

MARY ANNE WILSON

Undeva la San Diego

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION NICULESCU

ALCRIS

Prolog

San Diego – California de Sud, 18 Decembrie.

„Doamnelor și domnilor, bună seara și bine ați venit la întâlnirea noastră zilnică a emisiunii Drept la inimă...

Instantaneu, mii de telespectatori auziră mesajul reconfortant transmis de James Chapman, celebrul jurnalist al Canalului Trei.

La San Diego toată lumea îi cunoștea chipul, tăiat parcă din bazalt, cu mustața ușor grizonantă și ochi strălucind de bunătate și voie bună.

„Dacă treceți printr-un moment dificil, dacă problema cu care vă confrunțați vi se pare de nerezolvat, sunați la telefonul al cărui număr va apărea imediat pe ecran. Voi face tot ce-mi stă în putere ca să vă ajut. Și voi o știți“.

James Chapman rămase tăcut un scurt moment, apoi continuă:

„În seara aceasta vom vorbi despre doamna Walter Sanderson. Este una din poveștile care se-ntâmplă în fiecare zi. Doamna Sanderson a primit într-o zi o scrisoare de la Asigurările Sociale. Aceasta o anunța că n-o să mai primească alocația periodică, dată

în numele soțului ei. Motivul: decesul domnului Sanderson. Dar domnul Sanderson este la fel de viu ca dumneavoastră și ca mine! Încă o dată este vorba despre o eroare grosolană care putea avea consecințe dramatice dacă...

Murray Landers, patronul barului-restaurant Flaunder's, unul dintre cele mai animate din portul San Diego, întoarse privirea de la micul său aparat TV.

Era oare posibil ca un post de televiziune să se intereseze și de altceva decât de viețile mai marilor zilei? Era oare de-ajuns să-i telefonezi lui James Chapman, ca să scapi de necazuri?

De câțva timp, viața i se părea îngrozitor de nedreaptă. La cincizeci și trei de ani trecuse prin multe și îndurase destule. Dar niciodată nu se simțea atât de singur și fără nici un rost ca acum.

Hannah dispăruse de cinci zile. Faptul nu părea să preocupe nici poliția, nici pe locuitorii cartierului...

În orice caz, n-ar fi avut nimic de pierdut dacă...

Traversă bucătăria și luă receptorul telefonului. Cu mâna tremurândă, formă numărul care defila pe ecran.

Avea disperată nevoie de ajutor.

Capitolul 1

James Chapman se sprijini de peretele care mărginea vitrina cafenelei Flaunder's sperând să găsească puțină căldură. Căuză pierdută: era săptămâna Crăciunului și un frig de crăpau pietrele. Unii dintre trecători, văzându-l se înduioșau și-i aruncau un „Crăciun fericit“, fără să-l privească în ochi. Pentru a suta oară se-ntrebă dacă nu visează. Dar nu, nu visa. Totul era adevărat și palpabil.

Așa cum adevărat era și bancnota de un dolar pe care i-o întindea un marinar... Străduindu-se să adopte un surâs de circumstanță, James îi mulțumi călduros:

– Cerul să-ți înapoieze însutit, fiul meu...

Omul în uniformă albă își urmă drumul, fluierând vesel. Făcuse o „faptă bună“ în ziua aceea.

James strecură bancnota mototolită în buzunarul stâng al vechiului său impermeabil, nu fără să-și reprime un surâs. Cine ar fi putut să-l recunoască într-o asemenea înfățișare grotescă?

Cu o șapcă trasă pe ochi, o barbă nerasă de trei zile, cu un surâs inert pe buze și un chiștoc în colțul gurii, cu un hanorac ponosit acoperit cu un impermeabil fără formă, părea un vagabond fără căpătâi.

De altfel, nu avusese o altă soluție. Murray Sanderson nu-și putea permite luxul de a apela la serviciile unui detectiv particular, pentru a o găsi pe Hannah. Și atunci, singura soluție fusese să se amestece el însuși cu lumea pe care aceasta o frecventa.

O ușoară bătaie pe umăr îl făcu să tresară. Se-ntoarse și se trezi față-n față cu un bărbat de talie mijlocie, cu ten oacheș, care făcea mari eforturi să-și păstreze cât de cât echilibrul. O furie rece i se putea citi în ochii injectați.

– Tu ești cel care pune întrebări? se interesă el cu voce răgușită.

Duhnea a alcool și James se dădu un pas înapoi înainte să întrebe:

– Întrebări?

– Da, despre Hannah...

Ziaristul își stăpâni un zâmbet de satisfacție. De data asta, peștele mușcase din momeală. Continuă:

– E un ban de câștigat... Știu că a dispărut și...

– Nu-mi pasă de bani! De ce o cauți pe Hannah? Ea nu știe nimic.

Individul scoase un pachet de țigări și scăpără un chibrit. La lumina flăcării ochii i se îngustară, până deveniră ca două fante înguste. Pe urmă aruncă pe jos cutia de chibrituri privindu-l pe James prin norul de fum.

– Las-o în pace, repeta el. E o femeie bătrână. Nu știe nimic!

Aruncându-i o ultimă privire lui James, se întoarse pe călcâie și se pierdu în mulțime, clătînându-se. Era beat mort.

James porni în urmărirea lui, dar atenția îi fu atrasă de ceva care strălucea pe asfaltul umed. Cutia de chibrituri! Se aplecă și o luă, apoi o examinează atent. Cartonul argintat reflecta luminile irizate ale emblemei barului-restaurant. Pe spate erau tipărite, cu litere gotice, cuvintele „FL. Elegance“. Cum ajunsese un bețiv în posesia unui asemenea obiect? Strecură cutia în buzunar. Cine știe? Poate că era un indiciu...

Pierdut în gânduri, încetase să se mai intereseze de du-te-vino-ul mulțimii. Ridică privirea și fu orbit de un blitz. Fusesse fotografiat... Se părea că nu-i mai rămânea mult timp șansa de a trece neobservat!

Cu câteva minute înainte, Sabrina se adăpostise sub o streășină, strângând sub pelerină aparatul foto cu teleobiectiv. Tremura, pătrunsă de frig, felicitându-se că se îmbrăcase cu blugi și pulover gros. Unde era oare iarna caldută cu care erau obișnuiți locuitorii Californiei?

Cu mâinile înfundate în buzunare, îl examinează din nou pe bărbatul care rămânea nemișcat în fața barului-restaurant. Ceva o intriga. În contrast cu vagabonzii din cartier, acesta părea preocupat și atent la ceva se ce-ntâmpla în jurul lui. Totuși, atunci când prostituatele încercau să-l agate, le ignora pur și simplu. Fără discuție, bărbatul avea un comportament ciudat!

Duse încet aparatul de fotografiat la ochi și reglă obiectivul. Chipul mărit al bărbatului i se păru și mai interesant decât înainte. Câteva șuvițe cărunte îi ieșeau de sub șapcă. O barbă deasă îi albăstrea fața. Dar privirea lui atentă îi reținu atenția...

Clic. Fotografia promitea să fie interesantă. Luminile jucau pe pomeții proeminenți ai vagabondului. Un halo de lumini galbene

și albastre dădeau scenei un aspect aproape suprealist. Nu, categoric, bărbatul nu se încadra în decor: gesturile îi era energice, ochiul prea cercetător.

Clic. Un alt vagabond se apropie de el. Era beat. Or să se-ncaiere? Totul era posibil în acest cartier. Dar nu, celălalt individ o luă din loc. Primul bărbat păru că vrea să-l urmărească.

În loc de aceasta, îl văzu cum se apleacă să ia ceva de pe jos...

Clic. De data aceasta, privirea bărbatului se îndreptă spre ea.

Asta schimba situația. Nu vroia să aibă un contact direct cu subiecții reportajelor sale. De altfel, prefera de obicei să fotografieze lucruri lipsite de viață propriu-zis, cum era fațada teatrului pe care o pozase, câteva străzi mai înainte. Sabrina se simți deodată neliniștită și acoperi obiectivul aparatului de fotografiat. Când își ridică privirea constată că bărbatul dispăruse. Se uită un moment la vitrina aburită a cafenelei Flaunder's. Ghirlande strălucitoare încadrau ușa și o rumoare veselă se auzea din interior ori de câte ori un client intra sau ieșea. În acea seară, peste tot domnea o atmosferă de sărbătoare. Cu toate acestea, podoabele de ocazie nu făceau cartierul să pară mai bogat. Milioanele de dolari cheltuite pentru renovarea cartierului North Bey, nu ajunseseră până aici.

„Uită de Crăciun și de vacanța asta blestemată“ mârâi Sabrina în sine ea, uitându-se la cadrul luminos al ceasului de la mână. Acele indicau ora zece și treizeci. Trebuia să se-ntoarcă. Deși acasă n-o aștepta nimeni. Iar noaptea era lungă și plină de coșmaruri... Aranjându-și o șuviță de păr, tânăra își ridică gluga și porni hotărâtă spre Harbor Drive, unde își parcase microbuzul. O dată ajunsă, introduse cheia în broască și deschise portiera. Deodată o mână de fier o prinse de umăr.

– Urcă. Avem ceva de lămurit, îi șopti o voce gravă la ureche.
Tânăra simți cum îi îngheață sângele în vine. Cu un gest scurt, necunoscutul o împinse înăuntru și o forță să se așeze în spatele vehiculului.

Nu putea face nimic. Slab luminat, parcajul era pustiu.

– Ce doriți? întrebă ea cu voce stinsă.

– Nu-ți face probleme. Nu-ți fac nici un rău.

În întuneric, tânăra nu putea distinge trăsăturile agresorului. Dar silueta i se păru oarecum cunoscută.

– De ce m-ai fotografiat? întrebă bărbatul, așezându-se în fața ei.

Sabrina tresări. Bărbatul era chiar vagabondul pe care-l fotografiase mai înainte... Ascultându-și instinctul, minți.

– Nu v-am fotografiat.

– Ce tot spui? Te-am văzut.

Sabrina ezită un moment, apoi mărturisi:

– Fotografiam, pur și simplu. Pentru un reportaj.

– Faci reportaje de noapte?

– Chiar așa.

– Și pentru cine lucrezi?

– Pentru nimeni. Sunt pe cont propriu.

Își reproșă imediat imprudența. Și se grăbi să adauge:

– Aștept un prieten care trebuie să apară dintr-un moment în altul. Face niște fotografii, în apropierea portului...

– Bineînțeles. Dintr-un moment în altul...

De ce oare nu reușea să mintă mai convingător? O trecu un fior prin tot corpul.

– Tot ce vreau să știu este dacă ești de la poliție ori din presă, reluă bărbatul încet.

– Ești destul de curios pentru un vagabond! Ți-am spus că sunt fotograf pe cont propriu. Convinge-te și singur, adăugă ea arătând spre aparatura foto care se găsea în microbuz.

– Nu te enerva. Spune-mi doar dacă m-ai fotografiat. E o problemă de viață și de moarte.

– Îți repet că nu.

De data aceasta, răspunsese fără ezitare. Dar bărbatul părea sceptic.

– Îți mai spun că nu-ți doresc răul, îi spuse el, insistent. Vreau doar să știu cine ești.

– Foarte bine. Îți arăt licența de profesionist, dacă mă lași să-mi iau geanta.

El aprobă și ea se duse să cotovălească în geanta pe care o lăsase pe scaunul șoferului. Din ce motive se temea bărbatul să fie fotografiat? Încerca să se gândească repede pe când scotocea în geantă. Da, găsisese ce-i trebuia. Cu un revolver ținut strâns în mână, se ridică și-l îndreptă spre el.

– Acum o să ieși din mașină ori o să-ți trag un glonte între ochi!

Surprins, bărbatul ridică brațele.

– Deci domnișoara lucrează în poliție?! spuse el zeflemitor.

– Nu, domnișoara este fotograf..

– Așa. Un fotograf care se plimbă cu un revolver...

– Ieși imediat! spuse Sabrina, fără să-l lase să sfârșească.

Bărbatul întoarse capul spre geam și-și înăbuși un strigăt. Instinctiv, tânăra se uită și ea. Imediat, bărbatul îi prinse încheietura mâinii în care ținea arma.

– Nu-i decât o jucărie! spuse el examinând revolverul.

Apoi izbucni în râs.

– Și tu ești o șmecheră. Chestia asta e bună doar de stropit copiii. Bravo, ai mult sânge-rece...

Sabrina îi remarcă o privire mirată. Tipul găsea situația mai mult decât comică. Fără îndoială, era mult mai puțin periculos decât își închipuise...

– Acum spune-mi adevărul, reluă el surâzând. Cine ești?

Tânăra scoase un suspin de ușurare.

– Ascultă, n-are rost să mai jucăm jocul ăsta de copii. De data asta o să-ți dau legitimația, dacă insiști atât.

– Foarte bună inițiativă, dragă domnișoară.

Fără să ia în seamă sarcasmul, scoase din geantă o legitimație de plastic cu o fotografie Photomaton.

– Uite domnule detectiv vagabond. Acum știi totul despre mine!

Bărbatul luă documentul și-l citi rapid. Nume: Sabrina MacFarland; profesiunea: fotograf; semne particulare: nici unul. Ba mai degrabă da: doi ochi ageri ca de pisică, un sânge-rece excepțional...

Legitimația nu-i spunea nimic nou. De altfel, originalul i se părea mult mai interesant.

Îi zise, cu un surâs pieziș:

– Ei bine, domnișoară Sabrina MacFarland, am fi putut evita multe necazuri dacă mi-ai fi arătat legitimația imediat!

Ea nu lăsa să-i scape prilejul unei replici:

– Atunci, trebuie să spun că ai un mod destul de original de ați exprima unele rugăminți.

– Ți-am spus că e vorba de o chestiune de viață și de moarte.

În acel moment o mașină trecu pe lângă microbuz. În lumina farurilor, Sabrina întâlni privirea încărcată de maliție a necunoscutului. Cu siguranță, tipul ascundea ceva...

– Ei, atunci scuzați-mă dacă v-am deranjat într-un fel, zise acesta ridicându-se.

Deschise portiera culisantă a microbuzului și coborî din vehicul. Înainte să dispară, se aplecă și își strecură capul înăuntru.

– Mai ales, uită ce s-a întâmplat. Dumneata nu m-ai văzut și nici nu mă cunoști, îi zise pe un ton ce nu admitea replică.

Portiera se închise cu un declic sec.

Imediat, Sabrina sări în picioare. Își luă de pe podea conținutul răvășit al genții, apoi lăsa spătarul scaunului pentru șofer și se așeză la volan.

După trei încercări ratate, reuși să facă motorul să pornească. Când ieși din parcaj, inima încă i se zbătea în piept de emoție.

James intră pe prima ulicioară care-i ieși în cale. Scăpase ieftin! Dacă era recunoscut, pierdea orice șansă de a o mai găsi pe Hannah. Dar tânăra fotografie nu putuse să-l recunoască... La gândul acesta, râse înfundat. Nici propria mamă nu l-ar fi recunoscut!

Se uită la legitimația de plastic pe care o ținea încă în mână, înainte s-o strecoare în buzunar. Brusc mâna i se crispă. Unde era cutia de chibrituri? Se scotoci mai bine prin buzunar. Și în celălalt. Trebui să admită evidența: pierduse singurul indiciu – și acela mic – care l-ar fi putut duce la Hannah... Doar dacă nu-i căzuse în microbuzul acela Volkswagen! În cazul ăsta, trebuia s-o găsească pe Sabrina MacFarland...

Un număr de telefon, era scris pe spatele legitimației. Dar nu și adresa.

Capitolul 2

„Și acum, o veste de ultimă oră. Poliția din San Diego, care efectuează o anchetă asupra morții detectivului Andrew Dawson, asasinat acum o săptămână în apropiere de portul North Beach, a găsit un suspect. Este vorba de un anume Wayne Douglas Concklin, barman într-o cafenea situată nu departe de locul asasinatului. Mărturia lui ar putea face ancheta să înainteze. Aici se sfârșesc știrile pe scurt. Următorul buletin la amiază, apoi la ora șase. În seara aceasta, nu uitați emisiunea lui James Chapman, Drept la inimă.

Radioul încă mai bâzâia când cineva exclamă:

– Ce faci aici?

Scoțând un geamăt, James se răsuci pe canapea. Hotărât lucru, nu era posibil să aibă puțină liniște în dimineața aceea. Întredeschise un ochi. Îl durea tot corpul iar lumina zilei i se părea agresivă, ca și vocea care-l trezise.

– Ce vrei. . . . Brian, mormăi el ridicându-se încet.

Figura, proaspăt rasă a lui Brian Lake, îl privea cu o expresie de dezaprobare.

– Nimic, mă întrebam doar dacă nu ești cumva în comă alcoolică...

– Foarte amuzant! îi răspunse James, trecându-și mâna prin părul răvășit. Ce oră e?

– Șapte și jumătate.

– Trebuie că nu am un aer tocmai proaspăt.

– E ultimul lucru care s-ar putea spune! Ce cauți la birou atât de devreme? Și îmbrăcat în halul ăsta? Vii de la un bal mascat?

James zâmbi scurt. Fără umorul său dulce-acrișor, Brian ar fi fost un tip detestabil...

Îmbrăcat cu niște pantaloni cu dungă impecabilă, cu o vestă bej, pantofii lustruiți cu grijă, Brian corespundea perfect cerințelor impuse de direcția de la Canalul Trei.

– O să-ți explic, Brian, dar lasă-mă să-mi revin.

James se ridică greu de pe canapea. Nu dormise decât patru ore și se simțea sfârșit.

– Te credeam în vacanță? îl întrebă Brian.

– Da. În sfârșit, nu tocmai... Doamne, hainele astea împruțite!

– Ce înseamnă deghizarea asta în vagabond?

– Nu știai că am o viață dublă?

Și cum Brian nu părea să-i aprecieze umorul, continuă:

– A sunat telefonul tocmai când îmi încheiam emisiunea. La telefon era patronul unui bar-restaurant din apropierea portului North Beach. Știi, cartierul care e pe cale de a fi reconstruit...

– Știu. Și mai departe?

– M-am dus acolo. O bătrână care lucra pentru tipul ăsta a dispărut. O cheamă Hannah Vickers. Poate ai auzit vorbindu-se de asta?

Brian scutură din cap.

– Nu. De ce?

– Fiindcă a fost un star în cinematograful mut. Și de altfel mi-ai face un mare serviciu dacă ai face niște investigații în legătură cu subiectul ăsta.

– Imediat ce voi avea un moment liber. Îmi închipui că vrei să faci o emisiune cu subiectul ăsta?

James evită răspunsul.

– Deci, m-a sunat Murray Landers ca s-o găsesc pe Hannah Vickers.

– De ce n-a sunat la poliție?

– A sunat. Dar Hannah Vickers este acum o cerșetoare și poliției nu-i prea pasă. Cal Browsey, detectivul care s-a ocupat de caz mi-a spus că dosarul a fost clasat.

Brian clătină din cap în tăcere.

– Și vrei să faci o emisiune cu subiectul ăsta? întrebă el din nou.

– Da, îi răspunse James, preocupat.

Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica prea bine, soarta bătrânei Hannah Vickers îl afecta profund. Mai făcuse reportaje senzaționale, „bombe“ de interes pasager. Dar de ce se făcuse totuși ziarist, dacă nu era de nici un folos celorlalți? Acum avea ocazia, dispariția lui Hannah îi dădea prilejul.

Până la urmă, Carson Davies, directorul de programe de la Canalul Trei, îi dăduse mână liberă pentru emisiunea „Drept la inimă“, iar viața lui Hannah merita să mobilizeze toate mijloacele canalului pentru a-i veni în ajutor. . .

– Trebuie s-o găsesc, Brian, murmură ca pentru el însuși.

Își scoase cămașa și o aruncă pe mocheta.

– De aceea m-am îmbrăcat în vagabond. Dacă s-ar ști în cartier că sunt ziarist, n-aș inspira încredere nimănui.

– Știi unde e?

– Nu. Dar parcă am dat de o urmă.

– Și crezi că ăsta ar fi un subiect de emisiune pe care să-l accepte Carson?

Privirea lui James deveni strălucitoare.

– Are tot interesul! El este cel care m-a chemat să refac imaginea Canalului Trei. Parcă îl aud: Canalul Trei, televiziunea care are suflet, televiziunea care se interesează de viața telespectatorilor... Și de altfel, nici tu nu ești străin de această politică.

– Nu mă ocup de relațiile cu publicul și nici de publicitate, îi replică Brian, cam sec.

Cei doi se înfruntară o clipă din priviri. De multă vreme știau că n-au aceiași viziune asupra meseriei.

Evitând să înceapă o dispută, James schimbă subiectul:

– Dar tu ce cauți aici, atât de devreme? întrebă el.

– Muncesc, îi răspunse Brian. Producătorul de la „Priviri asupra vieții“, are nevoie de informații despre uciderea detectivului care a avut ideea să se deghizeze în moș Crăciun. M-a sunat în mijlocul nopții ca să fac cercetări pentru viitoarea lui emisiune. Dar tu?

– Și eu fac același lucru, îi răspunse James, vag.

Încercase să găsească adresa Sabrinei MacFarland în cartea de telefon a orașului. În disperare de cauză, se decisese s-o sune, dar se răzgândise în ultimul moment.

– Mă duc să fac un duș, spuse el dintr-o dată. Crezi că o să găsesc o lamă de bărbierit în baia lui Carson?

– N-am nici cea mai mică idee. Eu nu-mi permit să fac duș acolo!

– Ei bine, eu îmi permit! De altfel, el și cu mine împărțim și alte lucruri, adăugă James îndreptându-se spre ușă.

Se întoarse din prag și adăugă:

– Până la urmă, Brian, tu care ai memoria figurilor, n-ai întâlnit-o pe o oarecare Sabrina MacFarland? E fotografie.

– MacFarland?

Brian luă un aer preocupat și trecu în revistă toate numele pe care le avea adunate în memoria sa de calculator.

– Nu cunosc nici o persoană cu numele ăsta, răspunse el în sfârșit.

– Păcat, mi-ar fi fost de ajutor.

În acel moment, James își reaminti cum îi dăduse fata cartea de vizită. Nu purta verighetă.

– Cred că nu e măritată.

– Și-i cauți adresa?

– Da.

– Și când vrei să ai rezultatul?

James se uită la el zâmbind. Reușise să-l intereseze pe Brian. Acestuia îi plăcea să fie considerat cel mai eficace ziarist de la Canalul Trei.

– Imediat ce ies din baia lui Carson, îi răspunse cu dezinvoltură.

Sabrina se întoarse gemând, în pat. Era din nou pradă aceluiași coșmar.

Dean încerca s-o rețină, iar ea nu putea să fugă. De ce se întâmpla asta? Încercase totul, Dumnezeuule, cu adevărat încercase totul! Dar nu se schimbase nimic. Acum, o răceală glacială o cuprindea, în timp ce zăpada îi acoperea cu încetul picioarele...

– Îți interzic să pleci! urlă Dean. Trebuie să rămâi cu mine! Rămâi!

Nu era decât un vis, nimic altceva decât un vis. Dar nu reușea să se desprindă. Forțele o părăseau, simțea cum membrele îi devin tot mai grele...

Trebuia să reziste, să facă față situației. Dar cum? O disperare perfidă o cuprindea pe nesimțite, îi îngheța inima, sufletul...

– „Trezește-te“! își strigă, în somn. „Trezește-te până nu e prea târziu“!

Brusc, avu senzația că se izbește de un zid. Se făcu întuneric. Apoi nimic.

Ochii i se deschiseră dintr-o dată. Era trează. În sfârșit! Respiră adânc, simțind ușurată cum se trezește la viață. De ce aceste coșmaruri, care o hărțuiesc tot timpul? Vroia să uite trecutul, dar acesta îi revenea cu putere în somn. Era îngrozitor.

Încet, încet Sabrina își regăsi calmul. Realiză că visele i se schimbaseră după acel apel telefonic. Adormise fără probleme, dar spre miezul nopții sunase acel telefon. Când ridicase receptorul, nu era nimeni la celălalt capăt al firului. Apoi se cufundase într-un somn agitat. Fără îndoială, amintirea străinului îi revenea în vis, hărțuind-o... Totuși, nu arăta amenințător. Ba chiar simțise că ar fi vrut s-o apere.

Primele licăriri ale zorilor pătrunseră în dormitor printre jaluzele. Ridicându-se tânăra se uită la pereții acoperiți de fotografii. Instantanee din San Diego. Ce legătură aveau cu viața reală? Totul i se părea dintr-o altă lume... Îmbrăcată numai într-un tricou larg se duse spre bucătărie unde, într-o debara, își amenajase o cameră obscură. Bău un pahar mare cu lapte și după două ore scoase din baia de dezvoltat fotografiile. Erau imaginile surprinse seara trecută. Se uită la ele și apoi le puse la uscat.

Pe buze îi apărură un surâs de satisfacție, atunci când le examină mai atent. Obținuse exact efectul pe care-l dorise: jocul de umbre și lumină între impozanta fațadă a teatrului, farurile mașinilor reflectate pe asfaltul ud și siluetele ușor neclare ale trecătorilor... semănând puțin a fantome. Toți, mai puțin unul.

Cu sprâncenele încruntate, Sabrina se uită la numeroasele imagini pe care le luase cu bărbatul care o urmărise până la microbuz. Avea o privire scrutătoare, ca și cum se chinuia să găsească ceva... O privire care părea sinceră și în care strălucea o urmă de bună dispoziție... Intrigată, tânăra alese fotografiile pe care dorea să le mărească. Poate că așa va descoperi cheia misterului...

La volanul Fordului său negru, James intră pe strada îngustă ce serpuia pe sub bolta de verdeață a eucaliptilor și sicomorilor bătrâni. Era zece dimineța și un soare palid arunca raze timide asupra golfului San Diego. De o parte și de alta a drumului erau numai parcuri și grădini, case particulare și pavilioane întreținute cu grijă. Un cartier select, care respira calm.

Înainte să plece de la birou, găsisese un bilet mâzgălit în grabă de Brian pe un petic de hârtie: „Nici urmă de Hannah, în perioada filmului mut. Ai adresa Sabrinei MacFarland“.

Nu-i rămânea decât să găsească microbuzul Volkswagen. Cu puțină șansă, acesta putea fi parcat la vedere și atunci ar fi putut să arunce o privire înăuntru și să dispară. Acest ultim gând îl indispuse puțin. Nu i-ar fi dispăcut s-o reîntâlnească pe fotografia aceea drăguță cu flăcări în ochi... Dar nu era timp de idile romantice. Deodată, se trezi într-o fundătură. Se afla în fața unei case cu două etaje, cu pereții văruiți. Situată pe o colină, avea o priveliște magnifică spre golf. Poarta din fier forjat era deschisă. Aceasta era adresa.

James dădu în marșarier pentru a parca în josul străzii. Apoi urcă repede cei câțiva metri care-l despărteau de casa Sabrinei MacFarland, se uită în jur să se asigure că nu e nimeni prin preajmă și se furișă în grădină. Microbuzul Volkswagen era parcat în fața garajului. Se apropie de mașină, rugându-se cerului să nu fie închisă. În câteva secunde, putea să recupereze cutia de chibrituri...

Puse mâna pe mânerul portierei și răsuflă ușurat. Mașina nu era închisă. Portiera alunecă fără să facă zgomot..

Cu mâna crispată pe receptor, Sabrina se forța să-și păstreze o voce hotărâtă.

– Nu, nu vin să vă văd în vacanță. Am mult de lucru. Vă rog să mă iertați, repetă pentru a treia oară.

– Dar, draga mea, toată lumea vine! Și în plus, trebuie că ai suficient timp la dispoziție, ca liber profesionistă! Ce fel de vacanță poți face în California? Nu e nici măcar un strop de zăpadă...

Aceste ultime cuvinte reușiră s-o irite pe Sabrina.

– Mamă, îți repet că nu sunt în vacanță! Iar despre zăpadă, știi ce cred!

– Sabrina, fetița mea, ascultă-mă. Vrem mult să te vedem! Poți pleca după două-trei zile.

Cuprinsă de o slăbiciune neașteptată, tânăra se rezemă cu fruntea de perete și inspiră profund. Mama ei nu renunța niciodată ușor...

– Mamă, nu mai insista. Trebuie să închid acum. Am niște filme de dezvoltat. Te sun diseară.

După ce închise, Sabrina stătu cu ochii închiși câteva secunde. Nu, nu se va întoarce acasă. Ar fi fost cel mai bun mijloc de a răsuci cuțitul în rană. Dar ce motiv să-i dea mamei sale care să explice asta? Se va mai gândi până diseară. Nu vroia cu nici un preț să provoace un scandal în familie...

Deodată, un mic zgomot îi întrerupse șirul gândurilor. Se duse repede în bucătărie și ridică ușor storul de la fereastră. Un hoț deschidea ușa de la microbuz!

Sabrina gândi repede. Era imposibil să sune la poliție. Și nici la ziarele de senzație, de altfel... S-ar fi grăbit să-i răscolească viața privată... Nu putea să le ofere șansa de a-i publica numele cu litere mari. Dar nici nu putea lăsa hoțul să-i fure microbuzul de sub nas!

Cu gesturi febrile, își luă geanta și scoase de acolo micul său revolver. Bine că măcar atât putea să facă! Traversă repede bucătăria, deschise ușa de la terasă și ieși. Apoi se strecură ca o umbră în grădină.

James vroia s-o găsească pe Hannah cu orice preț. Pentru el, devenise aproape o obsesie. Nu-și dădea prea bine seama cum o să-l ajute cutia de chibrituri, dar experiența îl învățase că nici un detaliu nu trebuie neglijat... În orice caz, cutioara aceea de carton era singurul lucru care-l putea, deocamdată, face să înainteze. Așa că n-avea nici o ezitare!

Deodată, auzi un zgomot lângă el.

– Nu mișca, îi ordonă o voce din spate.

James lăsa mânerul portierei și se întoarse cu calm.

– Ce vrei să faci? Să furi mașina? Ai nimerit greșit! îi spuse tânăra din fața lui.

Dar James continuă s-o privească în tăcere. În întunericul din noaptea precedentă, nu prea văzuse cât era de frumoasă. Acum, o găsea strălucitoare. Părul brun îi cădea în falduri pe umeri, ochii verzi îi străluceau în soare și toată atitudinea ei exprima un amestec de grație și sfidare.

– Îmi pare rău, dar... nu vreau să fur mașina, spuse James surâzând dezarmant.

– Adevărat? Și credeți că o să mă mulțumesc doar cu afirmația asta? Ce căutați aici?

Tânăra puse revolverul în pieptul lui James. Se părea că nu-l recunoscuse. Dar cât timp va mai dura până s-o facă?

Capitolul 3

Sabrina îl privi întâi drept în ochi și apoi îl măsură din cap până în picioare: canadiană de tweed, blugi curați și tricou albastru cu roșu. . .

Nu . . . tipul nu arăta a hoț. Firele argintii din păr îi dădeau chiar un aer liniștitor.

Imediat, înțelese cu cine are de-a face. Era individul care-i intrase în microbuz, seara trecută.

– Tot dumneata? exclamă ea neîncrezătoare.

James îi răspunse cu un surâs.

– Ei bine, da! Nu ți-a trebuit mult să mă recunoști.

– Ce vrei, de fapt? Și cum m-ai găsit? întrebă tânăra lăsând jos revolverul de jucărie.

– E o poveste mai lungă. . . Și lasă naibii jucăria aia! îi spuse el arătând spre revolver.

Sabrina ridică din umeri.

– Ascultă, ajunge. O să chem imediat poliția.

– Nu, n-o s-o faci.

– I-auzi, și de ce mă rog?

El îi adresă un surâs ironic.

– Crezi că o să stau aici cuminte cât o să telefonezi la comisariat? Și mai ce?

Era evident că își bătea joc de ea. Sabrina se uită pe furiș împrejur. Casa în care stătea era complet izolată. Din motivul ăsta o închiriasse, cu șase luni în urmă...

– Ascultă, reluă el sigur pe sine, nu vreau să suni la poliție și nu mă poți lăsa singur aici...

Făcu o pauză și urmă:

– Pot să-ți sugerez un fel de compromis?

– Bine! răspunse ea imediat.

– Lasă-mă să caut ce am pierdut aseară în microbuz. Apoi o să plec și n-o să mai auzi vorbindu-se de mine.

Uluită de atâta îndrăzneală, Sabrina se mulțumi doar să dea din cap. În ciuda celor întâmplare, avea încredere în el...

James îi făcu un semn complice din ochi și se strecură în microbuz. Îl văzu cum se așază în genunchi și cercetează cu atenție podeaua.

– Nu-i nimic, zise el după câteva momente, ieșind din mașină. I se deslușea decepția în glas.

– Ce cauți?

– O cutie de chibrituri. Argintie, cu un F în caractere gotice.

– Ai venit până aici doar pentru o cutie de chibrituri?

El confirmă din cap.

– Cine ești?

Surprins, James ezită înainte de a răspunde:

– Credeam că m-ai recunoscut!

– Bineînțeles că te-am recunoscut... Ești cel care m-a descusut cu atâta gentilețe aseară! Dar mi-a scăpat un amănunt: cum te numești.

– Mă numesc James Chapman.

– Poftim!

– James Chapman.

Repetându-și numele, îi arătă cu un aer resemnat ce era imprimat pe tricoul său: o inimă roșie sub care era scris „Canalul Trei, televiziunea care are o inimă“.

Sabrina simți că-i îngheață inima.

– Ești ziarist? se bâlbâi ea.

– Da, n-ai auzit de televiziunea care are inimă? o întrebă el ironic.

Dar Sabrina nu mai era în stare să-i răspundă cu aceeași dezinvoltură.

– Ziarist? repetă ea înspăimântată.

În acel moment, James înțelese că ceva nu este în regulă.

– Sunt moderatorul emisiunii „Drept la inimă“, îi explică el. Cel mai adesea pregătesc un subiect care se difuzează la știrile de seară. Dacă subiectul este interesant, îi consacru o emisiune specială.

Sabrina își imaginează că auzise destul. Acum că o descoperise, n-o să-i mai lase nici o clipă de răgaz. . .

– Întinde-o, îi ordonă ea iritată.

– Nu înainte să găsesc cutia aia de chibrituri. E important.

– Cutia de chibrituri? Atunci nu era vorba de o capcană?

– De ce?

– Pentru emisiune. E... o emisiune foarte importantă pentru mine.

– Ce emisiune? Despre ce e vorba?

– Îmi pare rău, dar este prea mult de explicat, îi răspunse el privind-o în ochi.

Deci, era adevărat? El nu știa cine e? Părea că șansa se întorcea în favoarea ei... Nu-i venea să creadă.

– N-am văzut nici o cutie de chibrituri.

– Unde e coșul de gunoi?

- În casă, bineînțeles.
- O să ți se pară ciudat, dar aş vrea să arunc o privire.
Sabrina ezită o clipă auzind soneria telefonului.
- Mă întorc imediat, spuse ea plecând spre terasă.

James se uită intrigat după ea. De ce se speriasse atât de tare când auzise că este ziarist? În general, oamenii manifestau curiozitate și simpatie pentru această meserie... Nu și ea. Asta trebuie că ascundea ceva. Deodată, o bănuială îi trecu prin minte. Și dacă totuși sună la poliție? Nu putea să-și permită riscul ăsta.

Fără să mai stea pe gânduri, se-ndreptă spre ușa cu geamuri care dădea spre terasă. În momentul următor, se găsea într-o bucătărie cu mozaic alb și negru în care mirosea a cafea. Aruncă o privire mirată în jur. În afară de cafetieră, încă în priză, nu mai erau decât niște cutii de carton, stivuite una peste alta. Din camera alăturată, se auzi vocea tinerei.

- Nu acum, te rog...

Împins de curiozitate, James înaintă până în pragul ușii.

Sprrijinită de bar, tânăra stătea cu spatele la el.

- Dar... de ce nu mă lași liniștită? îi spunea interlocutorului.
Ți-am mai spus că răspunsul este nu!

Tânăra închise telefonul cu un gest scurt. Apoi umerii i se zguduiră și James o auzi cum își înăbușă un hohot de plâns.

Emoționat de atâta nefericire, ziaristul se apropie și puse o mână pe umărul Sabrinei. Când ea se întoarse, prin ochi îi trecu un licăr de neîncredere. Dar tensiunea era prea mare. Suspină și se strânse lângă el, scuturată de hohote de plâns.

După câteva momente păru să-și vină în fire și se depărtă brusc.

- Ce cauți aici? întrebă ea cu voce înăbușită.

– Vreau să arunc o privire în coșul de gunoi... Nu-ți amintești? răspunse el jenat.

– Nu te mișca. Ți-l aduc eu, îl atenționează ea sec, înainte să iasă din bucătărie.

Se-ntoarse și-i puse coșul în față, zicându-i rece:

– Hai, scotocește!

– Mulțumesc, murmură el, evitând s-o privească.

În timp ce el examina gunoiul, Sabrina încercă să-și recapete calmul. Se simțea așa din cauza telefonului primit de la mama ei, ori din cauza acestui străin ciudat? În orice caz, se simțea mai neliniștită și mai dezorientată ca oricând.

James se ridică, având pe chip o expresie de decepție.

– Nimic, exclamă el cu vocea ușor răgușită. Ar putea fi în altă parte?

– Mi se întâmplă să mai adun în sacoșă lucruri pe care vreau să le arunc mai târziu.

– Poți să te uiți acum? Te rog...

O rugase cu atâta blândețe că nu avu puterea să-i reziste. Îi făcu semn s-o urmeze. Intrară într-o cameră spațioasă în mijlocul căreia se găsea un șemineu superb. În afară de două fotolii de piele neagră și o masă joasă, în cameră nu se mai găsea nimic. Doar niște fotografii în alb-negru pe pereți.

Tânăra își goli geanta pe îndelete:

– Uită-te singur, îi zise ea încet. Nu e nimic.

James se uită în trecere la lucrurile împrăstiate pe jos: o pereche de ochelari de soare, un creion dermatograf tocit, un ruj de buze, un portofel. Nici urmă de cutia de chibrituri.

– Îți mulțumesc totuși, spuse el.

Se uită încă o dată la fotografiile de pe pereți.

– Tu ai făcut fotografiile astea?

Ea îl aprobă tăcută. James se apropie să le vadă mai bine. Una era făcută într-un parc, la căderea serii, cu un balansoar și un cer plumburiu. Nu-și putu reprima un frison.

– Ce ai vrut să arăți? Întrebă el, întorcându-se spre ea.
Sabrina îndreptă spre el o privire mirată.
– De ce întrebi?
– Fotografiile sunt foarte frumoase, dar nu înțeleg...
– Încerc să surprind impresii de o clipă: frumusețea unui gest, a unui volum, profunzimea unui spațiu...

Părea că recită o poezie pe din afară.

– Și unde e viața în toate astea? o întrebă James, privind-o drept în ochi.

– Poftim?

– Domnișoară MacFarland, nu există nici un fel de viață în fotografiile astea, îi răspunse el aruncând o privire circulară prin cameră. Așa cum nu e viață nici aici, nici o mobilă, nici cel mai mic semn de bucurie. Și totuși, Crăciunul e aproape!

Obrajii fetei se înroșiră ușor.

– N-am avut timp să mobilez casa, răspunse ea, plecând privirea.

– Când te-ai mutat?

– Acum șase luni. Am fost foarte ocupată, adăugă ea ca să încheie discuția.

Dar James era hotărât să nu cedeze ușor.

– Ce ai pregătit pentru Crăciun?

– Nimic.

Pentru câteva clipe, se lăsă o tăcere grea.

– E trist, spuse el încet.

– De ce?

„Pentru că ești singură. Și fiindcă suferi“ ar fi vrut el să-i răspundă. Dar consideră că nu avea dreptul. La urma urmei, n-o cunoștea deloc.

– Pentru că e o ocazie să te bucuri, răspunse James pe un ton vesel.

Dar nu mai urmă, văzând privirea întunecată a tinerei. De ce simțea nevoia s-o facă mai veselă? Ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o facă să râdă, să-i redea dragostea de viață. . .

– De fapt, îți datorez o explicație. Adineauri m-ai crezut un nebun furios.

Fata scutură din cap.

– Nu-i nevoie. Am avut încredere. Dar n-ai găsit cutia și acum poți să pleci.

În loc de asta, James se așează într-un fotoliu.

N-o să scapi atât de ușor“ își zise în sinea lui.

– Este adevărat că nu-i prea interesant. . . spuse el dezinvolt.

După privirea ei curioasă, înțelese că și-a atins scopul. Urmă:

– Bine. . . Iată povestea. Un patron de bar m-a sunat într-o zi la televiziune. E cel de la Flaunder's.

– Cunosc locul, i-o tăie ea gânditoare.

Pentru el lucra o femeie, reluă James. Hannah Vickers. Trebuie că are vreo optzeci de ani, e mică de statură și are părul alb.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă Sabrina cu interes.

Ceva o fascina la acest bărbat. Poate vocea, dar mai ales ce i se citea în ochi: o bunătate imensă și multă dragoste. . .

– A dispărut. Dar n-avea un domiciliu stabil. Nimeni nu știa de unde vine. Într-o dimineață, a apărut la Murray Landers, patronul barului-restaurant, ca să caute de lucru. A angajat-o. Era o tipă serioasă, care nu dădea înapoi de la treabă. În momentele libere, le povestea clienților întâmplări de la Hollywood. Spunea că jucase în filme mute și că fusese uitată după aceea.

James se întrerupse câteva secunde. Tânăra părea că-i soarbe cuvintele. Mulțumit că reușise să-i capteze atenția, urmă:

– Ultima oară când a văzut-o Murray, purta un palton roșu, luat nu se știe de unde. Pentru ea, era culoarea Crăciunului. A doua zi n-a mai apărut. De atunci, a trecut o săptămână.

– Și ce vrea patronul?
– Vrea s-o gălesc.
– Și de ce nu a sunat la poliție?
– A sunat. Dar s-au arătat grăbiți să claseze afacerea. Pentru ei, Hannah nu este decât un vagabond în plus.

Sabrina ridică privirea și se așază lângă el.

– Dacă o găsești pe Hannah...

Se corectă imediat, văzându-l că încruntă din sprâncene.

– Când o s-o găsești pe Hannah, ce ai de gând să faci?

– Nu m-am gândit, încă. Dar important e s-o gălesc, nu-i așa?

– Desigur, îi răspunse ea, surprinsă de determinarea cu care vorbea el.

Era oare posibil ca un ziarist să fie atât de interesat de soarta unei bătrâne, de care, după toate aparențele, nu-i păsa nimănui, nici măcar poliției? Desigur, James părea generos, dar ar fi vrut să știe până unde mergea cu generozitatea...

– S-ar părea că acea cutie era singura urmă de care dăduseși.

– Exact.

– Dar în buzunarul paltonului tău te-ai uitat?

– Desigur. De altfel numai unul este bun. Celălalt era găurit.

– Găurit? Te-ai uitat în căptușeală?

Chipul lui James se luminează.

– Drace... nu m-am gândit!

– Ei bine, ar trebui s-o faci.

Deodată, James remarcă privirea plină de viață a tinerei. O făcea și mai frumoasă. Și mai tânără. Ce vârstă putea să aibă?

Brusc, Sabrina se ridică.

– Am uitat să sting lumina în camera obscură. Mă întorc imediat.

– Ai laborator acasă?

Ea aprobă cu un semn din cap.

– Mi-ar plăcea să arunc o privire.

În fața expresiei ei puțin ironice, adăugă:

– Doar în interes profesional, desigur!

O urmă pe Sabrina în cămăruță. Negativele erau agățate pe pereți și pe o sofară la uscat.

– Ai tot ce-ți trebuie, observă el.

– E un lucru obișnuit, în meseria mea.

James se pregătea să-i răspundă, când se recunosc pe mai multe clișee. Înaintă și luă unul la întâmplare.

– Credeam că nu m-ai fotografiat, așa cum mi-ai spus, o ironiză el.

– Am mințit, mărturisi ea, roșind. Dar e și greșeala ta! Mi s-a făcut frică atunci când ai intrat în mașină.

– Iartă-mă. Trebuia să știu cu cine am de-a face. Orice publicitate ar fi avut efecte dezastruoase asupra anchetei.

La auzul acestor cuvinte, chipul Sabrinei se destinse.

– Atunci suntem chit! exclamă ea cu un surâs.

Ușor tulburat de farmecul ei James arătă spre clișeele împrăștiate pe masă.

– De ce mi-ai făcut atâtea fotografii?

– Ești interesant. Lumina îți lasă jocuri de umbre pe față. Erai... frumos.

James o privi cu atenție.

– E o treabă bună, în orice caz. Plină de sensibilitate.

Nu mai spuse nimic. Totuși, din fotografii se degaja un aer de infinită tristețe, un sentiment de deșertăciune și singurătate.

Ea păru surprinsă.

– De... sensibilitate?

– Absolut.

– Fotografiam la întâmplare, să știi, răspunse ea roșind.

Apoi se întoarse și începu să aranjeze fotografiile. În timp ce ea stătea cu capul plecat, James îi zări ceafa, care i se păru că o face atât de fragilă și vulnerabilă, că se simți tulburat.

- Câți ani ai? o întrebă fără să gândească.
Ea se-ntoarse, surprinsă.
- De ce mă întrebi?
- Fiindcă în fotografiile tale se poate citi o maturitate surprinzătoare.
- Vârsta n-are de-a face cu asta, murmură ea văzându-și mai departe de treabă.
- Ai fără îndoială dreptate.
- Ea ridică ochii și-l privi drept în față.
- Am douăzeci și șase de ani.
- Uimirea lui James se citi în licărirea malițioasă din ochii ei.
- Simți nevoia s-o provoace din nou.
- Ești probabil prea vârstnică pentru a mai crede în Moș Crăciun? o întrebă privindu-i reacția.
- Sabrina avu un surâs rănit.
- Ce are Moș Crăciun atât de special? Crezi că după câteva zile de așa-zisă solidaritate umană, lumea se va schimba? Și atunci de ce să trișezi?
- Dintr-o dată, glasul i se frânse într-un hohot scurt, pe care și-l reprimă înainte de a se întoarce cu fața de la el. James o observă emoționat simțind că îl cuprinde încetul cu încetul un val de reproșuri. Își aminti de cuvintele lui Carson: „James, tu îi iubești prea mult pe oameni. Și nu ești fericit decât dacă poți să-i ajuți. Vino la Canalul Trei. Acolo e locul generozității tale, acolo n-o să deranjezi pe nimeni, acolo o să fii în largul tău...”
- James se sili să alunge aceste amintiri și se uită la tânăra care continua să se frământa. Imediat își dădu seama că se impunea o certitudine: vroia s-o ajute pe fata aceasta la fel de mult cum dorea s-o găsească pe Hannah. Da, dar cum putea să împace cele două dorințe?

Capitolul 4

– Vreau să-ți fac o propunere, declară brusc ziaristul.

Tânăra femeie îi susținu cu greu privirea. Și roși ușor.

– Poftim-?

– O propunere pentru o slujbă, preciză el.

– Domnule Chapman, nu sunt în căutarea nici unei slujbe.

– Spune-mi James, te rog.

Se apropie de ea.

– De fapt, am nevoie de ajutorul tău.

– Nu știu unde se află cutia de chibrituri. Uită-te în căptușeala de la PALTON, dar...

– O să verific, dar nu e vorba de asta. M-ai întrebat ce o să fac dacă am s-o găsesc pe Hannah. Am găsit răspunsul. O să pregătesc o emisiune specială, care se va difuza în ianuarie... După sărbători, îi uităm prea repede pe amărâții de lângă noi. Aceasta ar fi o ocazie de a aduce aminte de ei. O să vorbesc cu directorul de programe, chiar azi. Cu fotografiile tale, aș vrea să ilustrez reportajul.

Propunerea îi fu întâmpinată cu o tăcere. Sabrina se gândi că avea și așa prea multe probleme ale ei. Așa că problemele altora...

– Nu doresc să lucrez pentru televiziune, răspunse ea în cele din urmă. De altfel, nici n-aș fi în stare.

– Ba da! Sabrina, ai să reușești să ajungi la sufletul oamenilor. În televiziune, o să faci miracole!

Să ajungă la sufletul oamenilor? Dar ăsta era lucrul pe care-l dorea cel mai puțin!

– Nu cred că. . .

– N-o să-ți ia prea mult timp, mai ales că n-ai nimic special de făcut de Crăciun. Mă poți însoți ca să faci fotografii. După aceea, să le alegi pe cele mai bune va fi o joacă de copii. . .

Sabrina ar fi vrut să-i spună că se cam grăbește. De ce era atât de sigur că o s-o găsească pe Hannah? Pe de altă parte, i se oferea ocazia să aibă o scuză pentru a scăpa de obligațiile unei vacanțe în familie.

Vocea lui James îi curmă șirul gândurilor.

– Cu cât ai vrea să fii plătită?

– Oh. . . nu e nevoie să fiu plătită! O s-o fac din solidaritate pentru o cauză bună, îi spuse ea, înroșindu-se la față.

Se simțea cumva vinovată să facă pe generoasa, câtă vreme propunerea lui James o scotea de fapt din încurcătură. În ceea ce privește banii, îi erau suficienți cei pe care-i primea ca rentă. . .

– Totuși, trebuie să ți se dea măcar o sumă simbolică, reluă James.

– S-a făcut. O să-mi dați cât puteți, știind că nu vreau nimic, zise Sabrina râzând.

– Deci am încheiat târgul, răspunse el vesel.

„Ce ciudată e viața!“ se gândi Sabrina. Bărbatul ăsta care o amenințase la început, devenea acum salvatorul ei. . .

– Acum, nu ne mai rămâne decât să mergem la studio. Trebuie să te prezint lui Carson, spuse James, bine dispus.

– Acum?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. În plus, trebuie să mă uit și în căpușeala paltonului ăla blestemat!

Pe când îi spunea toate astea, James se gândea cum o să-i prezinte proiectul lui Carson. Era foarte meritoriu că vroia să facă o emisiune specială, dar în acel moment Canalul Trei avea mari probleme financiare. Ce argumente ar fi putut să-i convingă? Totodată, Carson îi dădea întotdeauna ce dorea, nu-i punea bețe în roate.

– Trebuie să mergem chiar acum? Întrebă tânăra, cu o urmă de teamă în glas.

James simți că este pe punctul de a se răzgândi.

– Da, n-avem nici un minut de pierdut.

– Foarte bine, mă duc să mă schimb. Așteaptă-mă aici.

Surprins de schimbare, James o urmări cu privirea. Deci, până la urmă, acceptase. Ce Crăciun ciudat urmau să trăiască...

Privirea i se opri pe grămada de fotografii pe care tânăra o lăsase pe măsută. Luă vreo câteva și începu să le examineze rapid. Într-una din ele îl recunoscă pe individul care-l abordase în fața restaurantului și încruntă din sprâncene. Apoi surâse văzând cum arăta el însuși, în poză. Îl prinsese bine! Arăta exact ca un vagabond! Dar ce găsisese fata la el, de făcuse atâtea instantanee?

– Gata, am terminat! o auzi deodată pe Sabrina.

Se îmbrăcase cu pantaloni și o vestă verde cu mâneci largi care-i accentua culoarea ochilor. Stătea în fața lui, surâzând timid.

– Ești foarte frumoasă, spuse James.

Tânăra își întoarse privirea.

– Aș vrea, reluă el repede, să iau și fotografiile astea, dacă se poate.

– Desigur.

James puse satisfăcut fotografiile în buzunar. Urmău să-i servească la ducerea anchetei și apoi pentru... încă nu știa pentru ce!

„La ora șase, vom avea ultimele vești despre ancheta asupra morții detectivului Andrew Dawson. Apoi îl vom asculta pe George Leone, intervievat pentru „Drept la inimă“. Domnul George Leone are o poveste interesantă...

În timp ce James oprea radioul mașinii, Sabrina simți deodată că regretă faptul că acceptase cu atâta ușurință propunerea pe care acesta i-o făcuse. Nici o scuză nu era suficientă pentru mama ei. Dar acum acceptase, și presimțea că asta o va costa scump.

Se întoarse spre însoțitorul ei.

– De ce te străduiești atât să găsești o biată bătrână? Crezi că povestea ei o să intereseze publicul?

– E o întrebare bună. Sincer vorbind, cred că nu, dacă nu sunt făcute cunoscute niște amănunte. În primul rând, mizez pe faptul că Hannah a fost o stea a cinematografului mut. Dacă asta e adevărat, desigur... În orice caz un singur lucru contează pentru mine.: să ajut cât mai mulți dezmoșteniți ai soartei și Hannah face parte dintre ei. Înțelegi, nu mă pot mulțumi doar cu a evoca soarta acestor oameni, fără să încerc să fac ceva pentru ei. E ceva mai puternic decât mine...

Legănată de vocea lui, Sabrina îl asculta în tăcere. Brusc, își dădu seama de ce emisiunea „Drept la inimă“ avea atât de mult succes. James era desigur un bărbat seducător. Și toată forța lui de seducție i se transmitea mai ales prin voce. O voce caldă, profundă, sinceră. O voce care n-avea nici o urmă de afectare, ca cele a atâtor alți ziariști de televiziune...

Îi aruncă repede o privire. Bărbia voluntară și linia fermă a buzelor dădeau o impresie netă de forță și calm. „Ce personaj ciudat“! își spuse ea întorcând privirea.

– Aproape am ajuns, o anunță James.

Dar tânăra, pierdută în gânduri, nu-i răspunse.

– Sabrina, visezi? reluă James surâzând. Mai bine ai admira clădirea Canalului Trei.

Un ansamblu de clădiri din oțel și sticlă se înălța la capătul străzii. Pe fațadă era pictată o inimă imensă, în albastru și roșu. James încetini și opri în dreptul unui grilaj dublu, care se deschise ca prin farmec în fața Fordului.

– Te-ai mai plimbat vreodată pe culoarele unei televiziuni? o întreabă el, parcând mașina.

– Niciodată. E prima oară, răspunse ea tărăgănat.

O amintire urâtă îi reveni în memorie. Într-o zi, sunase un ziarist care încercase s-o mituiască pentru a obține un interviu cu Dean. După ce închisese, debranșase telefonul, hotărâtă să plece cât mai departe posibil.

– Pari dezamăgită, îi spuse James coborând din mașină.

– Dezamăgită? Nu, dar...

– Vino să vezi ca lumea televiziunii nu-i decât o iluzie. Totul este artificial.

Sabrina ar fi vrut să-i spună că nici nu se aștepta la altceva, dar se opri. James îi dovedise totuși că e altfel decât majoritatea confrăților săi...

Ziaristul închise Fordul și se-ndreptă spre holul de la intrare.

– Noi suntem producătorii majorității a emisiunilor noastre, îi zise el fetei, oferindu-i brațul. Canalul Trei are trei platouri la dispoziție: două pentru știri, emisiunile speciale și jocuri și unul care este în exclusivitate pentru emisiunea de dimineață „Privire asupra orașului“. Concurența este acerbă între programe. Normal: toată lumea dorește să intre în „prime time“.

– Îmi pari cam cinic.
– Nu, doar realist. O calitate care se întâlnește din ce în ce mai rar în meseria asta...

– Lucrezi independent? Sau...

James o privi cu o ușoară ironie.

– Nu. Îmi produc emisiunile singur și am un contract ferm. Mă rog, atât de ferm cât se poate, în meseria asta... Dar Carson mă cunoaște prea bine ca să mă lase baltă. Deocamdată are nevoie de mine.

Deodată, Sabrina se opri din mers.

– Mi-am lăsat aparatul de fotografiat în mașină!

– N-are importanță, n-o să ai nevoie de el acum.

Cu aceste cuvinte, James îi surâse și împinse ușa de la intrare. Holul vast era decorat cu ghirlande luminoase multicolore, iar difuzoarele mascate în perete difuzau cântece de Crăciun. Un paznic se ridică grăbit, zărindu-l pe James.

– Bună ziua, domnule Chapman. Nu vă așteptam!

– Crăciun fericit, Marvin. Cum merge?

– Merge. Domnișoara n-are nevoie de un permis de intrare?

– Nu. Nu stăm mult. Nu-ți face probleme, Marvin. Nu păzești cine știe ce secrete de stat!

– Așa e, domnule Chapman. Crăciun fericit la amândoi!

– Mulțumesc, Marvin. Studiourile sunt pe aici, adăugă James arătându-i tinerei un culoar la stânga lor.

Nici nu-și isprăvi bine fraza că doi tineri năvăliră în hol cu brațele ocupate de genți negre și suporturi pentru microfoane.

– Puneți totul la punct, le ordonă o voce din spatele lor. Îl trimit și pe Denyl imediat ce dau de el.

– Ca să zic așa, ai avut o vacanță cam scurtă, James, spuse unul dintre cei doi, înainte să iasă pe ușă.

– Ne vedem mai târziu, adăugă tovarășul său. Trebuie să mergem în centru, pentru un reportaj.

Apoi liniștea se instalează în hol. Dar nu pentru mult timp.

– James?

Sabrina se-ntoarse și zări o femeie cu ochii violenți, ce exprimau o mirare neîndoielnică.

– James? Credeam că ești în vacanță! spuse aceasta apropiindu-se.

– Am făcut o întrerupere, răspunse James. Ce se-ntâmplă aici?

– Se pare că poliția l-a descoperit pe suspectul numărul unu! Știi, cel acuzat de uciderea detectivului. Am trimis o echipă.

Se opri o clipă și arată spre birouri cu un gest grăbit.

– Carson este furios că nu-l găsește pe Denyl. Țipă că o să se ducă el însuși la fața locului. N-aș vrea să fiu în pielea lui Denyl, adăugă ea cu glas scăzut.

– Nu putea să-l trimită pe John ori pe Stacy? întrebă James.

– E un subiect senzațional. Și tu știi cum e el: când vrea ceva, trebuie să aibă imediat. Acum îl vrea pe Denyl.

Se întoarse spre Sabrina și spuse:

– Cred că nu ne cunoaștem.

– Sabrina MacFarland, se grăbi James s-o prezinte și se-ntoarse spre tânără, ca să-i explice.

– Jill Segar lucrează pentru „Vânzătorul de Vise“, o emisiune de turism, de călătorii. . .

Cum tânăra scutură din cap, a necunoaștere, James continuă, amuzat:

– Sabrina nu se uită la televizor. Închipuie-ți că nici măcar nu știa cine sunt!

– Am citit că zece la sută din populație n-are televizor, spuse Jill, surâzând.

La auzul acestor cuvinte, Sabrina simți că roșește ușor. Conștient de încurcătura în care se afla, James schimbă subiectul:

– Jill, după părerea ta, în ce dispoziție e Carson?
– Devastatoare, răspuse aceasta fără ezitare. Pe o scară de unu la zece, probabil că nu trece de unu. Ar fi mai bine să ia puțin aer, zise Jill încrețind din nas.

– Asta-i petrecerea mea! Trebuie să-i vorbesc de un nou proiect.

– Ei bine, curaj! Acum trebuie să merg să-mi fac treaba. Și tu, nu-i așa?

– Da, e o pâine de mâncat, îi răspuse ziaristul surâzând. Sabrina, vii cu mine?

După câteva momente, James se opri în fața unei uși pe care numele lui era scris cu litere albastre, strălucitoare. O deschise și-i făcu loc Sabrinei să intre.

Tânăra se uită tăcută la încăperea strâmtă, cu pereți albi și ferestrele cu storurile ridicate, cu un birou metalic plin de dosare și hârtii.

James se duse la cuier și își examinează cu atenție vechiul palton.

– Nu-i adevărat, murmură el surprins.

– Ai dat peste ceva? îl întreabă Sabrina, apropiindu-se.

– Da. Și cel mai sigur mijloc de a ști este...

Fără să-și sfârșească vorbele, James trase de căptușeală, sfâșiiind-o cu un gest energic.

Un obiect mic, argintat se rostogoli pe podea.

– Cutia de chibrituri! exclamă Sabrina.

James se uită la tânără cu ochi strălucitori. O tăcere complice se instalează pentru câteva momente în încăpere. Iar apoi, fără un cuvânt, o strânse la piept.

Capitolul 5

Un val de căldură ametoitoare o cuprinse pe tânăra femeie. Ar fi trebuit fără-ndoială, să reziste și să se opună, dar se simțea fără puterea de a face ceva. Prin această îmbrățișare, James îi dădea vitalitatea, energia de care avea atâta nevoie. Când el se desprinsese, se simți aproape decepționată. Îl văzu cum întorcea pe toate părțile cutia de chibrituri.

– Pot să mă uit? îl întrebă, încercând să-și stăpânească tremurul vocii.

Luă cutia și se uită cu atenție la „F”-ul imprimat pe carton. Trecuse atâta timp de când un bărbat n-o mai ținuse în brațe...

– Litera asta ne-ar putea da un indiciu, spuse ea gânditoare. Ar putea să aibă o legătură cu Hannah?

– Nu. Numele ei e Vickers. Și nu cred să existe cineva în anturajul ei care să aibă un obiect atât de elegant. Probabil e luată din altă parte.

– Inscripția arată că e un obiect de lux.

– Ce vrei să spui?

– Știi, cu ocazia marilor evenimente, cum ar fi o nuntă, ori o conferință de presă, se pot face obiecte personalizate, cărți de vizită, invitații, cutii de chibrituri...

O bătaie ușoară în ușa la întrerupse convorbirea. Imediat Brian își făcu apariția.

– James, îmi pare bine să te văd. Am primit informațiile...

Se opri zăbind-o pe Sabrina și se uită întrebător la James. Acesta făcu prezentările.

– Sabrina, el e Brian Lake. Lucrează la documentare. Brian, ți-o prezint pe Sabrina MacFarland. O să mă ajute pentru o emisiune specială.

Apoi se-ntoarse spre tânără și adăugă:

– Scuză-mă un moment. N-o să dureze mult.

Ușa se-nchise după cei doi și Sabrina închise ochii. Singură, în sfârșit... Era evident că bărbatul o tulbura mai mult decât era dispusă să admită. Dar era bine că nu trebuia să-l vadă decât câteva zile...

Ridică din umeri și puse mâna pe cartea de telefon.

Brian se opri din mers, pe culoar.

– Acum că ai găsit-o, nu mai ai nevoie de informațiile mele, zise încet către James.

– Glumești, cred.

Brian se lipi cu spatele de perete și recită pe un ton monoton:

– Sabrina Afton MacFarland Gregory. Fotograf de artă. Ilustrează cărțile alea enorme care se cumpără doar pentru a le ține în bibliotecă, dar nu se citesc niciodată. A primit un premiu, acum doi ani, pentru o cărtoaică despre orașele americane. În culori. Superbă.

– Ce altceva ai mai găsit? întrebă James, cam iritat de stilul telegrafic al lui Brian.

– Așadar, nu știi? îl întrebă acesta, mimând surprinderea. Era vizibil satisfăcut.

– Să știu, ce?

– Era căsătorită cu Dean Gregory, un politician care era în plină ascensiune, urmând să intre în Senat. Dar a murit subit. Acum un an.

– Gregory... numele lui îmi este familiar. Care a fost cauza morții?

– Un atac cardiac. Acasă, în Connecticut

La auzul acestor vorbe, pulsul lui James se accelerează.

– Sabrina era cu el?

– Nu, l-a găsit mort. Evenimentul a ținut titlurile mari în ziare, dar nu din cauza lui Dean Gregory. Ai auzit de Henry MacFarland?

– Industriașul care a făcut avere din plastic?

– El e! Iar Sabrina e fiica lui mai mică. Acum înțelegi de ce a atras atenția presei: alianța dintre ban și putere, moartea neașteptată... După aceea, ea a stat cu părinții, o vreme. Apoi a dispărut. Dar acum știm unde e, încheie Brian.

– Când a murit Dean Gregory?

– Acum un an, chiar înainte de Crăciun.

James simți că-l ia amețala.

– Mulțumesc, Brian. Să nu mai spui povestea asta nimănui. Nu vreau să aibă necazuri.

– Poți să contezi pe mine. Bine, imediat ce termin cu investigațiile despre moartea detectivului, mă ocup și de tine.

– Ne-am înțeles.

James îl privi cum se îndepărtează și scoase un suspin adânc, înainte să se-ntoarcă în birou.

Sabrina se uită surprinsă la ușa care se deschisese brusc.

– Ai și terminat? Întrebă ea, intrigată.

– Da, cu Brian totul merge repede.

– James pot să te-ntreb ceva?

– Desigur.

– Brian ți-a dat adresa mea?

James ezită o clipă:

– Da.

– E foarte eficace, nu-i așa?

Ziaristul adoptă o tăcere prudentă în timp ce tânăra continuă, bănuitoare:

– Ce ți-a mai spus despre mine?

James ar fi vrut să poată să evite răspunsul la această întrebare. Alese în cele din urmă un compromis între adevăr și minciună.

– Asta-i cam tot ce mi-a spus despre tine, spuse el întinzându-i o hârtie boțită pe care Brian scrisese adresa.

Sabrina dădu din cap și-și reținu un surâs malițios.

– Într-adevăr, nimic nu poate fi ascuns de voi, ziaristii!

– Crezi... Dar de fapt, ce căutai în cartea de telefon? Numărul unei tipografii din San Diego. O să-i sun!

Devenise dintr-o dată atât de hotărâtă încât James se surprinse că o admiră. „Cu câtă pasiune trebuie că și-a iubit soțul“ se gândi. Gândul acesta îi provocă o strângere de inimă neașteptată.

– James! Mă ascuți?

– Desigur! Ai făcut o treabă foarte bună.

Cu zâmbetul pe buze, tânăra luă telefonul și formă numărul tipografiei. După câteva secunde, făcu o mutră decepționată.

– Au închis pentru vacanță, spuse întorcându-se spre el. O să-i sun în ianuarie.

După ce puse receptorul în furcă, telefonul începu imediat să sune.

– Începe, zise James ridicând receptorul. James Chapman la telefon.

– Bună ziua, Murray Landers. Trebuie să-ți vorbesc. Poți să treci azi pe la mine?

James își consultă ceasul.

– Nici o problemă. Cam peste o oră, e bine?

– Splendid! Intri prin spate, ca ultima oară... Ai găsit ceva? mai adăugă el, plin de speranță.

– Nimic foarte concret, dar am o idee...

Interlocutorul său tăcu o secundă.

– E foarte bine, fiindcă am o altă problemă. Te aștept, domnule Chapman, adăugă acesta și apoi închise telefonul.

– Ei bine, cred că lucrurile se complică, îi explică James tinerei. Era Murray Landers. Trebuie să-l văd imediat. O să profităm și o să luăm niște instantanee.

În ochii Sabinei apăru o licărire poznașă.

– Și vrei să mergi așa îmbrăcat? întrebă ea, arătând spre inima roșie-albastră de pe tricou.

James o privi și apoi surâse.

– Nu, desigur. N-o să strig în gura mare că sunt ziarist! O să trebuiască să trec pe acasă, să mă schimb. Vii cu mine?

Era puțin după ora amiezii și James se strecura cu Fordul său printre celelalte mașini de pe strada mare care ducea în portul San Diego. Contrastul cu centrul orașului era izbitor. Imobilele nu aveau mai mult de trei, patru etaje și aveau fațadele din cărămidă roșie, acoperite de graffiti.

– Sabrina, știai că un polițist a fost asasinat în locul ăsta?

– Da, am auzit vorbindu-se.

- Echipa noastră s-a dus să filmeze arestarea presupusului asasin.
- Ce lovitură! exclamă tânăra, nu fără ironie.
- Adevărat. O să crească audiența pentru Canalul Trei.
- Audiența face legea, nu-i așa?
- Da, și trebuie făcut orice s-o menții cât mai ridicată.

Sabrina tocmai se pregătea să-i spună că și ea fusese victima acestei lupte pentru audiență, dar privirea îi fu atrasă de fațada teatrului Fenwick, pe care o fotografiase cu o seară înainte. Niște lucrători lustruiau mânerurile ușii de la intrare în timp ce alții ridicau un afiș în balconul edificiului.

- Ia te uită! S-ar părea că teatrul o să se deschidă în curând.
- E vorba de 21 decembrie. Cu ocazia asta, primarul orașului va inaugura restaurarea acestei părți a orașului. Un buget de douăsprezece milioane de dolari. Îți dai seama!

Tânăra rămase tăcută în timp ce pătrundeau tot mai adânc în cartierul muncitoresc. Se uita la ulicioarele sufocate de gunoarie și de vagabonzii așezați pe brânci. Aici, mizeria părea la ea acasă și nimeni n-ar fi putut s-o izgonească.

James viră pe o străduță și opri în față la Flaunder's.

- E mai bine să intrăm prin spate. Aici cu cât ești mai discret cu atât e mai bine.

Tăie contactul și ieși din mașină. Răceala aerului îi strânse gâtul. Așteptă până Sabrina i se alătură și apoi ciocăni de două ori în ușă, care se deschise imediat.

- Bună ziua, domnule Chapman, bolborosi un bărbat cu chipul slab și cu privirea ascunsă de niște lentile groase.

- Am convenit să-mi spui James, nu-i așa?

Murray Landers îi strânse mâna viguros, dar ochii întunecați îi trădau o oboseală de mult timp adunată.

- Murray, reluă James, ți-o prezint pe Sabrina. O să mă ajute făcând câteva fotografii.

Bărbatul își șterse mâna de șorțul pătat și apoi i-o întinse tinerei.

– Încântat să vă cunosc, domnișoară, Crăciun fericit!

– Și dumneavoastră, îi răspunse ea cu căldură. Sunteți proprietarul restaurantului?

– Proprietarul și omul bun la toate, răspunse el invitându-i să intre.

Intrară într-o bucătărie luminată cu neon. Sabrina se uită împrejur. Văzu două vrafuri de vase, un aragaz, o masă de lucru pe care se aflau un televizor și o vitrină frigorifică. Curățenia era și ea pe măsura sărăciei mobilierului.

– Stați jos, spuse Murray, indicându-le scaunele din jurul unei mese din încăpere. Carlo! Pe unde mai ești?

Un bărbat îndesat împinse ușa batantă a bucătăriei.

– Da, șefule!

– Ai tu grijă de restaurant și ia comenzile. Acum e sfârșitul zilei, adăugă el spre James și Sabrina

– No, șefule! consimți Carlo, înainte să dispară.

– Ce s-a întâmplat, Murray? se interesă James, așezându-se.

– Oh, nu-i prea vesel. Dar mai întâi lasă-mă să vă pregătesc ceva. Sunt sigur că muriți de foame!

James și Sabrina schimbară o privire complice.

– Vă pot propune o supă de legume ori sandvișuri. Sau amândouă.

– Aș mânca o supă, răspunse Sabrina.

– Și eu, confirmă James.

Câteva minute mai târziu, așezați în fața unei farfurii de supă și a unei grămezi generoase de plăcintă cu mere, James și Sabrina îl ascultau cu atenție pe Murray.

– Cartierul devine de nelocuit. Un polițist a fost ucis. Hannah a dispărut, iar acum i-a venit rândul lui William.

- Cine-i William? întrebă Sabrina.
- Un tip bătrân, care lucra la bucătărie, împreună cu Hannah. Ieri seară n-a mai venit. Și nici azi.
- James încruntă din sprâncene.
- A dispărut?
- Murray aprobă cu o mișcare a capului.
- Era pe aici când am fost ultima oară?
- Nu, cred că nu.
- Dar oamenii străzii au obiceiul să vină și să plece fără să anunțe... observă Sabrina.
- Murray scutură din cap.
- Nu și Hannah și nici bătrânul William. Vroiau să aibă un loc, unde să se simtă acasă. Ca să nu mai spun că se-nțelegeau de minune... După părerea mea William s-a implicat prea tare în dispariția lui Hannah. A și reînceput să bea. Din motivul ăsta nu prea mi-am făcut multe griji, ieri seară. Dar azi ar fi trebuit să apară. Știa că pregătim masa de revelion. Trebuie să pregătiți peste douăzeci de curcani până pe 25 decembrie!
- Douăzeci de curcani?! repetă James, împingând farfuria goală.
- Țsta-i obiceiul pe aici. Iar William era fericit că ne poate ajuta. Nu m-ar fi lăsat baltă fără motiv, sunt sigur.
- „Mai ales că ai atâta încredere în el“ se gândi Sabrina, emoționată de povestea lui Murray.
- Nu crezi că William e în căutarea lui Hannah? întrebă James.
- Poate. S-ar supăra însă dacă aş anunța poliția. Ca mai toți oamenii de pe aici, îi e frică de poliție. Nici nu mă gândesc să le anunț dispariția lui William. N-ar servi la nimic. În orice caz, pentru Hannah n-au mișcat nici un deget.
- Au făcut totuși un raport, observă James.
- Da, ceva să le liniștească conștiința... Am fost la pensiunea unde locuia Hannah. Mă gândeam că poate o să-l găsesc și pe William acolo. Mi-au spus că fusese pe acolo, săptămâna trecută... Apoi, nici urmă...

– Și poliția n-a făcut nimic?

– Nici măcar n-a trecut pe acolo! Patronul pensiunii m-a făcut nebun când l-am întrebat dacă nu i-a căutat și poliția. În orice caz, mi-a spus că ultima oară când a văzut-o pe Hannah, era în 13 decembrie. Purta veșnica ei pălărie și mantoul pe care l-a găsit cândva.

Murray se uită la tânără și încercă un zâmbet.

– Dacă aș avea măcar o fotografie, să v-o arăt! exclamă el. De altfel, dumneavoastră sunteți fotografie... Hannah e micuță, cu părul alb și poartă o pălărie ciudată, neagră, cam prea mare pentru ea și un mantou roșu, care-i ajunge până la călcâie.

Își lăsa capul în jos cu tristețe și James își puse mâna peste a lui.

– O s-o găsim, o să vezi. Am făcut investigații în lumea cinematografului mut. Până la urmă o să găesc ceva.

Murray făcu un gest evaziv.

– Poate că nu spunea baliverne. Dar n-are importanță. Mi-e teamă doar să nu i se fi întâmplat ceva.

Vorbea și își frângea mâinile, nervos.

– Avea obiceiul să ne spună tot felul de povești, așezată acolo, lângă ușa bucătăriei. Povești de la Hollywood. Ne-a spus că o dată a sărit de pe o faleză drept în spinarea unui cal... Avea întotdeauna să ne spună niște povești de necrezut.

Ridică din umeri.

– Poate că nu erau decât povești...

În acel moment, Carlo intră în bucătărie, grăbit și agitat.

– Patroane, ar fi bine să vii. E un tip în salon care pune tot felul de întrebări despre Hannah!

Capitolul 6

Murray se ridică grăbit.

— Vin imediat, spuse el. Veniți cu mine, le spuse apoi celor doi, dar stați deoparte.

Sala restaurantului Flaunder's era o încăpere lungă în fundul căreia se găsea un bar vopsit în roșu. Mesele, acoperite cu fețe de mese în carouri, erau ocupate de clienți. James și Sabrina se așezară la una din ele, aflată lângă ușa bucătăriei, în timp ce Carlo îi arăta lui Murray un bărbat așezat la bar. Imediat, patronul restaurantului se îndreptă spre acesta.

— Dumneata întrebi de Hannah?

Bărbatul se dădu jos de pe scaun și se-ntoarse spre el. Avea cam cincizeci de ani și avea un chip palid și prelung.

— Da, eu, îi răspunse el, cu glas târăgănat.

Murray îi întinse mâna și bărbatul se prezintă:

— Roy Lester.

Cei doi își strânsesă mâna și Roy Lester își aprinse o țigară înainte să continue:

– Caut o bătrână care a lucrat aici, dar angajatul tău mi-a spus că nu mai este la dumneata.

– E adevărat. Ce dorești de la ea?

– Am auzit că a fost actriță de cinema și aş vrea să-i vorbesc. Nu știți unde aş putea s-o găsesc?

– Nu.

– Poate că aş putea să-i fac o vizită?

– Are o cameră la pensiunea Dreson, la doi pași de aici. Dar nu e acolo. Am verificat.

Roy Lester trase un fum din țigară și clătină din cap.

– În orice caz, nu mă costă nimic să încerc. Nu întâlnești în fiecare zi o stea de cinema, nu-i așa?

Roy aruncă câteva monede pe teighea.

– Banii pentru cafea. O să mai trec poate zilele astea pe aici ca să mai aflu noutăți.

– Când doriți, domnule! îi răspunse Murray.

Se uită după bărbat cum iese din restaurant și apoi se îndreptă spre James și Sabrina. I se citea decepția în ochi.

– Ați auzit? îi întrebă el.

Cei doi dădură din cap.

– Dar unde ar putea fi? se întrebă bătrânul. Întâi a dispărut Hannah, apoi William. Vă mărturisesc că nu mai pricep nimic.

Chipul lui exprima atât de multă nefericire, încât Sabrina simți o strângere de inimă. Se ridică brusc.

– Mă duc să fac niște fotografii, îi anunță ea pe cei doi.

– Fotografii? Am uitat complet, zise James, scoțând din buzunar cele două clișee, pe care i le dăduse Sabrina.

– Îl recunoști pe bărbatul ăsta? îl întrebă el pe Murray.

– William. E William, se bâlbâi acesta din urmă. Apoi se uită la clișeu a doua oară.

– Iar aici ești tu! Ești tu, nu-i așa?

– Da, sunt eu, deghizat în vagabond. Tipul din fotografie m-a abordat direct. Ești sigur că e William? Întrebă James, privindu-l cu atenție.

– Sunt sigur, fără-ndoială.

– Mi-a spus s-o las în pace pe Hannah. Îi era teamă că o să-i fac rău.

– Nu înțeleg, murmură Murray, scoțându-și ochelarii și ștergându-i nervos pe mânecă. O fi crezut că ești de la poliție. Îi e tare frică... Vreau să spun că a avut necazuri cu poliția de cartier...

James scoase cutia de chibrituri din buzunar.

– Murray, ai mai văzut așa ceva?

– Nu. De ce e așa important?

– Nu știu. În orice caz, e o pistă, în lipsă de altceva... Acum, că a dispărut și William, nu am ajuns prea departe.

Starea de rău a Sabrinei se accentua. Încearca un sentiment de simpatie sinceră pentru Murray, dar n-avea cum să-l ajute.

– Vă las puțin singuri, mă duc să trag câteva cadre.

– Vin și eu imediat, îi zâmbi James.

După ce ajunse în stradă, tânăra trase adânc aer în piept. Frigul de afară îi făcea bine. Scoase aparatul foto din geanta de umăr și tocmai se pregătea să se-ndepărteze, când se auzi strigată.

– Sabrina!

Se-ntoarse și-l văzu pe James.

– Hai să facem câțiva pași.

– Da, cu plăcere!

James îi oferi brațul.

– Poate c-ar fi mai bine să mergem să vedem unde stătea Hannah?

– E o idee bună.

Făcură câțiva pași și deodată, James își înăbuși o înjurătură.

– Nici nu-ți vine să crezi că poliția n-a făcut măcar efortul de a o căuta!

Tânăra clătină din cap, nedumerită.

– Eu mă întreb în schimb unde locuiește William. Îți amintești ce i-a spus lui Murray?

– Nu prea. A spus că e un loc sigur. Murray zice că s-ar putea să fie o pivniță.

Pe Sabrina o trecură fiorii.

– N-am să pot înțelege niciodată cum se poate ca niște ființe umane să fie părăsite de semenii lor, doar fiindcă au rămas singure, ori fiindcă au căzut în patima băuturii...

Se întrerupse... Ei îi fusese atât de ușor să-l părăsească pe Dean...

– Toată lumea merită să fie iubită, toată lumea..., zise ea gânditoare.

– E adevărat, îi răspunse James, cu vocea puțin răgușită.

Sabrina simți deodată nevoia să știe mai multe despre el.

– Spune-mi, James, ai pe cineva?

Ziaristul se opri din mers. Rămaseră în mijlocul drumului, privindu-se intens. Pietonii se împiedicau de ei, fără să le pese.

– Am o familie, îi răspunse el în cele din urmă, cu puțină nostalgie.

– Ai soție și copii? îl mai întrebă ea.

– Nu. Din motivul ăsta am plecat din Chicago fără să ezit.

Își vârî mâinile în buzunarele canadienei.

– Altfel spus, am fost căsătorit, reluă el, și n-am avut copii. Regret. Dar acum, toate astea aparțin trecutului.

Sabrina nu putea să-și desprindă privirea de pe chipul lui. Ar fi vrut să-și întipărească chipul acela în memorie până în cel mai mic

detaliu: conturul buzelor sub mustață, ridurile fine de la colțurile ochilor, reflexul razelor de soare pe părul argintiu, răvășit de vânt...

– Dar tu, Sabrina, ai pe cineva? o întrebă James.

Auzind întrebarea, tânăra se simți prinsă în propria capcană...

– Vrei o poveste de circumstanță ori ceva telegrafic? întrebă ea fals dezinvoltă.

– Nu te poate obliga nimeni să-mi răspunzi.

Încercând să se adune, tânăra își impuse să găsească acele cuvinte potrivite care s-o ajute să spună lucrurilor pe nume.

– Sunt văduvă de un an de zile. Familia a avut dintotdeauna grijă de mine. Am și o profesie. Dar asta deja o știi.

În ciuda așteptărilor sale, potopul de întrebări de care se temea, nu se produse.

– Ești îngrozitor de tânără pentru a fi văduvă, îi spuse el simplu.

„Întotdeauna suntem îngrozitor de tineri“, ar fi vrut ea să-i răspundă, dar se mulțumi doar să-i surâdă.

– Nu există vârstă potrivită pentru suferință, observă ea. Ai crescut în Texas? Se grăbi apoi să schimbe subiectul.

Fața lui James se luminează.

– Cum ai ghicit?

Ea îi surâse malițios.

– După accentul tău târăgănat...

– Îmi plăci mult, Sabrina!

Surprinsă de declarație, tânăra femeie își întoarse privirea. Se gândi într-o străfulgerare la Dean, la dragostea pe care i-o dăruise. Dar el nu se mulțumise niciodată cu atât.

Reprimându-și valul de tristețe care amenința s-o copleșească, spuse dintr-o dată:

– Începe să fie frig.

James se-ntoarse spre ea, declamând teatral:

– Ah, iubita Californie de altădată! Cu palmierii tăi, cu soarele tău arzător și vara care nu se mai sfârșea...

Sabrina nu se lăsă păcălită. Ghici ușor ce se ascundea dincolo de acest joc. Înțelese totodată că era atrasă din ce în ce mai tare de el, că, poate, alături de el fericirea era posibilă...

– Dar tu, de unde vii? o întrebă deodată ziaristul, când ajunseră la capătul străzii.

– Din Est. De acolo unde e foarte frig iarna. Asta o știi și tu, fiindcă vii din Chicago, mai adăugă ea, aruncându-i o privire furișă.

– Nu mi-a plăcut niciodată frigul, îi răspunse el fără s-o privească. Aș părăsi regiunea asta fără cel mai mic regret.

O luară pe alt drum, la dreapta. Atenția le fu atrasă imediat de o îngrămădeală din apropierea unui bar-restaurant. Un polițist tocmai discuta cu un tip prea bine îmbrăcat, ca să fie din cartier.

– E Felinarul albastru, murmură James când trecură prin fața barului. Murray mi-a spus că William venea și el uneori pe aici. Ce caută poliția aici?

– Poate că anchetează în legătură cu asasinatul detectivului...

– E posibil, șopti James, ca să nu fie auziți de polițistul, care-i remarcase.

Când ajunseră în dreptul unei clădiri cu trei etaje, el se opri.

– După descrierea lui Murray, aici locuia Hannah, spuse James, arătând cu degetul spre casă.

Apoi se îndreptă spre intrarea boltită și bătută de două ori în ușă. După câteva momente, perdele se mișcă în spatele geamurilor de la fereastră. Apoi se deschise o ușă.

– Ce vreți? îi întrebă un bărbat congestionat la față, scoțând capul pe fereastră.

– Căutăm o femeie pe nume Hannah Vickers.

– Un moment, vin imediat.

Puțin după aceea, ușa se deschise și apărură cel care părea patronul pensiunii.

– Vreți s-o vedeți pe biata bătrână? întrebă el privindu-i bănuitor.

– Trebuie să-i vorbesc.

– Îmi pare rău, dar nu-i aici.

– Poate știți unde poate fi găsită? insistă James.

Bărbatul scutură din cap.

– N-am nici cea mai mică idee.

Încercă să închidă ușa, dar James își vârî piciorul în deschizătura ușii.

– Cât? îl întrebă pe bărbat, privindu-l insistent.

– De ce? Ce vrei să știi?

– Sunt rudă cu ea. Sunt nepotul ei... și vreau să-i las un bilet în cameră.

Individul, era clar, nu credea nici un cuvânt și nici nu încerca măcar să ascundă asta. Dar dorința de câștig îi ținea loc de convingeri.

– Cât ești dispus să dai?

– Zece dolari.

Bărbatul își scărpină obrazul neras.

– Hmm... Ești cel mai grozav nepot din lume. Intrați.

Sabrina intră după James în vestibulul prost luminat, care mirosea a mușcături. În dreapta, o scară acoperită cu o mocheta tocită, ducea la etaj.

Bărbatul se scotoci prin buzunare și scoase o cheie.

– E la ultimul etaj, în fundul culoarului, camera trei. Să nu furați nimic, adăugă el, privindu-i amenințător.

Fără să se ostenească să-i răspundă, James luă cheia și-i făcu semn Sabrinei să-l urmeze. În urma lui, pe scară, tânăra se uită la vopseaua scorojită. Locul era mizerabil.

Ajunși la ultimul etaj, merseră pe culoar până la ușa camerei numărul trei. Cheia se răsuci cu un scârțâit.

Descoperiră: o cămaruță rectangulară, cu obloanele închise. Mobilierul se rezuma la un pat de două persoane, o comodă care ținea loc de masă de toaletă și un fotoliu tapisat cu catifea. Un parfum mai plutea încă în aer.

– Vino, spuse James.

Sabrina ezită o clipă, apoi intră și închise ușa după ea.

– Ce căutăm? întrebă ea încet.

– De ce vorbești în șoaptă?

– Am impresia că aș fi o hoată... tu nu?

El se uită împrejur.

– Un pic. Dar n-avem încotro.

– Nu crezi că ar fi mai bine să plecăm?

– Nu, nu înainte să găsim ceva care să ne lămurească în legătură cu Hannah. Poate că a lăsat cadouri de Crăciun, vreo scrisoare... Murray zicea că-i plăceau sărbătorile.

Sabrina se apropie de comodă și se uită la obiectele care se aflau pe ea. Remarcă imediat o iese în miniatură așezată pe un colț. Era singurul semn al Crăciunului din încăpere. Alături se afla o fotografie îngălbenită, într-o ramă aurită...

Sabrina luă fotografia și o examinează cu atenție. Călare pe un căluț negru, o fetiță cu obraji bucălați râdea în hohote. În planul doi, se distinge un decor de western. Un bărbat uscat și îmbrăcat în cow-boy o saluta cu pălăria, model Stetson. Sus, în stânga erau scrise câteva cuvinte. Cerneala se decolorase dar Sabrina reuși să deslușească: „Micuței mele Hannah, Februarie 1915“.

– James, uită-te aici! murmură tânăra, întinzându-i fotografia. El se uită o clipă și ridică privirea.

– Deci, nu sunt povești... Hannah a jucat cu adevărat în filme.

– Prietenul tău Brian a spus același lucru?

James puse fotografia pe comodă și ridică din umeri.

– Poate că purta alt nume. Dacă Hannah era măritată, Vickers ar putea fi numele soțului. Fotografia asta e făcută acum șaptezeci de ani.

Se uită la Sabrina și zâmbi.

– Totul se schimbă atât de repede în viață. Cum să știi ce a făcut după aceea...

– Dar trebuie că a cunoscut pe cineva care să se-ntrebe ce i se-ntâmplă sau unde este, răspunse Sabrina, uitându-se la mica iesle. Cred că păstrează obiectul ăsta de multă vreme, adăugă ea. Ieslea asta n-a fost făcută de curând.

James luă ieslea cu delicatețe și o puse în căușul palmei.

– E făcută de mână... Dumnezeu, trebuie să existe un mijloc de a o găsi pe Hannah. Ieslea asta e ușoară ca aerul, dar există. Așa și Hannah...

– Ai vreo idee?

– Vreau să rămân pe aici, diseară. Poate să apară bătrânul William.

Sabrina se abținu să-i spună să fie prudent. La urma urmei, știa și singur ce trebuie să facă.

– De ce nu dai un anunț la TV? îl întrebă, totuși.

– M-am gândit, dar Murray nu vrea ca istoria să devină prea zgomotoasă.

Se uită cu atenție la Sabrina.

– Vrei și tu s-o găsim, la fel de tare ca și mine, nu-i așa?

– Da, murmură Sabrina, plecând ochii. Nu mă pot împiedica.

Și totuși, mi se pare o nebulă!

James îi surâse cu tandrețe.

– Și când te gândești că ieri, la ora asta, nici nu te cunoșteam... Iar acum căutăm împreună o bătrână vagabondă, de care nu-i pasă nimănui... Îți mulțumesc, Sabrina.

Tânăra își mușcă buzele.

– Te rog. N-ai pentru ce. Am avut și alte motive să accept munca asta...

Își scoase aparatul foto.

– Lumina nu-i prea grozavă, totuși aș trage niște cadre.

În timp ce ea regla aparatul, James examinează camera cu atenție.

– Se pare că a plecat fără să-și ia lucrurile. Asta dovedește că vroia să se-ntoarcă, zise el încet.

Absorbită cu treaba ei, Sabrina nu-i răspunse. Luă câteva instantanee și apoi se apropie de James, care o aștepta la ușă.

– Putem să ne oprim câteva momente la studio, înainte să te duc acasă? o întrebă el.

– Da, cu condiția să fiu acasă la orele șase, îi răspunse tânăra.

James se uită la ceas.

– E trei și jumătate. Avem timp suficient.

– Foarte bine. Atunci, să mergem.

Aruncară o ultimă privire prin încăpere și ieșiră. James închise ușa cu cheia. Apoi coborâră scara în tăcere. Proprietarul îi aștepta jos, cu o halbă de bere în mână.

– Ați stat să vă scrieți memoriile? spuse el, adresându-i-se lui James.

Acesta îl lăsă fără răspuns.

– Cred că ați mai fost pe aici, reluă bărbatul, privindu-l cu atenție.

– Nu, zise James, e prima oară.

O luă pe Sabrina de braț și se pregătea să iasă, când patronul îl bătu ușor pe umăr.

– În orice caz, am impresia că te-am mai văzut pe undeva, mormăi acesta din urmă. Hai, la revedere! mai adăugă și închise ușa.

Capitolul 7

James se pregătea să deschidă ușa mașinii, când Murray ieși din restaurant.

– Ați găsit ceva interesant? Întrebă el apropiindu-se.

– Nu, chiar nimic, îi răspunse James.

O invită pe Sabrina să intre în mașină.

– Și acum, ce faceți?

– Diseară o să dau o raită pe la Felinarul albastru, fiindcă e una din bombele pe care le frecventa William. Nu se știe niciodată.

– Și eu? Eu ce să fac? Întrebă el disperat.

– Stai aici. E mai bine să fii aici, dacă Hannah încearcă să ia legătura cu tine. Poți să suni și la poliție să vezi dacă n-au noutăți. Întrebă de Calvin Browski și spune-i că suni din partea mea. O să te ajute.

– Am înțeles și te rog, ține-mă la curent.

În timp ce James o pornea spre studiourile de la Canalul Trei, Sabrina se gândea ce să-i spună mamei sale.

– Nu mă așteptam să fie o asemenea aglomerație, zise James.

Pe cele patru benzi ale bulevardului, mașinile rulau efectiv bară la bară. James frână brusc, ca să evite un motociclist care staționa imprudent și mașina rămase pe loc.

– Asta mai lipsea, să rămânem blocați în ambuteiaj, spuse el, înăbușindu-și o înjurătură.

Se uită spre Sabrina.

– Spune-mi, ce căutai aseară în cartierul ăsta?

Ea ridică ușor din umeri.

– A fost o întâmplare. Trecusem pe aici săptămâna trecută și remarcasem fațada teatrului Fenwick. Mi-a plăcut felul în care este decorat și doream să trag câteva cadre de noapte. După aceea am privit fără o țintă precisă... și m-am trezit pe strada asta. Am fost fascinată de animația care domnea peste tot, de firmele de neon, de mulțimea de culori...

James rămase tăcut câteva clipe, apoi se hotărî brusc.

– Sabrina, mi-ai spus că ai fost căsătorită. Soțul tău era și el artist? Fotograf, de exemplu...?

Înainte să-i răspundă, tânăra trase adânc aer în piept.

– Nu, era avocat. Și nu știu exact dacă ar fi fost în stare să facă o poză cu un aparat automat de fotografiat.

– Ca și mine, de altfel!

– Soția ta lucra în televiziune? îl întreabă și Sabrina.

– Alisa era, este și va fi întotdeauna o studentă eternă. Și-a luat o sacoșă de diplome care nu-i servesc la nimic și din câte știu încă mai urmează tot felul de cursuri!

– Îmi place să cred că glumești.

– Nici un pic... Sunt doar realist, cum ți-am mai spus.

– Și nu lucrează nicăieri?

– Nu. Din întâmplare, și-a găsit un bărbat care-i satisface toate capriciile.

– Înțeleg... murmură tânăra femeie.

Tăcerea se așternu din nou între ei. James aruncă o privire grăbită spre însoțitoarea lui. Aceasta radia un fel de fragilitate care-l emoționa profund. Totuși, o cunoștea puțin. Și cu cât trecea timpul, simțea că se atașază mai mult de ea.

Ajunseră la studiori pe la cinci și jumătate. După ce trecură dincolo de ușa de la intrare, Sabrina remarcă imediat o agitație și o forfotă deosebite.

– Tocmai pregătesc jurnalul de la ora optsprezece, îi explică James. Și în plus, ședința de redacție probabil că s-a terminat. Într-o asemenea situație, atmosfera e un pic tensionată, mai ales dacă unul dintre producători a adus vorba despre eterna problemă a bugetului!

– Tu nu pari prea preocupat, observă Sabrina.

– Mai mult sau mai puțin... îi răspunse James, împingând ușa de sticlă ce dădea acces spre un șir de birouri.

Din partea cealaltă apăru un bărbat de talie mijlocie. James nu-l observă și-l înbrânci zdravăn fără să vrea.

– La dracu, Chapman... Nu poți să te uiți pe unde mergi?

Blond și uscat, necunoscutul îl fulgeră pe ziarist cu privirea.

– Ah, îmi pare rău Carson... Nu te-am văzut! Sper că nu ți-am făcut nici un rău.

– Hm... Nu s-a întâmplat nimic. Ce cauți pe aici?

– Carson, ți-o prezint pe Sabrina MacFarland, fotograf, lucrează cu mine. Sabrina, ți-l prezint pe Carson Davies, directorul de programe.

Nițel încordată, tânăra îl salută pe director, gândindu-se că întâlnirea ar fi putut să aibă loc în circumstanțe mai fericite... Simți cum o apasă privirea de oțel albastru a lui Carson Davies.

– Chapman, reluă acesta. Spune-mi ce cauți pe aici? Te credeam în vacanță! Și să nu-mi spui că te-ai întors din simpatie pentru mine... Hei, cum stați cu montajul? Întrebă un bărbat care trecu cu niște bobine de film în brațe.

– S-a terminat. Încerc acum filmul în aparatul din studio, îi răspunse cel întrebat fără să se oprească din mers.

Carson îl urmări cu privirea și-i surâse lui James.

– Iartă-mă, tocmai am ieșit dintr-o ședință de redacție cam agitată.

– N-am nici cea mai mică îndoială, îi răspunse James.

– Trebuie să lămuresc niște lucruri cu Jill. De data asta, vroia să facă „Vânătorul de vise“ în America de Sud! Nici mai mult nici mai puțin! Emisiunea asta costă cât bijuteriile coroanei... James, cred că n-ai venit doar ca să mă vezi! Vrei să-mi ceri ceva?

– Nici vorbă, Carson. M-am întors doar fiindcă îmi era dor de voi.

– Serios? Și de ce te năpustești peste mine pe culoare?

Mirată, Sabrina urmărea schimbul de replici amicale dintre cei doi bărbați. Era evident că lui James nu-i era frică de directorul său.

– Gata cu gluma, spuse ziaristul încrucișându-și brațele. Am într-adevăr ceva important să-ți cer. Acordă-mi zece minute.

– Zece minute? N-ai putea să-mi explici totul în zece cuvinte?

James scutură din cap și apoi se uită atent la Carson.

– Vreau să dovedesc că televiziunea Canal Trei are inimă cu adevărat! Ți-am spus totul în unsprezece cuvinte...

– Văd că știi să numeri!

– Iar tu ești prost dispus.

Carson schiță un surâs.

– Foarte bine James, du-te în birou imediat. O să-mi explici totul în amănunt. Încântat să te întâlnesc, Sabrina, adăugă el

întorcându-se spre tână femeie, și îmi pare rău de această mică altercație. James nu se uită niciodată pe unde merge! Pe curând.

Spunând aceasta, se-ntoarse și dispăru rapid într-un birou.

— Carson Davies, stăpânul corabiei, imediat după Dumnezeu... observă James, suspinând.

— Nu pare a fi și stăpânul tău!

Ziaristul se strâmbă puțin.

— Sabrina, e imposibil să-ți ascundă omul ceva...

Se întrerupse, uitându-se la aparatul de fotografiat.

— Ce-ar fi să dai la developat filmul aici? În felul ăsta, vom avea fotografiile imediat.

Sabrina nu ezită prea mult. Îi plăceau prea mult orele pe care le petrecea în camera obscură. Să-și developeze singură filmele, i se părea un fel de alchimie palpitantă...

— Îmi pare rău James, prefer s-o fac singură. O să le ai mâine dimineată.

— N-am decât să-ți respect dorința.

Parcurseră culoarul în tăcere.

— Ce se-ntâmplă aici? zise James descoperind ușa de la biroul său larg deschisă.

Înăuntru, Brian Lake era așezat confortabil în fotoliu și strângea telefonul la ureche cu umărul.

— Da, apreciez în mod deosebit gestul dumneavoastră. Când doriți. Pe curând.

După ce închise, le explică:

— M-am așezat aici pentru că e singurul loc liniștit din întreaga clădire. Chiar și la documentare au înnebunit cu toții!

— Ai cumva noutăți? întrebă James.

— Nu. În continuare, nici urmă de Hannah Vickers la Hollywood. Trebuie că avea alt nume.

– Desigur, fiindcă noi am descoperit o fotografie veche care dovedește că a jucat în filme.

Cu aceste cuvinte, ziaristul scoase din buzunar cutia de chibrituri și i-o întinse lui Brian.

– Cutia asta este de la o tipografie specializată în obiecte personalizate. E închisă în timpul vacanței de Crăciun. Poți să-l găsești pe patron?

– Poate să ia mult timp, dar o să încerc.

– Păstrează-o. Știu că ai să faci tot ce este omeneste posibil.

– La revedere, zise Brian îndreptându-se spre ușă.

După plecarea lui, James se uită la fată.

– Cred că scumpul domn Carson ne așteaptă. Să mergem.

Sabrina îl urmă până ajunseră la ușa pe care era scris numele directorului de programe. James bătu scurt de două ori și intrară imediat.

Carson era așezat la birou și le făcu un semn din cap.

– Începusem să-mi pierd răbdarea! Vă rog, luați loc.

Sabrina fu plăcut surprinsă de confortul care domnea în încăpere. Luă loc într-un fotoliu de piele din fața biroului lui Carson și se uită la acesta zâmbind politicos. Judecând după aparențe, acesta nu se afla în cea mai bună dispoziție.

James se așează și el și așteaptă ca directorul să spună ceva.

– Sunt numai urechi, James. Trebuie să fie ceva al naibii de important dacă insiști atât.

– Exact, îi răspunse ziaristul.

Apoi începu să-i povestească lui Carson, care dădea din când în când din cap.

– Ca să concluzionez, Carson, aș vrea să fac o emisiune specială.

Cuvintele acestea căzură ca un tăiș de ghilotină. Sabrina văzu cum chipul lui Carson se crispează imperceptibil.

– Dacă am înțeles bine, zise rar directorul, vreți să faceți o emisiune specială despre o vagabondă care, pentru moment, nu e de găsit.

– Am s-o gălesc, chiar dacă pentru asta va trebui să angajez un detectiv particular.

Carson încruntă din sprâncene.

– Dar dacă e moartă?

James se ridică brusc, strângând din fălci.

– Carson, știi că dacă am spus că fac o emisiune specială, poți conta pe mine.

– Mai puțin în cazul în care totul se termină ca ultima oară? remarcă directorul, cu un aer sumbru.

James rămase o clipă tăcut. În cameră domnea o tensiune insuportabilă.

– E ultimul tău cuvânt? întrebă ziaristul în cele din urmă.

Carson rămase impasibil.

– James, știi de ce te întreb toate astea. Dar este hotărât, îți aprob proiectul. O să încerc să-ți gălesc o fereastră în program spre mijlocul lui ianuarie. Apoi arătă din cap spre Sabrina.

– Aranjează cumva să primească un onorariu, dacă vrei.

– Am și aranjat, răspunse James, destins dintr-o dată.

Sabrina urmărise cu atenție toată discuția. Dar acum nu avea decât o singură dorință: să iasă cât mai repede cu putință din încăpere. Se ridică.

– Dacă mai sunt și alte probleme de pus la punct, vă pot lăsa singuri și iau un taxi, îi spuse lui James.

– Nu, am terminat. Dar numai dacă domnul director nu are și alte întrebări.

Cei doi bărbați se uitară o clipă unul la celălalt, apoi Carson dădu din cap.

– Nu mai am alte întrebări, James.

Ziaristul îl salută și se-ndreptă spre ușă. Ajunși pe culoar, își puse mâna pe umărul Sabrinei.

– Sabrina, te rog încă o dată să mă aștepți. Vreau să mă schimb înainte să mă întorc în port. Mi-am lăsat zdrențele alea în birou. Ca să nu mă mai duc înapoi acasă.

– Sigur, te aștept.

James intră în biroul lui Carson, fără să mai bată la ușă.

– Pot să-ți folosesc baia, cinci minute?

Carson era așezat la birou și părea gânditor.

– De când ai început să-mi ceri permisiunea?

– De când am hotărât să devin un tip respectabil.

Carson ridică din umeri.

– Du-te, dar să-ți folosești aparatul personal de ras.

James conducea în tăcere. Caloriferul mașinii și torsul regulat al motorului începură s-o toropească pe tânăra femeie. Lipindu-și fața de geamul portierei, întrebă brusc:

– James, ce te-a făcut să produci „Drept la inimă“?

– De fapt, e o idee a lui Carson. Avea nevoie de un reporter care să meargă pe teren și să vadă ce doresc telespectatorii.

– Și ce doresc?

– Doresc emisiuni care să-i privească personal. Ideea emisiunii „Drept la inimă“ e să pună televiziunea în serviciul lor, să-i ajute, dacă este posibil.

– Este o ambiție nobilă...

– Nu fi cinică.

– Nu sunt cinică. Găsesc că această idee este generoasă. Tot atât de generoasă ca și tine, spuse ea cu voce șoptită.

Închise ochii și-și lăsă gândul să hoinărească aiurea. N-avea chef de vorbă și se simți fericită că James înțelesese asta.

Deodată, niște imagini îi reveniră în memorie: zăpada, mașina ei care nu vroia să pornească. Vroia să fugă, să scape de Dean... Simți o mână în gât, cuvintele i se înghesuiră pe buze.

– Ce spui, Sabrina? întrebă James.

– Poftim?

– Am crezut că ai spus ceva.

– Nu, spuse ea, străduindu-se să-și recapete calmul.

– De puține ori mi s-a întâmplat să fie zăpadă de Crăciun, continuă James fără să remarce tulburarea interlocutoarei sale.

Dean îi spunea neîncetat că nu se simte bine, că e surmenat. După trei ani, reușise în cele din urmă să înțeleagă ce-l făcea să se nchidă în birou! Ieșea de acolo întotdeauna cu o privire goală, cu mâinile tremurânde și într-o stare de euforie pe care n-o avea în mod obișnuit.

– Ți-ar plăcea să schiezi?

Vocea lui James se amesteca într-un fel straniu cu amintirile. O auzea înăbușit, aproape ireală.

– Uneori mi se întâmpla.

Dar, spunând cuvintele astea, tânăra femeie îl auzea pe Dean repetându-i: „O să schiem de Crăciun. Am nevoie de aer curat. Nu sunt atât de prins... O să schiem... Vreau ca totul să se termine.”

– Sabrina? Ți place să schiezi?

– Nu știu să schiez, spuse ea cu greu.

Două zile de răgaz și speranțe firave. Apoi, Dean recăzuse. De această dată, decepția fusese prea mare, eșecul imposibil de suportat. Plecase.

Totuși, Dean fusese singurul bărbat din viața ei. Se cunoscuseră la începutul adolescenței, la acea vârstă dulce și tulburătoare, când fiecare este gata să dea totul celuiilalt. Se

îndrăgostiseră cu pasiune. Abia după mulți ani descoperise drama în care se afla Dean. Se luptase cu înverșunare, folosindu-se de toate vicleniile dragostei ca să-l ajute să iasă din infernul în care se găsea.

Lupta aceasta o lăsase epuizată, fără dorință de viață.

Dean îi era mai străin ca nicicând. Trăia într-un univers în care drogurile luaseră locul oricărui sentiment omenesc.

Disperată, se suise în mașină și condusesese timp de trei ore, fără să știe unde merge. Apoi se-ntorsese acasă: ninge monoton. Zăpada acoperea totul cu un linzoliu alb.

Nu o călăuzea dragostea. Nu. Dar nu putea renunța. Urcase scările cu greu... Ușa de la dormitor era larg deschisă... Se apropiase...

Își înfipse unghiile în palme. Nu mai vroia să-și amintească. Dar imaginile acelea îi reveneau fără încetare. Nu reuși să scoată nici un sunet.

Dean întins pe pat... nemișcat... oglinda pe covor... pe oglindă, un praf alb.

Un strigăt îi sfâșie pieptul.

Capitolul 8

– Sabrina?

Într-o fracțiune de secundă, tânăra femeie își dădu seama că de fapt nu reușise să scoată nici un sunet.

– Da, James, murmură, ce s-a întâmplat?

– Am ajuns la tine acasă.

Ea își descleștă degetele și respiră adânc. Apoi își îndreptă privirea către James. Cu impermeabilul acela ponosit și cu șapca pe cap, i se părea un străin.

– N-am simțit cum a trecut timpul... Cunoșteai drumul, nu-i așa? îi spuse, redresându-se în scaun.

– Dar tu, dormeai?

– Nu, picoteam și mă gândeam.

James intră pe aleea la capătul căreia se afla casa ei. Opri în fața curții și opri motorul.

– Nu te conduc până la ușă. După cum sunt îmbrăcat, cred că e mai bine să nu mă arăt!

Sabrina își luă geanta și ezită un moment, înainte să iasă. Ideea de a intra într-o casă goală o umplu de o teamă nelămurită.

– Bine, îți mulțumesc că m-ai condus... spuse ea ezitantă.

În întuneric nu i se putea distinge expresia feței. Reluă cu efort:

– Mă voi gândi la tine în seara asta. Sper ca totul să meargă bine.

Ar fi vrut ca acel moment să se prelungească la nesfârșit. Îi era atât de bine lângă el...

– O să te sun mâine dimineață ca să ne întâlnim pe undeva, spuse el, mângâind-o pe mână.

Tulburată, îl lăsă să termine și apoi deschise portiera.

– Pe mâine, James.

După ce Fordul dispăru după colțul străzii, se-ndreptă încet spre ușa de la intrare. Pe când introducea cheia în broască, auzi soneria telefonului. Era maică-sa, fără îndoială! Se repezi în salon, căută pe pipăite întrerupătorul, se împiedică de ceva și în cele din urmă ridică receptorul, la a șasea sonerie.

– Alo? întrebă, gâfâind.

– În sfârșit! Încerc de câteva ore să te găsesc, îi răspunse mama ei, la celălalt capăt al firului.

– Mamă, doar ți-am promis că am să te sun seara asta.

– Știu, dar este ora zece seara și vreau să mă culc.

– Iartă-mă, spuse Sabrina. Am uitat de decalajul orar, îmi pare rău.

– În sfârșit, am două lucruri importante să-ți spun. Te-a căutat un bărbat după-amiaza asta. Mi-a explicat că este vorba de o poliță de asigurare. Dar nu cred povestea asta.

Sabrina se sprijini de zid, simțindu-și picioarele nesigure.

– Crezi că era un reporter?

– Da, am vrut să-ți spun că n-ar trebui să vii acum pe aici. N-ar fi prudent.

– Liniștește-te, mamă. N-aveam de gând să vin. Am ceva de lucru în vacanța asta de Crăciun, spuse Sabrina cu ușurare.

– Și în ce constă lucrul acela de care te ocupi?

– Este un fel de studiu sociologic, într-un cartier sărac din San Diego.

Știa însă că mama ei o să fie satisfăcută de răspuns.

– Bine, draga mea, te sărut și țin-e-mă la curent.

– Și eu te sărut mamă și spune „Crăciun fericit“ la toată lumea, din partea mea.

După ce închise, tânăra femeie își lăsa privirea să hoinărească prin încăpere. Acum era obișnuită cu tăcerea. De când murise Dean, trebuise să învețe să înfrunte singurătatea. Dar în seara aceea se simțea totuși deosebit de singură. Își lăsa aparatul de fotografiat și se-nchise în laborator. După mai puțin de un sfert de oră, atârna pe sfoară probele, la uscat. Printre cele treizeci și șase de cadre găsi trei care i se părură suficient de interesante ca să le mărească. Un clișeu înfățișa fațada barului Flaunder's și celelalte două erau luate în camera la Hannah.

Tânăra femeie aranjă cu meticulozitate materialul, stinse lumina și ieși în salon. Pentru prima oară, după mult timp, se simțea apăsată de tăcere. Se uită la televizorul portativ pe care-l ținea într-un colț al camerei. Nu ezită nici o secundă. Apăsă pe buton. Pe al treilea. Fără succes. Ecranul era zebraț în dungi albe și negre. Înciudată, răsuci antena în toate părțile și atunci auzi telefonul. Cine putea să sune la ora asta? Ezită o clipă, apoi se grăbi să ridice receptorul.

– Sabrina?

James. Se lăsa să cadă pe pat și înțelese deodată cât efort trebuise să facă pentru a nu se gândi la el în ultimele ore.

– Da, James, ai dat peste ceva interesant în seara asta?

– Nu. Cum au ieșit pozele din camera lui Hannah?

– Nu prea rău. O să le vezi mâine... Vrei să ne întâlnim la Murray?

– Nu. Trec să te iau pe la prânz, e mai simplu.

Cu ochii închiși, Sabrina încerca să se impregneze de vocea lui caldă și profundă.

– Ești tot în oraș? întrebă ea.

– Nu, sunt la o prietenă. N-o să întârzii prea mult. Pe mâine, Sabrina.

– Pe mâine, îi răspunse, simțind un pumnal în inimă.

Imediat ce închise, se blestemă în gând. De ce nu se gândise mai înainte? Era evident că un bărbat atât de atrăgător ca James, trebuia să aibă o prietenă...

Cu moartea în suflet se vârî în așternut și rămase cu ochii larg deschiși. Chipul lui James nu-i ieșea din minte. Erau oare primele simptome ale dragostei? Închise ochii și savură din plin deliciile acestei noi senzații.

În seara aceea, adormi fără teamă. Știa că n-o să mai aibă coșmaruri.

Lui Hannah nu-i plăcuse niciodată să stea în întuneric. Avea o teamă copilărească pe care trecerea timpului nu reușise să i-o alunge. Dar nu trebuia să facă nici o mișcare, să n-o aducă el. William o asigurase că o să fie departe, dar nu-l crezuse decât pe jumătate. Bărbatul nu va abandona partida așa de ușor. Nu el. Și nu după ceea ce făcuse.

Închise ochii și se-nfășură mai strâns în pătura pe care o purta deasupra mantoului. Continuă să joace un joc de memorie

„Amintește-ți, amintește-ți“ era formula magică. Se scufundă din nou în trecut, în timpul când totul mergea atât de bine. Era cu multă vreme în urmă când mama îi spunea povești ca să nu-i mai fie frică de întuneric.

Un zgomot ușor o făcu să tresară. Se așeză pe pat și trase cu urechea. Sus, oamenii veneau și plecau. Poate că „celălalt“ era printre ei. Cel care-i vroia răul.

Dacă era nevoie, mai putea rezista o vreme. Îi mai rămăseseră provizii: două tablete de ciocolată, alunele pe care i le adusese William și niște sticle cu apă. Pentru spălat îi era suficientă chiuveta. Acum înțelese de ce nu vorbise nimănui de locul ăsta. Dar când o să se întoarcă? Îi era atât de frică și se simțea atât de singură... „Amintește-ți, amintește-ți“ îi spunea o voce din trecut...

Filmul cu Bill. Era atât de atent. Ea era atacată de indieni și el o salva, călare pe un cal mare. Mai auzea și acum tropăitul copitelor... O salva... Ca și William.

– William, unde ești? șopti Hannah, în întuneric.

James se prăbuși pe canapeaua de piele și-și goli paharul de coniac. De când îi telefonase Sabrinei cu două ore mai înainte, nu încetase să se gândească la ea.

– James?

Își ridică privirea spre Brian.

– Mai vrei un pahar? îl întrebă acesta.

James se uită la ceas. Ar fi trebuit să mai prelungească această sedere la Kathy, prietena lui Brian, dar simțea nevoia să fie singura.

– Mulțumesc, Brian, dar nu vreau să mai rămân, spuse el și se ridică. Vă mulțumesc la amândoi.

– A fost drăguț din partea ta că ai trecut să mă vezi, îi răspunsese Kathy, o tânără femeie brunetă foarte frumoasă.

James o sărută pe Kathy și se-ndreaptă spre ușă.

– Știi, am aflat niște lucruri care te-ar putea interesa despre prietena ta, spuse Brian însoțindu-l.

– Despre Sabrina?

– Da. I-am dat telefon unui prieten de la o televiziune locală, nu departe de locul unde locuiesc părinții ei.

– Și ce ți-a spus?

– Dean Gregory a murit pe când se aflau în vacanță în casa de la țară a părinților Sabrinei. Când au sosit ajutoarele, era prea târziu. Întâmplarea a făcut vâlvă. Dar când prietenul meu s-a dus s-o viziteze pe mama ei, aceasta practic a negat că ar avea o fiică.

– Asta fiindcă, fără-ndoială, vrea s-o protejeze, răspunse James. Uneori ziaristii fac mai mult rău decât bine!

Brian îi aruncă o privire mirată.

– Îți mulțumesc că te ocupi de toate astea. Pe mâine, mai adăugă James deschizând ușa.

– Odihnește-te, spuse Brian, cred că ai nevoie.

Sabrina se trezi cu sentimentul că abia se culcase. Soarele năvălea impetuos în cameră. Se uită la deșteptător și constată cu stupeoare că era ora zece. Își înăbuși un căscat și se ridică pentru a face un duș. Ajunsă sub jet, se frectionă cu energie, apoi își puse un pulover violet și un pantalon negru. Coborî apoi în bucătărie să-și facă o ceașcă de cafea.

În acel moment, se auzi soneria de la intrare. Își consultă mașinal ceasul de la mână. Arăta ora unsprezece. James trebuia să apară înspre prânz. Un sentiment de neliniște o marcă deodată, amintindu-și de avertismentele mamei sale.

– Cine e? întrebă, de după ușă.

– James.

Ușurată, răsuci cheia și deschise ușa. James stătea în prag, îmbrăcat cu blugii lui dintotdeauna și ținând mâinile în buzunarele de la giacă.

– Bună, Sabrina, spuse el surâzând.

– Ai venit mai devreme! remarcă ea, puțin încurcată.

– Știu, dar am terminat ce aveam de făcut mai devreme decât era prevăzut și cum vremea stă să se strice, mi-am zis că am putea să recunoaștem locurile începând chiar de acum.

– Așteaptă-mă un minut, James. Vreau să-mi caut lucrurile, spuse Sabrina, îndreptându-se spre scară.

Urcă câteva trepte apoi se-ntoarse. El rămăsese în mijlocul camerei, cu ochii fixați asupra ei.

– Dacă vrei să vezi fotografiile, sunt în laborator. Știi unde e, nu-i așa? îi spuse ea evitându-i privirea.

După cinci minute, tânăra femeie reveni în laborator și constată oarecum surprinsă că James alesese cele trei fotografii care-i plăcuseră și ei.

– Sunt niște fotografii excelente, murmură el, fără să se-ntoarcă.

Luă clișeul care arăta camera lui Hannah și-l privi în lumină, dând capul pe spate.

– Da, chiar este o fotografie foarte bună. Prinde foarte bine atmosfera, spuse întorcându-se spre ea.

Ochii lui albaștri întâlnește privirea Sabrinei. Timp de o secundă, ea simți o emoție atât de puternică încât trebui să facă un efort supraomnesc să nu se observe.

– Așa crezi? spuse în cele din urmă.

– Absolut. Nimeni n-ar putea rămâne insensibil la ceea ce ai surprins pe peliculă. Ai într-adevăr talent, Sabrina.

Auzind cuvintele acestea, tânăra femeie roși ușor. Deci era din nou în stare să-și arate sensibilitatea? Un pic amețită, se-ntoarse și începu să-și încarce aparatul. Mai luă încă două cutii cu film și le puse în poșetă. Când își ridică privirea, realizează că James o privește cu atenție.

– Ceva nu e în regulă? îl întreabă, schițând un surâs.

– Nu, dimpotrivă. Tocmai îmi spuneam că sunt cam stupid, imaginându-mi că acea cutie de chibrituri ar putea să mă conducă la Hannah. Dar sunt bucuros că m-a ajutat să te întâlnesc pe tine.

Puse fotografiile într-un plic și se-ndreptă spre salon.

– Este într-adevăr o coincidență curioasă, recunosc Sabrina, închizând ușa laboratorului după ei.

Ajunși în mașină, James deschise radioul și porni spre port. Pe timpul drumului, se arătă deosebit de bine dispus și-i arătă punctele de atracție ale orașului. În timpul celor șase luni petrecute la San Diego, Sabrina nu reușise cu adevărat să afle unde erau situate Muzeul Marinei, Facultatea de Litere și Grădina zoologică... Remarcă deodată că norii începuseră să întunece cerul, dar asta nu-i strica buna dispoziție.

Când ajunseră la Flaunder's, Murray îi aștepta în bucătărie. Un miros de friptură de curcan plutea peste tot, iar doi necunoscuți se învârteau în jurul mesei de lucru.

– Vi-i prezint pe Charles și Tony, spuse Murray, mă ajută zilele acestea.

Cei doi salutară cu un semn din cap și continuă să lucreze.

- Pregătim cam o duzină de curcani.
- Aveți noutăți? se interesă Murray, invitându-i pe amândoi să ia loc.
- Nu, răspunse ziaristul. Ieri seară am stat aproape patru ore în stradă. Era să fiu arestat și am strâns patru dolari. Asta-i tot!
- Sabrina îl privi uluită.
- Era să fii arestat?
- Da, cred că au zis că perturb ordinea publică! răspunse James, surâzând în colțul buzelor. A trebuit să șterg putina în viteză.
- Dar noutăți în legătură cu William? întrebă Murray.
- Nimic.
- Dar tu, ai sunat la comisariat?
- Da și am cerut să vorbesc cu detectivul Browsky dar nu era acolo. În afară de el, nimeni nu știa nimic despre Hannah.
- Murray își scoase ochelarii și-i șterse.
- Nu-mi fac prea multe speranțe, dar...
- Se opri, auzind sirena stridentă a pompierilor. Ușa bucătăriei se deschise brusc și Carlo se-ndreptă spre ei.
- S-a găsit un corp sub schele, la colțul străzii, zise el rotindu-și ochii în cap.
- Murray se ridică și își puse ochelarii.
- Oh, Doamne... Cine este?
- N-au spus nimic. Crezi că ar putea fi Hannah, șefule?
- Murray nu răspunse și ieși grăbit din cameră. Ușile batante se trântiră în urma lui. Parcă înțelege, Sabrina și James se repeziră pe urmele lui.
- Carlo, stai aici! zise James, înainte să iasă.
- Ajunși în stradă, zăriră imediat o aglomerație, nu departe de ei. James o prinse protector pe Sabrina de braț.

– Sper să nu fie Hannah, murmură el, iuțind pasul.

Sabrina îi aruncă o privire neliniștită și simți o strângere de inimă când zări și o ambulanță lângă mașina pompierilor. Imediat apărură și polițiștii, care începură să elibereze locul.

Un număr de curioși rămăseseră totuși în jurul schelei. Nu departe de ei, niște brancardieri cărau o targă. Sabrina remarcă un bărbat care stătea mai departe. Îi dădu un cot ușor lui James.

– Uită-te, nu-i Roy Lester? îl întreabă.

James îi urmări privirea și-i confirmă din cap, dar atenția îi era atrasă de altceva.

– Hai să vedem ce fac infirmierii, spuse el trăgând-o spre adunarea de oameni.

Murray era aplecat asupra brancardei, cu capul în mâini. Se apropiară și Sabrina scoase un țipăt înăbușit, zărind fața tumefiată a bărbatului întins pe targă. Nu-l văzuse decât în fotografie, dar îl recunoscuse imediat. Era William.

Capitolul 9

Sabrina simți cum o cuprinde panica. Imagini fragmentate îi reveneau în memorie. O noapte de iarnă – pompieri... brancarde... Dean, în mașina salvării. Dean acoperit cu un cearșaf alb.

Sângele îi zvâcnea în tâmpile și trebui să facă apel la toată energia ca să-și păstreze sângele rece. Fără să-și dea seama, îl prinsese pe James de mână și-l strângea din toate puterile.

Murray se ridică și veni spre ei, palid la față.

– E grav rănit. Mă duc cu el la spital...

Se întrerupse o secundă și se uită la James.

– Vrei să-i spui lui Carlo să-mi țină locul până mă întorc?

– Desigur, îi răspunse acesta.

După ce-i mulțumi, Murray se grăbi spre ambulanță. Se urcă în spate, alături de infirmieră, portierele se trântiră și mașina porni imediat, în urlete de sirene.

James se uită la tânăra femeie.

– Sabrina, te simți bine?

– Da... am avut un șoc, e adevărat, dar acum mi-a trecut.

Cu degetele încă împletite de ale lui, începu să râdă ușor. Avea impresia că exact în acel moment doar simpla prezență a lui James o ajuta să nu se scufunde iar în coșmarul amintirilor sale.

– De ce râzi? o întrebă James.

Ea reuși cu greu să-i susțină privirea.

– Oh, cred că pur și simplu era să leșin! Din fericire, ești lângă mine, mai adăugă ea râzând.

El își ridică privirea.

– Sabrina, știi că poți conta pe mine.

– Știu...

– Iar acum o să încerc să aflu mai multe de la poliție. Dar pentru asta... ar trebui să-mi dai drumul la mână.

Ea izbucni în râs.

– Desigur, m-am agățat de tine fără să-mi dau seama.

– Pe curând... îi spuse el încet.

Sabrina se uită după el și-și ridică gulerul la vestă. Un vânt înghețat începuse să sufle.

James se-ndreptă spre polițistul care rămăsese lângă schele. Mulțimea se împrăștiase după plecarea ambulanței.

– Iertați-mă, puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat? întrebă politicoș ziaristul.

– Ei, încă unul din golani pe care-i întâlnești peste tot! A căzut de pe schelă! Sunt sigur că era beat mort.

– Și a urcat atât de sus? se uită James neîncrezător la construcția metalică.

– Da. A avut noroc că unul din șefii șantierului a venit pe aici în dimineața asta. Bietul bătrân a alunecat de la ultimul etaj, dacă nu cumva s-o fi aruncat. Cu ăștia nu se știe niciodată mai adăugă polițistul încruntat.

Deodată, făcu ochii mari, uitându-se mai atent la James.

– Dar... nu sunteți de la televiziune? Nu sunteți cel care face emisiunea despre povești adevărate? îl întrebă el brusc.

Lăsând umerii, ziaristul scutură din cap.

– Nici pomeneală. Semănăm poate, dar el e mai tânăr ca mine! spuse el și se-ndepărtă.

Se uită după Sabrina și o zări un pic mai departe sprijinită de un zid. Stătea cu capul plecat și părea încă sub impresia șocului prin care trecuse. Fără îndoială, vederea bătrânului pe targă îi răscolise amintiri dureroase... „Dumnezeule, viața nu prea ne face cadouri“ se gândi James, apropiindu-se de ea.

Sabrina ridică fruntea și-l întrebă cu o lucire de speranță în privire:

– Ei?

– Polițistul mi-a spus că William a căzut de pe schelă. A fost găsit de unul din șefii de șantier și...

În acel moment o mașină se ivi de după colț în viteză și frână brusc lângă ei. Șoferul lăsă geamul jos și se aplecă înspre ei. Era proprietarul de la pensiunea Derson.

– Bună! Știam eu că o să dau peste voi! zise el cu un surâs ușor.

– Ne cauți? îl întrebă James, apropiindu-se de mașină.

– Nu. Am auzit că a avut loc un accident și am venit să văd... Apropo, ușa de la camera mătușii voastre a fost spartă.

– Când s-a întâmplat? îl întrebă James, devenind atent.

Bărbatul ridică din umeri.

– În dimineața asta, cred. Am auzit niște zgomote pe la șase și am urcat. Ușa de la cameră era larg deschisă. Dar nu mai era nimeni acolo. Trebuie că au fugit pe fereastră. Oricum, au răscolit totul!

– Și poliția ce zice?

– Poliția? Nici n-am chemat-o. N-ar fi făcut altceva decât mai multă dezordine... adăugă el blazat.

– Putem să trecem pe acolo, peste cincisprezece minute?

Bărbatul ridică din umeri, indiferent.

– Dacă vreți...

Apoi ridică geamul și demară. James se uită după mașină, uluit.

– Oare ce căutau în camera lui Hannah? murmură el pentru sine. Nu era nimic de furat...

Sabrina nu spuse nimic. Nici ea nu înțelegea.

– De ce vrei să ne întoarcem acolo? îl întrebă în cele din urmă.

– O să știu când ajungem acolo. Dar mai întâi hai să-l sunăm pe Carlo.

Se întoarseră și se îndreptară în tăcere spre restaurant. Vântul încetase, lăsând locul unui frig pătrunzător. James își ridică fermoarul la bluză și tânăra simți în acel moment nevoia să se strângă lângă el, ca să-i simtă căldura binefăcătoare a trupului lipit de al ei... Brusc, James se întoarse spre ea.

– Aș fi vrut să vorbesc mai mult cu polițistul, spuse el, dar m-a recunoscut.

– Dar ce i-ai spus? întrebă Sabrina.

– I-am spus că James Chapman este mult mai tânăr decât mine, dar că semănăm foarte mult.

– Și te-a crezut?

– Nu știu. Oricum, n-am mai stat să-mi pună și alte întrebări.

Sabrina regretă că nu-i văzuse niciodată emisiunea. Trebuia neapărat să-și pună televizorul la punct!

– La ce te gândești, Sabrina?

Timp de o secundă privirile lor se-ntâlniră.

– Îmi spuneam că nu te-am văzut niciodată la televizor, îi răspunse spontan.

– N-ai pierdut mare lucru!

– Ba nu, sunt sigură că ești telegenic. Și „Drept la inimă” trebuie că este o emisiune pasionantă. Ești născut pentru meseria de ziarist.

În loc de răspuns, el o cuprinse pe după umeri. Sabrina nu se feri, își schimbă doar într-o parte aparatul de fotografiat.

– Așteaptă să vezi cu ochii tăi! îi zise James, râzând. Eu însă pot să spun că tu ai talent. Ți-am văzut fotografiile.

– Îmi place ce fac, recunosc Sabrina. Asta e fără-ndoială important.

– Cum ai ajuns să faci fotografii?

– A fost cumva din cauza mamei mele. Într-o zi pe când eram în vacanță, mi-a cumpărat un aparat de fotografiat. Aveam șapte ori opt ani... Cred că vroia să-mi găsească o ocupație! zise tânăra râzând ușor.

– Ai avut o copilărie fericită? o întrebă, ținând-o strâns lângă el.

– Acum îmi dau seama că da. În vremea aceea, totul era simplu. N-aveam griji, nici greutăți materiale... Copilăria a fost pentru mine o perioadă privilegiată a vieții.

– Este adevărat. Dar nu suntem conștienți de acest privilegiu atunci când suntem tineri. Doar retrospectiv...

– Dar tu? Îmi închipui că erai teroarea școlii! spuse Sabrina, aruncându-i o privire malițioasă.

– Cum ai ghicit! Eram chiar mai mult decât teroarea școlii, eram o adevărată năpastă! spuse el imitând vorbirea tărăganată a celor din Texas.

– Îmi închipui! Și doreai de pe atunci să devii jurnalist?

– Nu. Am înlocuit pe cineva la televiziunea locală și am descoperit că lucrul ăsta îmi place. Am dorit să fac reportaje, să cunosc oameni, să descopăr arizonturi noi. Așa a început totul!

Ajunseră lângă Flaunder's și Sabrina întrebă deodată:

– James, tu n-ai putea să dispari fără să-i pese cuiva, nu-i așa? El o privi surprins.

– Așa e. Dar tu?

Tânăra rămase descumpănită o clipă. Dispăruse o dată ce-i drept, dar nu avusese de ales.

– Nu știu. Chiar m-am întrebat câteodată, murmură ea.

James nu spuse nimic și bătu scurt la ușă. Carlo le deschise imediat.

– Intrați le spuse când îi zări. Era Hannah?

– Nu, William, spuse James așezându-se la masă.

Carlo făcu ochii mari, năucit.

– William? Oh, nu... scoase el un geamăt. E mort?

– Nu, dar viața-i atârână de un fir de păr. L-au dus la spital și Murray e cu el acum. Te-a rugat să-i ții locul până se-ntoarce.

Carlo aprobă din cap și dădu un pumn în masă, scăpând o înjurătură.

– Ce se-ntâmplă cu cartierul ăsta? Și poliția care nu face nimic, dar nimic! Și cu Hannah ce s-a întâmplat? Poate că în clipa asta e moartă de mult...

James se ridică și-i puse o mână pe umăr.

– Liniștește-te Carlo, n-o să vă lăsăm singuri. Acum trebuie să ne ducem la pensiunea Derson și după aceea la spital. Vrei să-i transmiți ceva lui Murray?

Carlo scutură din cap.

– Nu, spuse simplu. O să stau aici până se-ntoarce.

Sabrina își înăbuși un strigăt de indignare când intrară în camera lui Hannah. După ce închise ușa cu grijă, James înaintă până în mijlocul camerei.

– Ei bine, au făcut o treabă de profesioniști! spuse el uitându-se în jur.

Părea că un uragan se abătuse asupra lucrurilor din încăpere. Toate obiectele personale ale lui Hannah erau aruncate pe jos, sertarele erau răsturnate, iar fotoliul de catifea, spintecat și răsturnat.

Sabrina simți cum îi vin lacrimi în ochi. Era mult prea nedrept! Îngenunche lângă comodă și începu să caute cu disperare mica iesle care probabil era ascunsă printre rufe și hârtii. În cele din urmă dibui măgărușul și împreună cu James și celelalte figurine.

– Dar ce căutau? murmură Sabrina. Cred că știau că Hannah n-avea de nici unele.

James se ridică fără să răspundă și luă o cutie mică de lemn, care se găsea lângă pat. Pe capac era gravat un H.

– Cred că în cutia asta se găsea ieslea, spuse el îngenunchind din nou lângă ea.

Puse cu atenție figurinele de sfinți și animale înăuntru cutiei și apoi închise capacul.

Sabrina strânse din dinți.

– Îți mărturisesc că nu înțeleg nimic, spuse ea căutând cu privirea fotografia lui Hannah.

O zări pe comodă și o luă imediat.

– De ce îți doresc răul? murmură ea privind chipul surâzător al fetei. James, ce facem mai departe?

– Nu știu, mărturisi el descumpănit. Poate că o să mă adresez unui detectiv particular.

Sabrina se ridică și puse fotografia lângă cutia de lemn.

– Mi-ai spus că te gândești să spui toată povestea la televiziune. Fă-o acum! îi spuse ea, privindu-l în ochi.

James încruntă din sprâncene.

– O s-o fac. Dar mi-e frică să nu stric lucrurile mai rău. Știi că ziariștii nu sunt prea iubiți în cartierul ăsta.

– Cu atât mai rău pentru tipii din cartier, James. Trebuie s-o găsim pe Hannah cu orice preț. Și nu-i decât o singură cale: lansarea unui anunț la televiziune. Există cu siguranță cineva care a văzut-o fie pe stradă, fie în autobuz ori în vreun magazin... Și în cazul ăsta, ne va anunța. Dar pentru asta trebuie să dai anunțul la televizor.

Vorbea cu atâta determinare încât James se uită la ea mirat.

– Ai dreptate pe de-a-ntregul, Sabrina. Nu mai putem aștepta.

– E urgent. Este poate în pericol de moarte...

Se opri, cuprinsă de o amețelă ușoară. Ce i se-ntâmpla? Dispariția lui Hannah o afecta mai mult decât își imaginase. Bătrâna devenise deodată legătura care o ținea atașată de bărbatul acesta, pe care-l cunoștea totuși prea puțin...

– Nu suport să văd o femeie atât de bătrână rămasă fără apărare, adăugă ea cu voce schimbată.

Emoționat, James se apropie de ea și o mângâie ușor pe obraz.

– De ce plângi, Sabrina? murmură el.

Ea își ridică ochii spre el. Nici măcar nu-și dădea seama că plângea.

– Mi-e frică pentru Hannah, spuse cu voce tremurătoare.

– Lasă că o să se termine bine, o să vezi, îi spuse James încet.

Rămase un moment s-o privească în ochi. Sabrina simți atunci că acea clipă la care spera și de care se temea în același timp, sosise. Încet, cu mișcări blânde el o cuprinse în brațe și o strânse lângă el. Tânăra femeie nu opuse nici cea mai mică rezistență. Abandonată la pieptul lui, savura momentul acela care-i alunga toate suferințele, toate spaimele...

Își ridică privirea spre el și așteaptă să fie sărutată. Îl simți ca pe o uimire mare, de o puritate unică. James nu se mai sătura de buzele ei catifelte și totuși le părăsi pentru a-i săruta obraji și apoi se-ntoarse iar. Tânăra femeie se simți cuprinsă de o fericire atât de mare încât o trecură florii. Crezând că depășise limita, James se-ndepărtă de ea, aproape jenat.

– Sper să nu-mi iei în nume de rău, îi spuse surâzând dezarmant.

Sabrina rămase mută. Cum ar fi putut să-i descrie oare sentimentul de împlinire de care era cuprinsă?

– Nu, cred că am dorit asta la fel de mult, spuse în cele din urmă. Ți s-a zbârlit mustața! adăugă apoi cu o lucire malițioasă în privire.

– Îmi pare rău, îi răspunse el surâzând. Dacă mustața mea te deranjează, o pot rade.

– Să nu cumva să faci asta! N-or să te mai recunoască spectatorii.

El surâse din nou și apoi reluă, serios:

– Ai dreptate, Sabrina. O să dau un anunț pe post. Dar înainte...

Căuta ceva.

– ... O să-i cer unui desenator de la Canulul Trei să-i facă un portret lui Hannah, după fotografie.

Un plan de acțiune se înfiripa încet, încet în mintea lui. Dar acesta i se părea că n-ar putea să reușească fără ajutorul Sabrinei...

– Ai vrea să mă ajuți? o întrebă el.

Tânăra femeie respiră adânc, înainte să-i răspundă. Totul trebuia să continue ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic între ei...

– Dacă e vorba de fotografii, răspunsul e da, răspunse ea cu voce hotărâtă. Restul nu mă privește.

Un pic surprins, James se uită la ea cu o privire un pic ironică.

– Înțeleg că nu vrei să te implici prea mult, dar...

– Cum adică? Găsesc chiar că deja am și făcut-o îi replică ea.

– Bine. Nu mai insist.

Decepția i se citea în ochi.

– James, te rog să înțelegi. Nu pot face mai mult.

– Atunci să nu mai vorbim, murmură el luând fotografia lui Hannah, pusă pe comodă. O puse apoi în buzunarul interior de la bluză.

– O s-o țin eu, reluă el ideea. Este singurul indiciu pe care-l avem în legătură cu trecutul lui Hannah.

Ea nu-i răspunse și începu să mai tragă câteva cadre. Se duse lângă ușă și ca să aibă o mai bună perspectivă și fotografie hainele răspândite pe pat.

– Am terminat, zise apoi, acoperind obiectivul. Crezi că ar trebui să facem puțină ordine?

– Nu. E mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Și mai prudent. Ia doar ieslea. O să i-o dau lui Murray. Cred că o să fie cel dintâi care o să ne contacteze.

– Ai dreptate, recunosc tânăra femeie, punând ieslea în sacul de umăr.

– Atunci, hai să mergem. Trebuie să ajung la studio cât mai repede posibil.

Jos îi aștepta proprietarul.

– Ei, ce au furat? îi întrebă acesta.

– Nimic. În orice caz, vă mulțumim că ne-ați anunțat, spuse James scoțând portofelul.

Proprietarul scutură din cap.

– N-am făcut-o pentru bani. Nu-mi place ce se-ntâmplă aici. Ar trebui să-l căutați pe fiul ei cel mic, mai adăugă el, înălțând din umeri.

James se uită la el surprins.

– Nepotul ei?

Capitolul 10

– Da, nepotul ei, dar nu e deloc afectuos cu ea! Și n-o să fie nici cu voi de altfel, le mai spuse bărbatul, privindu-i suspicios.

– Poți să mi-l descrii? îl întrebă James.

Tipul se gândi o clipă și apoi zise:

– Puțin mai scund ca tine, destul de slab, cam cincizeci de ani... Dacă-mi amintesc bine, are o cămașă în dungi și niște blugi vechi. Nu cred că are un aer prea distins, asta e sigur!

Într-o străfulgerare, ziaristul se gândi la Roy Lester.

– Când a fost ultima oară pe aici?

– Ieri seară, imediat după voi.

– Și ți-a spus cum îl cheamă?

Proprietarul dădu din cap.

– Nu. Dar s-a folosit de același pașaport ca și voi, spuse el, frecându-și arătătorul de degetul mare.

– Și ce vroia?

– Vroia să lase ceva în camera bunicii lui.

James decise să joace totul la risc și scoase o carte de vizită din buzunar.

– Ascultă, dacă tipul se întoarce, vrei să mă anunți?
Proprietarul citi iute ce era scris pe bucata de carton și surâse scurt.

– Știam eu că te-am văzut pe undeva, domnule Chapman. Hannah e mătușa dumitale?

– Nu, dar înseamnă mult pentru mine.

James n-avea timp de confesiuni. Trebuia să se miște repede.

Bărbatul cel gras se uită la el cu admirație.

– Încântat să vă cunosc, domnule Chapman, Oscar Berkeley, spuse el întinzând mâna.

James îi strânse mâna și-i spuse:

– Vă mulțumesc pentru colaborare și vă rog să mă sunați.

Se dădu într-o parte din fața ușii ca să-i facă loc Sabrinei.

– Puteți conta pe mine, le spuse Oscar Berkeley în spatele lor.

James îi mulțumi cu un semn din cap și se îndreptă spre Fordul spre care mergea și Sabrina. Urcară în mașină și fără s-o mai privească, ziaristul demară imediat.

Vremea se schimba și nori amenințători umbreau cerul.

– Semnalmente pe care ni le-a dat Berkeley îți amintesc de cineva? întrebă James dând drumul la încălzire.

– Roy Lester, răspunse Sabrina fără nici o ezitare.

Privirile li se întâlneau pentru prima oară de când se îmbrățișaseră.

– Deci Lester a mai intrat în camera lui Hannah, urmă James, atunci de ce s-a mai întors ca să răscolească peste tot?

– Pentru că a fost un admirator! Un împătimit de cinema... murmură tânăra.

James o luă la stânga în intersecție și ea se uită mirată.

– Unde mergem?

– Vreau să trec cinci minute pe la comisariat. Vreau să cunoști un detectiv. După aceea mergem la spital.

Opri mașina în fața unui imobil izbitor de nou care contrasta evident cu celelalte locuințe mai modeste de pe aceeași stradă.

– Sper să nu te plictisească prea tare să mă însoțești, spuse el, întrerupând contactul.

– Cred că n-am de ales, îi replică tânăra femeie.

De fapt nu-i plăceau polițiștii și nici ziaristii. Își aminti pentru câteva clipe, de interogatoriul la care fusese supusă, după moartea lui Dean. Vocea spartă a inspectorului, zgomotul făcut de mașina de scris, întrebările care nu se mai sfârșeau... Îi trebui toată energia să poată să-și alunge amintirile.

– Vin cu tine, spuse dintr-o dată.

James o privi în ochi și-i surâse.

– Îți mulțumesc, îi spuse simplu.

Detectivul Calvin Browsey nu semăna cu nici un polițist pe care Sabrina să-l fi întâlnit până atunci. Era îmbrăcat în blugi, cu o cămașă înflorată, hawaiană, avea chipul bronzat, încadrat de o clăie de păr blond și părea un obișnuit al plajelor californiene, mai mult decât orice altceva. Și nu purta nici măcar pistol la centură.

Biroul pe care-l avea la etajul al doilea al comisariatului, mirosea încă a zugrăveală. Sabrina observă rapid rafturile pline cu vrafuri de dosare, stilul funcțional al mobilierului, mocheta gri. Totul era nou.

– James, îți mai spun o dată că nu știu nimic. Și în plus, ar trebui să fiu în vacanță!

Ziaristul se așază la biroul lui Calvin, care stătea confortabil într-un fotoliu de piele.

– Colegii tăi fermecători nici măcar nu ți-au pomenit de cazul ăsta, îi spuse James, privindu-l în ochi.

– Știi foarte bine că poliția are treburi mult mai importante de făcut în momentul ăsta.

– Spune mai degrabă că Hannah face parte, din categoria celor pe care-i considerai vagabonzi.

– Nu este și punctul meu de vedere, în orice caz, îi răspunse Calvin, doar mă cunoști ? Dar în momentul ăsta toată trupa se ocupă de cazul Dawson. Și îți repet încă o dată, că trebuie să fii în vacanță!

– Și eu, îi replică James, un pic cam sec.

Calvin se uită la Sabrina, care asculta în tăcere, apoi își aprinse o țigară.

– Andy Dawson mi-a fost prieten. Am lucrat mult împreună. A fost arestat un suspect, un oarecare Concklin. Dawson îl avusese în vedere la un moment dat. Trafic de droguri.

– Crezi că el e vinovatul?

– S-a găsit un cuțit asupra lui, care ar putea fi arma crimei, dar nu există nici un martor. În cartier domnește legea tăcerii. Oamenii se tem de poliție.

– Da, nu aveți o imagine prea bună în opinia publică, recunosc și James.

Calvin trase un fum din țigară și apoi pocni din degete.

– Hai să facem un târg, declară el privind-l pe James.

– Un târg? Întrebă acesta din urmă, nedumerit.

– Da, tu te ocupi ca oamenii să-și facă o părere mai bună despre noi, iar eu mă ocup personal de afacerea Vickers.

James ezită o clipă apoi îi întinse mâna.

– S-a făcut.

În timpul drumului spre spital, Sabrina rămase gânditoare.

– Cum o să-și poată plăti William cheltuielile de spitalizare? Întrebă ea dintr-o dată.

– O să se ocupe probabil de asta Asigurările Sociale, spuse James pe când se apropiau de o clădire mare din cărămidă roșie.

În acel moment răsună sirena unei ambulante și trebură s-o lase să treacă pentru ca apoi să se strecoare în parcajul spitalului. Sabrina simți un fior văzând cum vehiculul se-ndrepta spre clădirea urgențelor. Se îndreptau și ei tot într-acolo.

– Dacă nu, aş putea să plătesc eu pentru el, spuse ea brusc.

– Tu? repetă James, oprind motorul. N-ar trebui să-ți cheltuiesti banii pentru cineva pe care nu-l cunoști!

– Am bani suficienți, spuse ea simplu.

– Am crezut că nu ai fi vrut să te implici în povestea asta!

– Aș vrea să-l ajut pe William... Cum îți închipui că aş putea rămâne nepăsătoare față de nenorocirea acestui om?

James o privi cu atenție. Avea în privire un amestec de neîncredere și admirație.

– Știu că ești o ființă sensibilă... Și foarte generoasă, și asta mă emoționează foarte tare. Vii cu mine? o întrebă el, deschizând portiera.

– Nu.

Surprins, James se-ntoarse spre ea.

– De ce?

– Nu vreau să vin. Pur și simplu. Te aștept aici.

James înțelese din privirea ei întunecată că nu trebuia să mai insiste.

– N-o să stau prea mult, spuse el ieșind din mașină.

Ea îl urmări cu privirea și apoi dădu drumul la radio. Ideea de a se găsi iar în atmosfera morbidă din spital, în mirosurile acelea de dezinfectant, i se părea insuportabilă. Erau atât de multe lucruri pe care nu le mai putea suporta... Oare când va reîncepe să trăiască din nou?

Hannah își astupă urechile auzind sirena unei ambulante care trecea pe stradă. Detesta sirenele. Dacă ar fi avut un ceas, ar fi știut cel puțin de cât timp William nu mai venise. Așa, știa doar că nu mai venise de multă vreme. Îi mai rămăseseră câteva alune, dar acum ar fi vrut să iasă. Nu se mai simțea în siguranță. Când se afla în mijlocul oamenilor se simțea în siguranță.

Își aranjă așternutul și își trase pătura până sub bărbie și se uită spre gura de aerisire.

După cincisprezece minute, James se așează din nou la volan.

– Am aranjat totul. L-am prevenit pe Murray că un grafician de la Canalul Trei o să-l caute astăzi sau cât se poate de curând, spuse el închizând portiera.

Sabrina se ridică în scaun.

– Cum se simte William?

– A rezistat căzăturii. Murray va aștepta să fie scos din sala de operații.

Sabrina îi întinse cutia în care se afla ieslea în miniatură.

– Ai uitat să-i dai asta, spuse ea.

– Adevărat. Dar nu era momentul cel mai potrivit.

Ea confirmă cu un semn din cap și puse cutia în lăcașul pentru mânuși. Se simți slăbită dintr-o dată. Povestea i se părea fără sfârșit. Dar nu vroia ca James să-și facă o impresie greșită.

– Rolul meu a luat sfârșit, reluă ea privind înainte. Acum trebuie să pregătești secvența cu Hannah. E totuși emisiunea ta, mai adăugă, fără prea mare convingere.

James se uită rapid la ceas și apoi porni motorul.

– Așa e. Trebuie să trec repede pe la studiouri și apoi te duc acasă.

Fără să-i lase timp de răspuns, demară rapid și părăsi parcajul spitalului. Strângea volanul și se gândea la un mijloc de a o reține pe Sabrina.

– Pot să-ți mărturisesc ceva? întrebă el brusc, accelerând, ca să depășească o altă mașină.

– Ce anume?

– Îmi placi mult, Sabrina, și... ca să vorbesc deschis, îți mărturisesc că aș vrea să fii prietena mea...

Se uită la ea pe furiș. Cu obrazul rezemat de geamul portierei, părea teribil de departe.

– Sabrina?

– Da, te-am auzit, murmură ea fără să-ntoarcă privirea.

– Crezi că am putea porni de la zero și să ne cunoaștem cu adevărat? o întrebă, punându-și ușor mâna peste a ei.

Ea era ca de gheață.

– De ce dorești să-mi fii prieten?

El înghiți în sec și se hotărî să joace cu cărțile pe față.

– Pentru că vreau să te cunosc. Dar nu te simți obligată... N-am obiceiul să-i rog pe oameni să-mi fie prieteni!

– Prieteni, repetă Sabrina în șoaptă. Vrei să-ți spun adevărul? întrebă ea întorcându-se spre el.

– Da.

– Eu și soțul meu am fost prieteni ani de zile înainte să ne căsătorim. Venea mereu pe la mine. Abia mult mai târziu am descoperit că suntem îndrăgostiți unul de celălalt.

Din acest unghi, totul părea simplu și clar. Iar Sabrina voise să fie și ea tot atât de sinceră și deschisă pe cât fusese și James cu ea.

– Nu vreau să mai insist asupra acestui subiect, urmă ea, dar pe scurt, aș vrea să-ți spun că nu cred în prietenia dintre un bărbat și o femeie. Asta am decis după moartea lui Dean, să fiu singură. Prefer să fac singură tot ce e de făcut și...

– Să supraviețuiești de una singură?
– Să supraviețuiesc? Nu știu dacă este vorba de supraviețuire, dar mă simt suficient de puternică pentru a mă descurca singură, fără ajutorul nimănui.

– Adevărat?

– Da, e alegerea mea.

James înțelese că nu mai e nimic de adăugat. Să vedeau studiourile și asta îl făcu să-și alunge cumplita decepție pe care o resimțea. Se va gândi la asta mai târziu. Acum trebuia să-și mobilizeze toate resursele pentru a-l convinge pe Carson Davies. Și meciul se anunța a nu fi dintre cele mai ușoare!

O tăcere apăsătoare pluti câteva momente în birou, pe când Carson se răsucea ușor cu scaunul spre James și Sabrina. În cele din urmă, James relua conversația:

– Pentru a rezuma situația, am trei minute la dispoziție, în timpul jurnalului de seară. Se va afișa un portret al lui Hannah și eu voi comenta din off: „Cunoașteți această persoană“?

– James, știi că insertul nu trebuie să depășească cincisprezece secunde, îi replică scurt Carson.

– Știu. Vor fi trei inserturi de cincisprezece secunde cu fotografia lui Hannah copil, portretul făcut de Al după descrierea lui Murray și o fotografie a cartierului făcută de Sabrina. Totul pe un fundal adecvat. Cu o masă de montaj digitală se pot face minuni.

Carson îl privi cam sceptic.

– Este cel mai potrivit moment pentru a face un apel de felul ăsta, urmă James. De Crăciun, oamenii sunt mai generoși, se gândesc la copiii lor, la fericire...

– Oprește-te, i-o tăie Carson, ridicând o mână. Dacă mai continui o să încep să plâng.

James ridică din umeri.

– Atunci? îl întrebă el privindu-l în ochi.

– Atunci, ce?

– Pot să mă folosesc de cele trei minute, din jurnalul de seară?

Carson încruntă din sprâncene.

– După toate aparențele, ai aranjat totul înainte să vorbești cu mine. În sfârșit... Oricum, eu nu cred că publicul e interesat de genul ăsta de întâmplări.

Sabrina îl văzu pe James cum strângea din pumni.

– De ce nu? Pentru că e o vagabondă bătrână și prin urmare merită cu prisosință să se afle pe o listă a persoanelor dispărute?

– Nu, n-am gândit nimic de felul ăsta și tu o știi prea bine.

Se auzi o ciocănitură ușoară în ușă și Carson se duse să deschidă.

– James mai este la dumneavoastră? se auzi o voce de bărbat.

– Aici sunt, spuse ziaristul îndreptându-se spre ușă fără să-l privească pe Carson.

– Uite portretele. Sunt trei, spuse desenatorul. Sper să meargă.

– Mulțumesc, Al. O să luăm legătura mai târziu.

Schimbară o strângere de mână și apoi James se așeză iar la birou, în fața lui Carson.

– Astea sunt portretele pe care vrei să le afișezi? întrebă acesta din urmă.

James încuviință din cap și Sabrina se ridică pentru a examina desenele. Descoperi chipul unei femei ridate, încadrat de un păr alb, pieptănat pe spate. Avea ochii plini de blândețe, iar pe buze îi flutura un surâs pe care tânăra îl recunoscuse imediat: expresia era aceeași cu cea din fotografia cu Hannah în copilărie.

– Da, ea este, murmură Sabrina.

Carson se ridică și ocoli biroul ca să examineze portretele. Apoi făcu un semn de resemnare.

– Bine, James, ai permisiunea mea pentru seara asta. Dar încearcă să subliniezi rolul Canalului Trei în povestea asta.

– O să port însemnele postului pe frunte, dacă va fi nevoie, îi replică James bine dispus.

– Cum vrei să faci?

– Ar trebui să am studioul doi la dispoziție ca să difuzez mesajul în timpul jurnalului de la ora unsprezece.

– Nici o problemă, zise Carson. Vreau și eu să-ți fac o sugestie: dacă vrei să mai faci și alte apeluri mâine, o să fiu de acord. Trebuie doar să fiu sigur că studioul va fi liber în timpul dimineții.

James sări în picioare.

– Carson, ești nemaipomenit! spuse el, ducându-se să-i strângă mâna. Mulțumesc.

Apoi o luă pe Sabrina de braț și ieși din încăpere, fără a mai întoarce capul. Când ajunseră în biroul ziaristului, Sabrina se duse la fereastră și privi la ploaia care lovea în geamuri.

Se făcuse întuneric.

James ridică receptorul telefonului și deschise nasturele de la gulerul cămașii.

– Alo? Chapman la telefon. Carson mi-a aprobat să utilizez platoul. Când terminați?... Perfect. Spuneți echipei să aranjeze totul, vin în cincisprezece minute.

Puse receptorul în furcă și declară:

– Acum, trebuie să mă îngrijesc de cum arăt!

Tânăra se întoarse spre el și-l văzu cum îmbrăca o cămașă cu sigla Canalului Trei pe buzunarul din stânga. După aceea își puse o cravată cu dungi negre și albe pe care și-o înnodă rapid, iar apoi trase pe el o haină bleumarin.

– Nu trebuie decât să mă mai machez puțin și totul o să fie în regulă, mormăi el spre Sabrina. Vrei să vii cu mine în studio?

Ea îl privi o clipă apoi întoarse capul. Cel din fața ei era cu totul alt bărbat. Un ziarist, un profesionist perfect stăpân pe el însuși. Cu viteza fulgerului, o mulțime de imagini i se perindară prin amintire. James îmbrăcat ca un boschetar, James ascultându-l pe Murray, James care o îmbrățișa... Dar cine era el cu adevărat? Dar până la urmă asta nu avea nici un fel de importanță. Pe moment, nu-și dorea altceva decât să pună capul pe umărul lui și să-l simtă cum o strânge în brațe.

Se uită pe fereastra care vibra din cauza vântului. Furtuna care își făcea de cap afară părea că reflectă starea pe care i-o provoca apropierea de James.

Capitolul 11

Sabrina trase adânc aer în piept, încercând să-și calmeze bătaile inimii.

– O să dureze mult? întrebă, întorcându-se spre James.

Acesta ridică din umeri.

– Nu cred. Echipa mă așteaptă și am să reiau subiectul discuției de ieri seară.

– Bine, atunci vin cu tine, îi spuse tânăra fără să mai ezite.

James luă portretul și fotografia lui Hannah și se-ndreptă spre ușă.

– Să mergem.

Un pic nervoasă, Sabrina urmări printr-un labirint de culoare până ajunseră în dreptul unei încăperi, tapetată cu oglinzi, a cărei ușă era lăsată deschisă. Înăuntru, o tânără roșcată machia un bărbat așezat în fața unei mese de machiaj, încărcată de flacoane și pămătufuluri de toate felurile și mărimile.

– Deci n-ai plecat în vacanță, spuse tânăra salutând din mână.

– Nu scapă ei așa ușor de mine! răspunse James. Mai ai mult?

– Nu, am terminat. Ești mulțumit, Stacy?

– Perfect, răspunse bărbatul de pe scaun. Ei bine, dragul meu îți cedez locul, mai adăugă el și se ridică.

– Ei, și acum între noi doi! Spuse tânăra și se-ntoarse spre James.

În timp ce acesta se așeza în fața oglinzii și-și desfăcu gulerul cămășii, Sabrina îi admira linia fermă a cefei și profilul regulat... Se simți din nou cuprinsă de o tulburare ciudată.

– Drăguță, nu vrei să închizi ușa, spuse Daphne începând să-l aranjeze pe James.

– Desigur, răspunse Sabrina intimidată.

Apoi se apropie de cei doi și admiră dexteritatea cu care machiora își făcea meseria.

Zece minute mai târziu, James și Sabrina intrau în studio. Era o încăpere circulară, cu tavanul plin de reflectoare. Pereții erau vopsiți în alb iar podeaua era acoperită de cabluri. Înfiorată de răcoarea aerului, Sabrina regretă că nu-și luase haina. Își încrucișă brațele pe piept și se apropie de platoul care ocupa jumătate din studio.

În spatele unei mese semicirculare se afla un ecran alb.

Echipa de filmare se-nvârtea în jurul a trei camere de luat vederi. Fiecare dintre tehnicieni avea căști pe urechi.

– Aprinde reflectorul central, spuse unul dintre ei. Mulțumesc, e perfect.

– Sunteți gata? întrebă James luând loc în spatele unei mese semicirculare.

– Da, mai facem doar o probă, răspunse operatorul șef. Motor! Spune-mi ceva, James, îl rugă el pe ziarist.

– Șosetele arhiducesei... zise acesta, aranjându-și microfonul pe cravată. Mă auziți în cască?

– Perfect... Cadrați puțin ușa la dreapta! îi răspunse bărbatul, întorcându-se spre cameraman.

James o căuta din ochi pe Sabrina și-i făcu un gest amical.

– Poți să rămâi în regia de studio și să stai jos, îi zise el, arătându-i un scaun din spatele camerelor.

– Mulțumesc, răspunse Sabrina, puțin intimidată.

Se așază și-l văzu cum își consultă rapid filele așezate în fața lui, după care ridică mâna dreaptă.

– În regulă, sunt gata.

Mai multe reflectoare se aprinseră și o lumină roșie se aprinse instantaneu deasupra ușii de intrare a studioului, interzicând accesul.

James trase aer în piept și începu:

– Dragi telespectatori, bine ați venit la emisiunea „Drept la inimă”. În seara asta n-am să vă vorbesc despre cineva care a fost ajutat de noi, ci de cineva care are nevoie de ajutorul nostru, de ajutorul dumneavoastră, de fapt.

Se opri câteva secunde și reluă:

– În câteva secunde, o să vedeți pe ecranele dumneavoastră o fetiță cu surâs fermecător. E Hannah. Poate unii dintre dumneavoastră ați văzut-o într-un film...

Tulburată, Sabrina închise ochii ca să audă mai bine povestea pe care o știa deja atât de bine. Totul începe ca un basm cu zâne bune... Iar James era un povestitor fascinant.

Își dădu deodată seama că lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji. Senzații pe care le crezuse amortite, după moartea lui Dean, ieșeau acum la iveală. Cu inima bătând, simțea cum o cuprinde o căldură în tot corpul, ascultând vocea învăluitoare a ziaristului. Și o dată cu această revenire la viață simți dorința de a avea alături pe cineva. O dorință înăbușită atât de multă

vreme, care acum își reclama drepturile cu toată puterea. O dorință căreia, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i cedeze.

La gândul acesta, Sabrina se simți aproape înfricoșată.

O oră mai târziu, James se-ntoarse în biroul său unde-l aștepta Sabrina. Își scoase imediat haina și cravata.

– Vrei să-mi faci un serviciu și să apeși pe butonul verde de la telefon? îi spuse el. E de la biroul curierilor. Cere să trimită pe cineva.

Tânăra se execută, fără să-l privească.

– Gata, spuse punând receptorul în furcă. Acum ce mai trebuie făcut?

– Așteaptă curierul și dă-i fotografia și portretul să le ducă în studioul de montaj, ca să poată fi difuzate în seara asta.

– Ar trebui să decupăm decorul, nu-i așa? îl întrebă.

James veni lângă ea și luă de pe birou un cuțitaș de tăiat hârtie. Apoi scoase cu atenție fotografia din ramă. Deodată, încruntă din sprâncene.

– Uită-te ce scrie pe spate, îi zise el întinzându-i fotografia.

Tânăra citi cu voce tare:

– Charles Landis. Fotograf, Hollywood... Crezi că-i poți da de urmă? întrebă ea cu speranță.

– Nu știu.

James luă telefonul și formă un număr.

– Brian? Tot eu sunt. Am găsit numele fotografului pe spatele fotografiei. Charles Landis. Da... de la Hollywood! Perfect. Să mă ții la curent.

Închise și se uită la Sabrina.

– Poate că de data asta am pornit pe drumul cel bun! exclamă el cu ochii strălucitori.

Tânăra femeie se lăasă să cadă în scaunul Fordului și se uita posomorâtă la ploaia care cădea pe parbriz. Era extenuată. Torcând ușor, mașina ieși din parcaj.

– O să meargă, spuse James, angajându-se în trafic.

– Sper, murmură Sabrina.

Ce altceva ar mai fi putut să spună? În acel moment, nimic nu i se părea mai important decât viața lui Hannah. Fără să-și dea seama, se atașase de această femeie pe care n-o cunoștea aproape deloc.

– Aș vrea să-ți spun ceva, zise James deodată.

– Ce anume?

– Carson a avut dreptate să fie atât de neîncrezător față de mine. După părerea mea, crede că traversez o perioadă de reconsiderări și nu se înșală prea deloc.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea mirată.

James izbucni în râs.

– Ești fără-ndoială prea tânără, ca să înțelegi! Dar știi, ajuns într-un anume moment al carierei, când faci bilanțul, totul poate căpăta alte dimensiuni, sistemul de valori, prudența... Și trebuie să iei totul de la zero, cumva.

– Te înțeleg perfect. Dar chiar crezi cu adevărat că nu mai are încredere în tine? îl întrebă Sabrina.

– N-am vrut să spun asta. Aș vrea să știi că l-am cunoscut pe Carson în timpul războiului din Vietnam. S-au stabilit între noi, atunci și acolo niște legături ce nu pot fi distruse. Când a fost chemat să remanieze Canalul Trei, s-a gândit imediat la mine. Totuși, între noi există o mare diferență. Carson trăiește în lumea afacerilor și gândește lucrurile în termenii acestei lumi: rentabilitate, profit...

– În timp ce tu...

– Pe mine mă interesează oamenii. Relațiile interumane, cum se spune în profesie. Atunci când am decis să locuiesc la Chicago,

sunt deja zece ani de atunci, mă gândeam că o să stau multă vreme acolo. M-am căsătorit, mi-am luat casă acolo, iar televiziunea regională mi-a propus o slujbă interesantă...

Se întrerupse o clipă și scoase un oftat.

– Totul ar fi putut să continue, dar n-am putut rezista. Cu un an înainte să vină Carson să mă caute, am lăsat totul baltă. Mi-am părăsit soția, munca la televiziune și am pornit pe drumuri... Vroiam să fiu singur, simțeam nevoia să ard toate punțile în urma mea.

Sabrina îl asculta în liniște. Nu-i putea zări chipul în penumbră, dar ghicea ușor că toate aceste mărturisiri îl costau teribil de mult.

– De ce ai plecat? îl întreabă încet.

– S-a întâmplat ceva care m-a obligat să reconsider totul. E și foarte frig iarna la Chigaco... și mi s-a cerut să fac un reportaj despre un bătrân, un muncitor pensionar de multă vreme...

Vocea lui deveni impersonală, iar Sabrina avu impresia că uitase că este lângă el.

– O să țin minte numele lui toată viața: Leo Jarvis Monroe. Avea optzeci și șase de ani și locuia într-un apartament sordid de două camere. Când am ajuns acolo, am găsit un cadavru. Murise de frig, de o săptămână... Am fost cuprins de un asemenea sentiment de revoltă încât n-am putut să fac reportajul. Mi-am depus legitimația de ziarist și mi-am făcut bagajele.

Începu să bată ușor cu degetele pe volan.

– Toate astea pot părea de necrezut. Ziariștii au reputația că sunt destul de rezistenți la astfel de lovituri, că au pielea tăbăcită... Louise, soția mea, n-a înțeles niciodată ce mă însuflețea. Din punctul ei de vedere, aveam o meserie prestigioasă și bine plătită. Și atunci, de ce să fi căutat altceva? Dar nu aveam același fel de a înțelege viața...

Ridică din umeri și se uită o clipă la Sabrina.

– Poate te plictisesc cu toată povestea asta?
– Nu, dimpotrivă, îi răspunse Sabrina, întorcându-se spre el. Și ce s-a întâmplat mai departe?

– Ca să n-o mai lungesc, am acceptat oferta lui Carson, pentru că îmi dădea posibilitatea să descopăr alte sensuri ale meseriei. Dar nu sunt sigur că nu mă consideră prea sentimental. Dacă a avut niște ezitări în cazul lui Hannah, a fost pentru că și-a amintit de reacția mea în cazul bătrânului Monroe.

– Îi era teamă că ai să lași iar totul baltă?

– Poate. Dar știe de asemenea că am învățat să fac compromisuri și de aceea are încredere în mine. Asta nu-l împiedică însă să încerce să mă țină sub control!

James intră pe străduța care ducea la casa Sabrinei în timp ce ploaia creștea în intensitate.

– Tare mi-e teamă că n-o să pot face fotografiile multă vreme, dacă timpul nu se ameliorează, spuse tânăra amintindu-și de treburile ei.

James frână în dreptul intrării și opri motorul.

– Ei bine, atunci n-avem decât să așteptăm să iasă soarele! spuse el râzând. Te conduc până la ușă cu umbrela.

– Nu, nu-i nevoie, James. Mulțumesc și pe mâine.

Trânti portiera și porni spre ușa de la intrare. Orbită de ploaie, își strânse aparatul foto la piept și o luă la fugă. Se împiedică și căzu, înăbușindu-și un țipăt. Aparatul îi zburase pe pavaj. Când deschise ochii, James era aplecat asupra ei.

– Sabrina, ai pățit ceva? o întrebă el cu solitudine.

Se pregătea să-i răspundă când simți cum două brațe puternice o ridică de la pământ.

– Aparatul de fotografiat... murmură.

– O să-l iau după aceea, îi răspunse el ducând-o până la ușă.

O lăsă ușor în prag și ieși iar în ploaie.

Clătinându-se, Sabrina reuși să vâre cheia în broască, dar degetele îi erau atât de înghețate încât nu reușea s-o deschidă.

– Lasă-mă pe mine, spuse James întorcându-se pe peronul de la intrare.

Răsuci cheia și împinse ușa. Sabrina se repezi pe culoar ca să aprindă lumina. Simți în tot corpul căldura plăcută care domnea în casă. Când se-ntoarse spre James, privirile li se-ncrucisară.

Rămaseră unul în fața celuilalt câteva secunde, neștiind ce să spună. Sabrina rupse prima tăcerea.

– Hai în salon, spuse și își scoase haina, punând-o pe calorifer. Se uită tulburată cum el se apropie de ea.

– Ești udă până la piele, murmură el, mângâind-o pe obraz. Unde ții prosoapele?

Sabrina făcu un efort să nu-i poată ghici emoția de care era cuprinsă. Era atât de bine ca un bărbat să se ocupe de ea. . .

– Să le caut, spuse, îndreptându-se spre scară. Așază-te în salon.

Urcă la etaj, abia stăpânindu-și bătaile inimii. Gânduri de tot felul îi treceau prin minte pe când scotea dintr-un dulap niște prosoape de baie. Dar n-avea chef să se gândească. N-avea nici timpul și nici dorința s-o facă. O aștepta James. Pe când cobora scara simți un fel de beție, care o făcea parcă să plutească. Îl găsi pe James la bucătărie, pregătindu-se să branșeze cafetiera.

– Mulțumesc, îi spuse el, luând prosopul.

Își scoase geaca și o aruncă pe un scaun. Apoi își înfășură prosopul în jurul gâtului.

– Nu-i un moment potrivit ca să răcești, zise el privind-o malițios.

– Ah, nu! O să mă schimb. Mă întorc imediat, îi răspunse Sabrina, ieșind din încăpere.

– Sabrina, ai televizor?

Fata se opri mirată în prag. James continuă:

– Mi-ar plăcea să te uiți la jurnal ca să-mi spui ce părere ai despre ce am înregistrat mai înainte.

– Am un televizor portabil, dar cred că nu mai funcționează.

– L-ai trântit?

– Așa cred. Are o imagine complet neclară. Îl aduc în cinci minute, adăugă ieșind din încăpere.

În cameră, Sabrina își scoase vestmintele ude și își puse un pulover de mohair și o fustă strâmtă. Luă televizorul și coborî în picioarele goale.

Când o văzu, James se ridică, grăbindu-se s-o ajute.

– N-am băgat de seamă că ai părul buclat, îi spuse surâzător.

– Când plouă, e un adevărat blestem! exclamă Sabrina.

Se duse în bucătărie și aduse două cani de cafea. Îl găsi pe James îngenunchat în fața televizorului, uitându-se nedumerit și răsucindu-i butoanele.

– Ai reușit să-i faci ceva? întrebă tânăra, privind cămile pe masă.

– Pentru moment, nu. Recepția nu este prea bună în locul ăsta, din cauza dealurilor. Și nici priza de antenă nu mi se pare potrivită...

Sabrina se așază pe canapea și-l privi cum încearcă să repare priza. Afară, rafalele de ploaie continuau să se reverse asupra casei, dar înăuntru se simțea în siguranță. James apăsă pe un buton și televizorul începu să țiuie. În cele din urmă apăru și imaginea. Sabrina izbucni în râs văzând că au nimerit un moment de publicitate.

– Bravo, James. Imaginea e perfectă.

– Televizorul este mic, dar suficient pentru astă seară, îi răspunse el, așezându-se pe canapea, alături de ea.

– N-ai ceva de băut, din întâmplare? o întrebă.
– Ba da, e o sticlă de coniac în dulapul de deasupra frigiderului. Mi l-a trimis tata acum nu știu cât timp și aproape am uitat de el.

James se ridică și se duse la bucătărie.

– Până începe jurnalul o să pregătesc o doctorie tare... Vin imediat cu ceva recomandat și de doctori.

După ce James ieși din cameră, Sabrina se lăsă pe spate pe canapea și închise ochii, ascultând ploaia care bătea în ferestre.

Deodată, niște cuvinte îi reveniră în memorie. „Doctorul. Trebuie chemat doctorul...” O cortină se ridică și nu mai putu să controleze imaginile care i se revărsau în amintire. Cadavrul lui Dean, întins pe podea, în fața ei... Îi scăpă un țipăt.

James simți că-i îngheață sângele în vine, când o auzi. Puse sticla deoparte și se repezi în salon. Sabrina era ghemuită cu genunchii la piept și brațele în jurul genunchilor, legănându-se înainte și înapoi.

O luă în brațe și-i masă ceafa ca s-o liniștească. Respirația fetei deveni mai regulată în câteva secunde, dar începu să tremure. Se uită la el, descumpănită.

– Lasă-mă, îmi pare rău, îi spuse și începu să plângă în hohote. Nedumerit, James o strânse mai tare.

– Spune-mi ce se-ntâmplă, Sabrina... E din cauza lui Hannah?

– Nu... am avut un coșmar. Niște imagini pe care nu le pot uita...

O trecură florii. Reluă cu greutate:

– Iartă-mă. O să treacă. James simți că vrea să se îndepărteze și o ținu mai strâns lângă el.

– Vrei să-mi spui ceva? o întrebă cu voce schimbată.

Tânăra femeie își ridică privirea spre el. Avea ochii plini de tristețe și pe gene îi luceau lacrimi.

Tulburat, James îi șopti:

– Sabrina... poți avea încredere în mine.

În loc de răspuns, îl cuprinse cu brațele după gât și se strânse lângă el. Încet, încet, bătaile nebunești ale inimii i se calmară și respirația îi deveni mai regulată.

Apoi, senzației de bine îi urmă o senzație mult mai profundă, cunoscută și parcă nouă totodată. Cu gesturi mai degrabă timide, începu să mângâie părul și ceafa bărbatului de lângă ea. Se opri rușinată și se uită la el.

Încercă o senzație de surprindere. În ochii lui recunoștea imaginea propriei dorinți. La fel de puternică, la fel de irezistibilă ca a ei. Fascinată, îl văzu cum se apleacă spre ea și-i acoperă cu sărutări fruntea, ceafa, scobitura gâtului...

Nu mai rezistă. Sabrina își înăbuși un geamăt și buzele li se uniră într-un sărut furtunos. În tăcerea care-i înconjura nu se mai auzea decât ritmul întrerupt al respirațiilor lor. Gesturile le deveniră curând febrile, buzele nerăbdătoare. Încurajat, James își strecură o mână sub pulover și-i mângâie sânii. Sabrina își lăsă capul pe spate, cu corpul lipit de cel al bărbatului.

Parcă nu mai cunoscuse niciodată o asemenea irepresibilă explozie de dorință. Era oare dragoste? Gândul acesta îi trecu prin minte cu o neașteptată brutalitate. Îl împinse pe James de lângă ea.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă acesta cu glasul schimbat.

– Îmi pare rău... nu pot. Nu pot.

Clătină din cap, disperată. Cum ar fi putut să-i spună că-i era teamă, teamă să nu se-nrăgostească?

James o privi cu blândețe.

– Nu-i nimic, Sabrina. Înțeleg foarte bine.

Capitolul 12

Se îndepărtă de ea și își aranjă cămașa.

— Trebuie să plec, spuse el ridicându-se. O să te sun mâine.

Incapabilă să scoată un sunet, Sabrina închise ochii. Nu avea forță nici să miște. Asculta confuză zgomotul pașilor lui pe pardoseală, ușa de la intrare trântindu-se și apoi motorul mașinii. După care urmă o liniște aproape materială.

Când deschise ochii, o cuprinse un sentiment adânc de singurătate. Ca să iasă din starea asta, aprinse televizorul. Jurnalul de la ora unsprezece începea peste puțin timp. Se duse să se așeze pe canapea, forțându-se să urmărească spusele prezentatorului. Îl recunosc pe bărbatul pe care ea și James îl întâlniseră în cabina de machiaj. În gura acestuia, cuvintele „încetarea focului în Orientul Mijlociu“, „atentat“, „victime“ sunau banal.

Deodată, se auzi soneria de la intrare. Surprinsă, Sabrina ezită. Soneria se auzi pentru a doua oară. Se duse la ușă.

— Cine este?

— James.

Imediat, trase ivărul și-i deschise. El rămase în prag, cu părul răvășit de vânt și cu un surâs jenat pe buze.

– Iartă-mă, vroiam doar să-ți dau asta, spuse el scoțând cutia în care se afla ieslea lui Hannah.

– Dar... de ce vrei să mi-o dai?

– Mă întorc la studio și n-aș vrea s-o rătăcesc și să se strice...

Sabrina înțelese că era doar un pretext pentru a o vedea.

– Foarte bine, spuse ea râzând, o s-o păstrez până mâine.

– Da... doar până mâine, repetă el.

Apoi îi întinse o carte de vizită.

– Îți las numărul meu de telefon. Nu se știe niciodată...

Cu aceste cuvinte, o sărută grăbit pe frunte și făcu calea întoarsă. Sabrina se uită după el cum se îndepărtează prin ploaie și se întoarce în salon. Inima îi bătea cu putere. „Nu se știe niciodată...” Puse cutia și cartea de vizită pe o canapea și se afundă în perne.

Își îndreptă atenția spre canalul televizorului. Secvența cu James trebuia să apară după câteva momente.

– Ca să încheiem, un cuvânt despre afacerea Dawson, urmă prezentatorul. Wayne Concklin, care a fost interogat azi la poliție, urmează să fie transferat în arest, în detenție provizorie.

Imaginea unui hol de comisariat era afișată pe ecran în timpul comentariului. Dar Sabrina nu mai asculta. În mulțimea de curioși și ziariști care-l înconjura pe Wayne Concklin recunoscuseră chipul cuiva... Roy Lester! Stupefacția îi spori și mai mult atunci când reuși să surprindă între acesta și Concklin, o privire complice. Spera ca obiectivul camerei să mai insiste asupra lor, dar imaginea se întrerupse și prezentatorul luă din nou cuvântul.

– Jurnalul de știri s-a terminat. În câteva momente, după publicitate, vă veți întâlni cu James Chapman pentru o ediție specială a emisiunii „Drept la inimă”. Vă mulțumesc pentru atenție, pe mâine.

Sabrina își luă privirea de pe ecran. Gândurile i se îndreptau insistent spre Roy Lester. Nu se putuse înșela: era chiar el. Ce căuta la comisariat? Nu avu mult timp de gândire, căci pe ecran apăru figura lui James. Cu frumoasa lui voce gravă, acesta își începu povestirea.

– În seara aceasta nu vom vorbi despre o persoană care a primit ajutorul nostru, ci despre o persoană care are nevoie de ajutor...

Pe Sabrina o încercă un sentiment de bucurie, imaginându-și că, o dată cu ea, mii de alte persoane privesc la televizor chipul lui James. Prin felul său simplu și direct de exprimare, acesta crea o legătură de un fel special, între el și telespectatori.

– ... Astăzi, Hannah, la aproape optzeci de ani, trăiește singură și cu mijloace modeste. Dar nu acesta este lucrul cel mai grav... Mai grav este că a dispărut din 13 decembrie. Ultima oară când a fost văzută, purta o manta roșie care o făcea să semene cu Moș Crăciun și o pălărioară ciudată, de culoare neagră. Dacă din întâmplare ați întâlnit-o, formați numărul de pe ecran...

Montajul fusese în mod deosebit de reușit. Ca prin farmec, chipul lui Hannah, în cărbune, se suprapunea pe fotografia ei din copilărie. Surâsul era același.

Sabrina ascultă genericul final fără prea multă atenție. Acum nu le rămânea decât să aștepte și să spere... Stinse televizorul și luă cutia și cartea de vizită pe care i le dăduse James, de pe canapea.

Din nou, îi veni în minte Roy Lester. De ce nu l-ar suna pe James, ca să-i împărtășească bănuielile ei? Ezită o clipă și zări sticla de coniac rămasă pe bar. Decise să-și toarne un pahar. Orice era mai bun decât să se învârtă ca un leu în cușcă...

Întinsă pe canapea, Sabrina sorbea din paharul de coniac. Căldura binefăcătoare a alcoolului i se răspândi curând prin vene. În câteva momente, se cufundă într-un somn profund.

Tresări auzind soneria telefonului. Orbită de lumina zilei, se ridică într-un cot și își dădu seama că adormise. Se uită imediat după cutia lui Hannah. Alunecase printre perne. Telefonul continua să sune așa că se ridică grăbită.

– Alo? murmură în receptor.

– Bună, Sabrina. Sunt James. Te-am trezit?

– Hmm... Ce oră e?

– E... aproape unsprezece.

Tânăra se sprijini de perete și se frecă la ochi.

– Unde ești? întrebă în cele din urmă.

– Într-o cafenea, care se cheamă... așteaptă o secundă... La Palomar.

Auzind aceasta, Sabrina zâmbi. Localul era chiar lângă casa ei.

– Sabrina, am nevoie de ajutor.

– De ajutorul meu?

– Da. O să fiu direct: după secvența de aseară Canalul Trei a fost copleșit de numărul de telefoane primite. Ne lipsește personalul, dar știu că ai să ne ajuți să facem față situației, pentru câteva ore.

– Și fotografiile?

– E ceață... Nu-i o vreme potrivită pentru așa ceva.

După tonul vocii lui James, Sabrina înțelese că James vorbea serios.

- Bine, de acord, spuse ea, treci să mă iei peste vreo zece minute.
 - Mulțumesc, ești minunată. Pe curând.
- Închise imediat.

Hannah se încolăci în patul mic și se uită la luminator. Ploaia cădea întruna, monotonă, iar William nu mai venea.

Sângele îi zvâcnea în tâmpile. Îi era frică. În lumina slabă din încăpere, i se părea că zărește umbre amenințătoare...

Se ridică și se lipi de peretele de cărămidă. Simți prin îmbrăcăminte umezeala care picura pe pereți. Nu mai avea nimic de mâncare și timpul se scurgea cu o încetineală insuportabilă. Ce oră putea să fie? Odată, avusese un ceas. Un ceas frumos cu inițialele ei, încrustate pe brățară. Încruntă din sprâncene, încercând să-și amintească cui dăruise ceasul acela. Dar nu reuși cu nici un chip. Memoria începuse s-o înșele, cu trecerea anilor, și lucrul acesta o agasa. Uitase de altfel și multe alte lucruri. Uitase și chipurile atâtor cunoscuți și prieteni. Și măcar de-ar fi putut să uite și chipul „acela“! Sărmanul Moș Crăciun... Nu crezuse că mai este în stare să fugă. Dar atunci când bărbatul o văzuse, o rupsesse zdrăvăn la sănătoasa. Apoi se ascunsese și-l așteptase pe William.

Și acum, de ce oare acesta nu se mai întorcea? Plecase să afle ce se-nâmplase cu Moș Crăciun. Asta n-ar fi trebuit să-i ia atât de mult timp...

Închise și deschise ochii imediat. Chipul bărbatului acela îi revenea mereu în amintire. Nu putea să-l uite. Dacă William nu se va întoarce înainte de căderea serii, va pleca să-l caute.

– Înainte să trec pe la tine, am trecut pe la Murray, spuse James luând-o spre studiourile Canalului Trei.

– Are noutăți despre William? întrebă Sabrina.

– Da, William este tot în stare proastă, dar o să-și revină. I-am spus lui Murray că vrei să iei asupra ta cheltuielile de spitalizare. A fost emoționat până la lacrimi...

James opri la stop și continuă:

– Canalul a redifuzat apelul în dimineța asta. Din motivul ăsta am nevoie de ajutorul tău, neapărat. Trebuie să vorbești cu telespectatorii.

Stopul se schimbă pe verde și James o luă la stânga și ajunse curând în fața studiourilor. În timp ce parca mașina, Sabrina încercă să-și facă un pic de ordine în gânduri. Își dădea seama că, împotriva voinței ei, era din ce în ce mai implicată în toată această poveste. Iar acum era pe punctul să facă și pe telefonista! Totuși, când ajunse în biroul pe care i-l dădu Carson Davies se puse pe treabă cu multă convingere. James plecase în studio să-și pregătească episodul de seara.

Cele opt linii de telefon nu se mai opreau din clipit.

Se așeză la birou și începu să răspundă, încercând să-și păstreze calmul.

– Da, bună ziua. Aici redacția emisiunii „Drept la inimă“, vă ascultăm.

De câte ori repetase fraza asta, nici n-ar fi putut să spună. Apelurile se succedau, câteodată extravagante, alteori serioase.

– Am văzut o doamnă cu palton roșu, în apropierea stației de autobuz. Dar era acum câteva săptămâni...

– Hei, mai crezi în Moș Crăciun? Umblați după cai verzi pe pereți!

– După părerea mea, a fost răpită de extratereștrii.

Sabrina zgâriase câteva cuvinte în blocnotes, ori de câte ori i se părușe că interlocutorul spune lucruri interesante. Cei mai mulți însă telefonau din curiozitate, n-o văzuseră pe Hannah.

– Se dă vreo recompensă? întrebaseră brutal unii dintre ei și închisese imediat ce auzise răspunsul negativ. Fără s-o descurajeze, acest episod îi dădu o idee. Când sună următorul telespectator, îl anunță că se oferă cinci mii de dolari celui care o găsește pe Hannah.

– Moartă sau vie? se trezi întrebată.

– Trebuie doar s-o găsiți, îi răspunse, abținându-se cu greu să nu-i trântască telefonul în nas.

Era aproape ora trei, când James dădu buzna în birou.

– Ai avut apeluri interesante? o întrebă el fără nici o introducere.

– Nu, nu cu adevărat. Dar m-am decis să ofer o recompensă.

El o privi cu stupefacție.

– O recompensă?

– Cinci mii de dolari.

James scoase un șuierat și dădu din cap.

– Eram sigur că o să faci ceva, murmură el și se apropie de ea.

O prinse de mână și-și împleti degetele cu ale ei. Apoi o sărută tandru, pe frunte.

– Am avut mare noroc să te întâlnesc, adăugă el.

Sabrina scutură din cap.

– Era singura soluție, spuse ea simplu. N-am nici un merit.

James se depărtă de ea și se uită la ceas.

– Trebuie să mă întorc la studio ca să înregistrez anunțul ăsta. Trebuie neapărat să apară în materialul de la ora șaisprezece.

Plecă și o lăsă în continuare să răspundă la telefon.

– Alo, aici „Drept la inimă“. Bună ziua...

În ora care urmă, înregistrează mai puține apeluri. Apoi centrala fu din nou luată cu asalt. Unii vroiau să știe dacă auziseră bine, alții dacă Hannah exista cu adevărat. Cei mai mulți dintre încurcă lume întrebau dacă James Chapman o să candideze la alegerile viitoare... La un moment dat, Sabrina închise telefonul și izbucni în râs. Când James intră în birou avea lacrimi în ochi.

– Ce e așa de vesel? o întrebă el.

– Închipuie-ți că mulți te văd viitor deputat...

El ridică din sprâncene.

– Pe cinstea mea, e o idee de aprofundat. Și în afară de asta, care au fost reacțiile?

Sabrina ridică din umeri.

– Sunt foarte interesați de recompensă.

– Evident.

James tăcu un moment.

– Sabrina, sunt sigur că ți-e foame. Și mie, de altfel. E târziu, dar mai putem merge la restaurant. Te invit.

Tânăra femeie îl aprobă cu entuziasm. Pe când James o ajuta să-și pună mantoul, mâinile li se atinseră și, privindu-l, simți un fior de plăcete.

După puțin timp, erau instalați la masa unui restaurant cu specialități de pește și fructe de mare. Dar Sabrina mâncă fără poftă. Se simțea iar deprimată și ploaia care cădea fără-nctare n-o ajuta nici ea să fie bine dispusă.

– Spune-mi, James, ce ai să faci dacă ai să descoperi că Hannah e moartă? întrebă când ajunseră în mașină.

– Va trebui să accept, îi răspunse el cam sec.

Ziaristul se uită la drumul care-și desfășura panglica plumburie sub ploaie. Circulația era bună și accelera ușor. Deodată, tânăra își aminti de William.

– Dumnezeu! Trebuie neapărat să sun la spital, să-mi trimită factura.

– N-ar fi mai bine să o faci la fața locului?

Sabrina își mușcă buzele, ca să nu dea un răspuns categoric.

– Nu cred că... În sfârșit, nu e necesar. Le dau numărul de card prin telefon. Dacă e posibil, desigur...

El ridică din umeri.

– Asta nu e prea greu. Dar am o idee. Să trecem pe la mine ca să telefonezi. Spitalul nu e prea departe și în caz că sunt probleme, poți ajunge acolo ușor.

În ciuda unei ușoare ezitări, tânăra femeie nu găsi nimic să-i răspundă.

– De acord, îi spuse după câteva clipe de tăcere.

Apoi se concentrează asupra ceții ușoare care începuse să se lase. Se însera și ploaia se transformase într-o burniță fină.

James deschise ușa apartamentului și Sabrina descoperi cu surprindere o încăpere mare care nu cuprindea mai multe mobile decât ale sale. Cu excepția unui brad de Crăciun lângă șemineu și a unei canapele, încăperea era goală.

Se-ntoarse spre el cu un surâs șăgalnic.

– Se pare că și tu te-ai mutat de curând!

El râse scurt.

– N-am apucat să despachetez.

– De câtă vreme stai aici?

– Aproape de un an. De când am hotărât să plec din Chicago. Carson mi-a găsit apartamentul ăsta. Dar n-o să stau prea mult aici. Nu prea îmi place cartierul.

Îi arată telefonul, aflat pe jos, între brad și șemineu.

– Simte-te ca acasă. Cât telefonezi, am să pregătesc ceva care să ne încălzească.

Sabrina nu se lăsă mult rugată. După ce își scoase încălțărilor, formă numărul spitalului pe care i-l dăduse James și ceru serviciul de contabilitate. Discută îndelung cu cineva pentru a-l convinge să treacă nota de plată a lui William pe numele ei. Respiră ușurată după ce închise telefonul.

– Au acceptat, îi spuse lui James când se întoarse. Dar trebuie să merg la spital ca să semnez hârtiile.

James se așază pe covor, alături de ea. Aprinsese între timp și focul în șemineu. Și flăcările tremurau jucăușe, răspândind o căldură binefăcătoare.

– În sfârșit, un lucru care s-a rezolvat, observă el întinzându-i un pahar de coniac.

Apoi se uită prin încăpere.

– Apartamentul ăsta are un singur avantaj: afară e o priveliște superbă asupra golfului San Diego.

Pronunțase cuvintele cu o voce răgușită. Tulburată, Sabrina strânse paharul în mâini și se uită la coniacul de culoarea ambrei.

– E Crăciunul... murmură ea. Crăciunul...

– Și ce e așa de teribil în asta? o întreabă el mângâind-o pe obraz.

– Nimic, cred că nimic... Aș vrea să pot explica, dar...

– Nu-mi spune nimic dacă nu dorești. Cuvintele sunt uneori inutile.

– James, nu-ți pot da ce îți dorești.

El o privi în ochi și un surâs i se desena pe buze.

– Și ce îmi doresc, după părerea ta? o întreabă el blând. În ochii tinerei femei era o strălucire nostalgică.

– Vrei să mă dăruiesc toată ție, spuse ea dintr-o răsuflare.

– Și nu te simți în stare?

– Ba da, dar...

El o prinse de bărbie și își apropie fața de a ei.

– Dar ce? Te înțeleg Sabrina și nu îți cer să mă iubești...

– Meriți mai mult... Nu vreau să te fac să suferi.

– Știu cel mai bine ce merit, murmură el, aplecându-se să-i atingă buzele.

Sabrina întoarse capul. Era cuprinsă de sentimente contradictorii. Apoi, brusc, îl cuprinse cu brațele și își oferî gura cu un suspin de abandon.

– Fă dragoste cu mine James. Fă dragoste cu mine, acum!...

Tulburat de rugămintea ei, o luă ușor în brațe și o duse spre canapea. Luminile de pe stradă luminau slab chipul tinerei femei. O puse pe pat și începu s-o sărute cu pasiune. Febra pasiunii îi cuprinse pe amândoi. Cu gesturi stângace, presați de forța dorinței, se dezbrăcară unul pe celălalt.

Îi simți mângâierile pe piele și i se oferî pe de-antregul. Apoi nu mai simți nimic, decât potolirea unei dorințe de prea multă vreme reprimată. Sabrina simți cum se apropie clipa extazului. Invadată de valul de plăcere care urca din interiorul ei, nu-și putu reține un strigăt.

Capitolul 13

Soneria insistentă a telefonului îi făcu să revină la realitate. Sabrina își înăbuși un geamăt și se strânse lângă James.

– Cred că ar fi mai bine să răspund, murmură el, când telefonul sună a șasea oară.

Se desprinse de ea și întinse mâna după receptor.

– Alo?

Brusc, îndepărtă așternuturile și se așeză pe marginea patului.

– Ești sigur? întrebă el coborând vocea imperceptibil. Dumnezeuule... Foarte bine... Îți mulțumesc că m-ai sunat.

După ce închise telefonul, tânăra femeie văzu că este livid.

– Era Cal, spuse el morocănos. Poliția a descoperit corpul unei bătrâne îmbrăcată într-un palton roșu, lângă golf.

Sabrina se ridică imediat și-l prinse de umeri.

– Atunci? întrebă ea, cu nervii încordați.

– E moartă, spuse James.

Cuvintele acestea o făcură pe Sabrina să se simtă cuprinsă de revoltă.

– Nu e posibil! strigă ea cu disperare. Ei bine, Crăciun fericit la toată lumea.

Ar fi vrut să se ascundă în spatele sarcasmelor, dar lacrimile îi inundară frumoșii ochi de culoarea jadului.

– Liniștește-te, Sabrina. Viața este un risc continuu, nu-i așa? spuse James.

– Dar Hannah a murit! A murit! strigă ea cu un gest confuz.

Izbucni în hohote de plâns. Speriat, James o luă de mâini și o obligă să se așeze.

– Hai, poți să plângi. Asta o să te liniștească, îi murmură el blând, mângâind-o pe obraz.

Apoi, parcă temându-se să n-o rănească mai adăugă:

– Nu ești tu vinovată că a murit... Și nici fiindcă soțul tău a murit.

Fața Sabrinei se crispă dureros pentru o secundă, apoi cuvintele începură să i se înghesuie pe buze.

– Oh, James... Am încercat cu adevărat să-l ajut, m-am dedicat cu totul lui. Dar el n-a înțeles... N-a mai fost nimic de făcut. Iar acum e mort...

O nouă criză de plâns o făcu să se-nterupă. James o prinse după umeri.

– Dragostea nu poate împiedica pe cineva să moară de o criză cardiacă, îi spuse el blând.

Sabrina scutură din cap și o lucire ironică îi trecu prin privire.

– Dragostea? Dacă măcar ar fi fost asta. Eu, l-am iubit nebunește, dar el nu m-a iubit!

Se opri o clipă și apoi reluă cu răsuflarea întretăiată:

– Dean era toxicoman. Tot ce conta pentru el era să aibă doza zilnică asigurată. Și-a luat viața singur.

Își șterse lacrimile, înfuriată.

– În ziua aceea, l-am lăsat singur câteva ore. Simțeam nevoia să mă limpezesc. Când m-am întors, l-am găsit căzut în cameră. Mort din cauza unei supradoze.

James nu spuse nimic câteva momente. În ochii Sabine era atât de multă disperare încât se simțea neputincios.

– Sabrina, te simți vinovată? Vreau să zic ... Crezi că Dean a murit din cauza ta?

Tânăra femeie avu un surâs sarcastic, în colțul buzelor.

– De ce m-aș simți vinovată? îi răspunse. N-a vrut să mă asculte, nici nu mai existam pentru el.

Lacrimile i se iviră iar în ochi, dar își mușcă buzele ca să nu plângă. Își aruncă părul pe spate cu o mișcare a capului și respiră profund.

– Să nu mai vorbim despre asta, spuse ea cu răceală. E o perioadă din viața mea pe care vreau s-o uit. Îmi pare rău că ți-am făcut asemenea mărturisiri. Dar este vina ta. Tu m-ai antrenat în povestea asta, chiar dacă eu n-am vrut să mă implic. Și iată rezultatul!

Un pic confuz, James o văzu cum începe să-și pună lucrurile pe ea. Era palidă la față și o furie rece îi lucea în ochi. Asta era mai mult decât putea suporta. Se ridică și o trase spre el.

– Nu pleca, Sabrina. Nu acum! Nu pleca, îi repetă cu voce înăbușită.

Ea încercă să se desprindă, dar brațele lui viguroase o ținură lângă el.

– Ba da, am să plec! strigă ea.

Era încordată din tot corpul. Simțea că o să facă o criză de nervi.

– Ascultă-mă, Sabrina. N-ai ce să-ți reproșezi. Dependența de heroină e o robie. Ia locul dragostei, prieteniei. Nimeni nu poate

lupta cu un asemenea flagel. Așa că nu era nimic mai normal decât să vrei să pleci. Și ai făcut-o doar atunci când ai simțit că o să te distrugă și pe tine.

Sabrina se relaxă ușor.

– De unde poți ști toate astea? îl întrebă privindu-l mirată.

– Am avut un prieten foarte bun la Chicago, care era toxicoman. Era gata să se sinucidă. Până la urmă a reușit să se salveze. Dar ajutorul nu i-a venit nici din partea familiei, nici din partea iubitei. A reușit să se ajute singur, înțelege asta. A ales să trăiască și nimeni nu putea face alegerea asta în locul lui! Alții n-au avut puterea s-o facă. Ca Dean, de exemplu...

Se întrerupse și o mângâie pe păr.

– Cu ce se ocupa? o întrebă, mai apoi.

– Era avocat, dar îi plăcea politica. Se gândea să se prezinte la alegerile pentru Senat. Ca să nu-și compromită cariera, își ascundea cu grijă dependența de heroină. Eu eram singura care știam în ce stare se afla cu adevărat.

– N-a încercat să facă o cură de dezintoxicare?

– Ba da, de două ori, dar n-a durat mult vreme. De fiecare dată a recăzut și îmi jura că până la urmă se va opri, fiindcă mă iubește prea mult. Dar nu erau decât vorbe. Într-o zi, n-am mai rezistat.

Sabrina își plecă privirea și genele-i prelungi aruncară o umbră pe chipul ei.

– N-a înțeles ce mare noroc a avut, murmură James, strângând-o în brațe. Te avea pe tine...

– Nu, nu-i mai aparțineam! Timp de doi ani, nici nu m-a atins, mărturisi Sabrina.

James o privi cu intensitate. Era atât de frumoasă. Înțelese că într-o străfulgerare că e îndrăgostit de Sabrina, că o iubește mai mult decât orice. Îi luă mâna cu blândete și i-o strânse în a lui.

– Sabrina, într-o zi ai să poți iubi din nou. Uită clipele acelea grele și cu timpul, rănila ți se vor cicatriza.

Ea dădu din cap.

– Nu, murmură ea. Suferi prea mult atunci când se sfârșește.

– Și de ce ar trebui să se sfârșească? Ai trecut printr-o experiență dureroasă, dar va veni vremea când o să vezi lucrurile altfel...

– Ce vrei să...

El îi puse, cu un gest tandru, degetul pe buze.

– Să nu mai vorbim despre asta! Rămâi cu mine în noaptea asta. Nu vreau să te las singură.

– Și mâine ce o să fie?

– Fiecărei zile îi ajunge necazul său, spuse el surâzător.

O sărută pe vârful nasului și se depărtă ușor de ea, după care reluă:

– Încă nu trăim mari sentimente, Sabrina. Am să aștept să fii pregătită. Până atunci, nu te grăbește nimeni. În seara asta o să stai doar alături de tine. Fără promisiuni și angajamente din partea nimănui. Ai încredere în mine.

Legănata de vocea lui, tânăra femeie îl asculta fermecată. Știa atât de bine să discute cu ea, și părea că o înțelege la fel de bine! Cum ar fi putut să-l părăsească în seara aceea?

– Doar în seara asta, murmură ea, punându-i capul pe umăr.

Se întinseră din nou în pat și simplul fapt că se simțeau lipit unul de celălalt le aprinse dorința. În lumina slabă din încăperea, Sabrina reușea cu greu să distingă trăsăturile bărbatului aplecat asupra sa. Își alungă gândurile negre din minte și se abandona mângâierilor lui. Numai ploaia ce lovea în ferestre mai tulbura liniștea care-i învăluia.

Când se trezi, Sabrina nu-l mai găsi pe James alături de ea. Se ridică de pe pernă.

Noaptea promisă se sfârșea. Și începea o nouă zi. Gândul acesta o scufundă într-o tristețe profundă. Dar își aminti că este Crăciunul și își reprimă lacrimile.

– Nu credeam că te-ai trezit, spuse James, intrând în încăpere. Era îmbrăcat în blugi și cămașă albă, părând bine dispus și relaxat.

– E doar ora nouă, mai adăugă el surâzând.

Ridicându-se din pat, Sabrina se întreabă dacă erau în stare să-și spună și altceva decât banalități. Își puse halatul pe care i-l întindea James și își aranjă părul cu o mână cam nesigură. Dar văzându-l cu câtă tandrețe se uită la ea, se simți iar plină de energie.

– Vrei să te duci la Murray? îl întreabă.

– Da. Trebuie să-i spun ce s-a întâmplat.

Rămase câteva secunde tăcut, cu fruntea încrățită.

– Vin cu tine, îi spuse deodată Sabrina.

Cum putuse să uite de Hannah? În acel moment, chipul lui Roy Lester îi reveni în memorie. Și pe el îl uitase, de asemenea.

– James, am ceva să-ți spun. Alaltăieri s-au dat secvențe de la arestarea lui Wayne Concklin, la televizor. Roy făcea parte din mulțimea de curioși și cred că-l cunoștea pe Concklin.

James o privi mirat.

– Ești sigură că era el?

– Sigură.

– Ciudat... În momentul ăla trebuia să fie în detenție provizorie. Dar n-au putut să-l rețină mult timp din lipsa probelor. O să sun la comisariat și la televiziune, ca să văd dacă mai au noutăți.

Se întoarse spre ea, înainte să iasă.

– Nu mai ai și altceva să-mi spui? o întreabă el privind-o cu insistență. Sabrina simți cum i se-nroșesc obraji.

– Nu... ba da... Sunt fericită că mi-am petrecut noaptea cu tine. Dimineața vine întotdeauna prea devreme.

James surâse ușor.

– Pregătește-te, acum. Mergem să ne întâlnim cu Murray.

Închise ușa după el, iar tânăra închise ochii pentru o clipă, ca să-și regăsească puțin calmul.

Când ajunseră în fața intrării de serviciu de la Flaunder's, o oră mai târziu, Sabrina ezită înainte să deschidă portiera mașinii. Aruncă o privire fugară spre James.

– N-o să fie ușor, murmură acesta, strângând din dinți.

Erau primele vorbe pe care le spunea de când părăsiseră apartamentul.

– Vrei să mă aștepti în mașină? o mai întrebă el, evitând s-o privească.

– Nu, vin cu tine, îi spuse ea fără să ezite.

Ieși din mașină, urmată imediat de James. Se îndreptară în tăcere spre restaurant, a cărui ușă se deschise aproape în aceeași clipă când bătură în ea.

– Bună, le spuse Carlo, lăsându-i să intre. Vă așteptam. Ce vreme îngrozitoare, nu-i așa?

– Așa-i iarna, îi răspunse James.

Căldura plăcută din bucătărie îi învăluie imediat. Pe masa de lucru erau așezați cu grijă cozonaci de toate mărimile și curcani înveliți în folie de aluminiu.

Carlo închise ușa și veni spre ei.

– Aveți vreun mesaj de la Murray?

– În ceea ce o privește pe Hannah? întrebă James cu voce schimbată.

– Nu, în legătură cu William. Trebuie operat din nou. Prima oară a fost treabă de mântuială, după cum spune Murray.

– Unde e patronul dumneavoastră? întrebă Sabrina.

– La spital. Este cu adevărat îngrijorat. De altfel, așa simțim cu toții.

Tânăra femeie întâlnește privirea lui James și înțelege imediat că n-o să-i spună nimic lui Carlo.

– Mă duc să-l întâlnesc, declară James. Vrei să mă însoțești? o întrebă pe Sabrina.

Ea scutură din cap, oarecum tulburată de adresarea asta ceremonioasă.

– Nu, aș vrea să mă întorc acasă. O să iau un taxi. Nu vă faceți griji pentru mine!

O încrețitură suspicioasă se ivi pe fruntea lui James.

– Mi-e teamă că n-o să vă mai găsesc acasă când o să vă sun.

Ea ridică din umeri, ca să-și ascundă nervozitatea.

– N-o să mă mișc de acasă, dar...

– Atunci, n-o să telefoniez chiar imediat. Dar am să vă țin la curent.

Sabrina nu răspunse, dar acceptă cu un semn din cap. Ușa se trânti în urma lui și rămase singură cu Carlo. Acesta se-ntoarse spre ea.

– Doriți să vă chem un taxi?

– Da, da, vă rog, dacă vreți...

– După tot ce ați făcut pentru Hannah și Murray, măcar puținul acesta să-l fac și eu, spuse Carlo îndreptându-se spre telefon.

Formă numărul și închise telefonul după câteva momente.

– Nu-i nici un taxi prin apropiere. Trebuie să așteptăm o jumătate de oră. Doriți ceva, în timp ce așteptați?

În acel moment sună telefonul. Carlo se grăbi să răspundă.

– Alo? Da... Oh, îmi pare rău, am uitat. Vin imediat.

Apoi se-ntoarse spre Sabrina, părând vizibil încurcat.

– Doamnă, vă rog, îmi puteți face un serviciu? Trebuie să mă duc să caut un pachet. Puteți aștepta până mă întorc? Dacă sună telefonul....

Sabrina îi surâse.

– Du-te Carlo. Rămân eu aici.

Omulețul bâigui un mulțumesc și dispăru în sala restaurantului. Nici nu părăsise bine încăperea că telefonul sună iar Sabrina ridică imediat receptorul.

– Restaurantul Flaunder's, bună ziua.

Auzi o respirație sacadată, la celălalt capăt al firului, apoi un târâit.

– Cine-i la aparat? Întrebă ea mirată.

– Aș putea vorbi cu Murray, Murray... repetă o voce de femeie, înăbușită.

– Îmi pare rău, nu este aici, în momentul ăsta. Doriți să-i lăsați un mesaj?

Urmă un moment de tăcere. Apoi vocea se auzi din nou, mai insistentă ca prima oară.

– Trebuie să vorbesc cu Murray, vă rog...

– Nu se întoarce decât peste câteva ore, dar îi pot transmite un mesaj, zise Sabrina.

Motorul unei mașini acoperi răspunsul interlocutoarei sale. În cele din urmă un murmur ușor ajunsese până la ea.

– Spuneți-i că... spuneți-i că Hannah are nevoie de ajutorul lui. Nu uitați, Hannah.

Capitolul 14

– Hannah? Sunteți cu adevărat Hannah Vickers? întrebă Sabrina, scuturând telefonul.

– Da... Dumneavoastră cine sunteți? reluă vocea de la capătul firului.

Tânăra femeie simți cum inima i se zbate în piept. Era prea frumos ca să fie adevărat...

– Hannah, îți sunt prietenă. Mă cheamă Sabrina și te caut de multă vreme... cu Murray. Murray este foarte îngrijorat pentru tine...

„Nu trebuie s-o las să închidă, se gândi ea imediat. S-o fac să vorbească până când o să vină cineva“.

– Murray... Am nevoie de el, spuse Hannah... fiindcă nu mai pot rămâne aici din cauza bărbatului ăla. Știu că e aici.

– Cine e acolo? întrebă Sabrina uitându-se cu disperare la ușă.

– Un om rău... William trebuia să-i vorbească, dar nu mai era acolo. Vă implor, spuneți-i lui Murray că am nevoie de ajutorul lui. El va ști ce trebuie să facă.

– Murray nu-i aici. Dar te pot ajuta eu. Unde ești?

– Nu mă poți ajuta.

Vocea i se pierdu într-o mormăială.

– Hannah, te rog, pentru Dumnezeu, nu închide. Spune-mi unde ești...

– Îți va face rău, nu, nu pot!... Este pe aici pe aproape, o știu.

– Unde ești? o întrebă Sabrina disperată.

– Sunt jos... la William. Trebuie să închid acum, eu...

– Hannah? Unde locuiește William? Te rog...

– Trebuie să plec. O să mă vadă...

– Nu, nu...

Dar un clic puse capăt conversației. Sabrina puse încet telefonul în furcă, încă neîncrezătoare. Hannah trăia! Se simțea atât de ușurată că-i venea să strige de bucurie. Nu mai avea nici un minut de pierdut! Trebuia să-i spună lui James! Formă numărul de la Canalul Trei.

– Vreau să vorbesc cu James Chapman, e urgent.

– Nu este aici în acest moment, îi răspunse politicos centralista. Vreți să lăsați un mesaj?

Tânăra ezită o clipă.

– Hm... Eu... Brian Lake este acolo?

– O secundă, vă dau legătura.

Câteva acorduri muzicale o făcură să aștepte câteva secunde.

– Alo? Brian Lake la telefon.

– Bună ziua. Sunt Sabrina MacFarland! Îi puteți spune lui James să ne ntălnim la Flaunder's? E urgent.

– Bine... Ah, Sabrina! Am găsit numărul de telefon pe care-l căutați. Al tipului care conduce tipografia cu lucruri personalizate.

– Așteaptă o secundă.

Sabrina își scoase hârtie și stiloul din geantă, apoi luă receptorul și notă numărul pe care i-l dicta Brian.

– Și mai spune-i lui James că aștept un apel de la Los Angeles, în legătură cu Hannah, adăugă el. Pe curând, Sabrina, mai adăugă el.

Închise.

Tânăra femeie formă imediat numărul pe care-l scrisese în grabă. Îi răspunse un robot și se hotărî să lase un mesaj.

– Mă numesc Sabrina MacFarland. Trebuie să discut în legătură cu o serie de cutii de chibrituri pe care ați tipărit-o de curând. E un model argintat cu un F stilizat. Mă puteți găsi la numărul...

În acel moment ușa se deschise și intră Murray, urmat de James. Amândoi aveau figuri sumbre. Fără să se gândească, tânăra puse receptorul în furcă și se repezi spre cei doi, aruncându-se în brațele lui James.

– Trăiește! strigă ea, lipindu-se de el.

– Poftim? exclamă în cor cei doi.

Sabrina se desprinsese de James și începu să râdă.

– Da, Hannah trăiește. Am vorbit cu ea la telefon. A sunat acum mai puțin de cincisprezece minute. James schimbă o privire uluită cu Murray.

– Dar... mi-ați spus că este moartă! murmură acesta, ștergându-și ochelarii.

Fără să-i răspundă, ziaristul se îndreptă spre telefon.

– Alo? Cal? James la telefon. Am noroc să te gădesc...

Ridică privirea și pe buze i se desenă un surâs.

– Credeam că ești în vacanță... În sfârșit... Spune-mi, poți să-mi dai niște amănunte despre femeia care a fost găsită. E sigur că...

Se întrerupse o secundă, apoi lovi cu pumnul în perete.

– Ești cu adevărat nemaipomenit! Da, Hannah trăiește! A sunat la restaurant. Foarte bine, pe mai târziu.

Închise și se-ntoarse spre Murray.

– O greșeală de identificare, spuse simplu. Hannah e bine, întreagă și nevătămată? Și unde e?

– La William, răspunse Sabrina. Părea foarte speriată și a închis brusc. Se auzea rău pentru că era un zgomot acolo.

– Ce fel de zgomot?

– Nu știu exact. Părea că se aude motorul unui compresor...

– Vorbea de pe stradă? Dintr-o cabină telefonică?

– Da, așa cred.

– Acum cincisprezece minute?

Tânăra se uită la ceas și dădu din cap.

– Nu, timpul trece repede. Acum o jumătate de oră.

Murray dădu din cap și își puse ochelarii.

– E la William, murmură el. Dar unde locuiește William? Nici măcar nu știu...

– În orice caz, nu departe de aici, replică tânăra femeie.

Deodată, o idee îi trecu prin minte. Îl prinse pe James de braț.

– Știi la ce m-a făcut să mă gândesc zgomotul ăla. Hannah a telefonat de la o cabină din apropiere și se afla lângă o clădire pe cale de a fi vopsită și restaurată. Am auzit un zgomot asemănător atunci când am fotografiat teatrul, înainte de inaugurare. Este zgomotul făcut de utilajele care se folosesc la tencuit și la reparat o fațadă... Sau poate era un pistol de vopsit!

James încruntă din sprâncene.

– Dacă ar fi să rezumăm situația, Hannah a telefonat de la o cabină din apropiere și se afla în apropierea unui imobil în reconstrucție ori în restaurare.

– Asta poate fi oriunde, observă Murray. Trei sferturi din cartier e în reconstrucție.

– Ai un plan al cartierului? Întrebă James.

– Da, mă duc să-l caut, zise Murray, grăbindu-se spre salonul restaurantului.

În momentul acela, din stradă răsună un claxon. James se duse să deschidă ușa și se întoarse spre Sabrina.

– E taxiul tău.

Ea făcu vreo câțiva pași și apoi se opri.

– Îl poți ruga să aștepte cinci minute? întrebă ea.

În loc de răspuns, el îi făcu din ochi complice și ieși în stradă. Când se întoarse, Murray tocmai făcea curat pe masă ca să întindă harta.

– Problema e că sunt multe ulicioare și fundături pe aici, murmură James. Ei și! O să ne luăm după harta asta și o să jucăm totul pe o aruncătură de ban.

– Trebuie că e multă lume pe străzi, spuse Murray. Nu uitați că e 24 decembrie. Mi-ar plăcea să vin cu voi, dar dacă Hannah va suna iar...

– Mulțumesc, Murray. E mai bine să rămâi aici.

James se uită la Sabrina.

– Vrei să te duci acasă? o întrebă el.

– Nu, vreau să merg la studio. Poate că o să fie nevoie să răspund la telefon.

Un surâs trecu pe buzele lui James.

– În orice caz, n-aș putea să stau acasă, mai adăugă tânăra femeie, un pic confuză.

Apoi își aminti mesajul lui Brian și îi explică rapid lui James despre ce este vorba.

– Ei bine, am impresia că progresăm, observă acesta. Sabrina, ai vrea să mă aștepti la Canalul Trei? mai adăugă el pe un ton care nu admitea discuție.

Surprinsă, tânăra femeie nu încercă să se-mpotrivească. Apoi se gândi că n-are cum să mai dea înapoi.

– S-a făcut.

În timp ce se-ndrepta spre ușă, simți că cei doi bărbați o urmăreau cu privirea.

– Este cu adevărat drăguț din partea voastră că mă ajutați, spuse Murray! O povară împărțită cu alții devine mai ușoară...

Sabrina se întoarse, înainte să închidă ușa și privirea ei se întâlni cu cea a lui James. Timp de câteva momente, restul lumii încetă să mai existe. Apoi făcu un semn mic cu mâna și se-ndreptă spre taxi.

Era ora trei după-amiază când James se întoarse în bucătăria de la Flaunder's. Carlo tocmai înfuleca ceva dintr-o farfurie.

– Murray s-a întors de la spital, spuse el imediat, ridicându-se. Se pare că operația lui William a mers bine.

Cuprins de o neașteptată slăbiciune, James se lipi de zid. Gândurile îi alergau între Hannah și Sabrina. Închise ochii și își trecu o mână peste față.

– Îmi închipui că n-ai găsit nimic, zise Carlo.

– Nu, peste tot e numai un șantier. Asta înseamnă să cauți acul în carul cu fân.

Deodată, simți nevoia să audă vocea Sabrinei. Formă numărul de la studio și ceru redacția „Drept la inimă“.

– Bună ziua, aici redacția emisiunii „Drept la inimă“ îi răspunse imediat vocea cristalină a tinerei.

– Alo? Sabrina? Aici James.

– James? Unde ești?

– La restaurant. Am vrut doar să știu dacă ai noutăți.

– Nu. E târziu și oamenii au și alte treburi de făcut. Dar tu?

– Nimic în plus, îi răspunse el.

„Nimic mai mult decât că nu pot trăi fără tine“ își zise James în sinea lui.

– Aș vrea să plec... cât mai repede, spuse Sabrina după un moment de tăcere.

James trase adânc aer în piept.

– Sabrina, nu mă pot opri să mă gândesc tot timpul la tine.

Un nou moment de tăcere urmă mărturisirii acesteia.

– Iartă-mă, adăugă el imediat. Poți să treci pe aici înainte să te duci acasă?

– Așteaptă un minut, spuse tânăra femeie. Brian a intrat în birou. Ți-l dau la telefon.

– Salut, James. Un prieten din Los Angeles m-a sunat acum puțin timp. Mi-a confirmat că Hannah a făcut într-adevăr film la Hollywood. Pe atunci se numea Hannah Winston. A fost măritată de trei ori și Vickers este numele ultimului ei bărbat. La moartea lui era internată într-un azil, dar a plecat de acolo, acum un an și jumătate.

– A plecat imediat după moartea soțului?

– Aparent, da. A spus doar că pleacă în vacanță. De atunci, n-a mai văzut-o nimeni.

– E curios, recunosc James.

– Da. Fără-ndoială nu se simțea bine acolo... După părerea mea, trebuie că a luat trenul de Santa Fe. Gara nu e la mai mult de zece minute distanță de cartierul portului. N-avea nici un motiv să se ducă în altă parte...

– ... ca să-l găsească pe Murray, murmură James. Urmarea este logică. Ai făcut o treabă bună, Brian. Mulțumesc. Poți să mi-o dai pe Sabrina?

– Tocmai a plecat acasă.

– Mulțumesc. Pe curând.

James închise telefonul și se gândi o clipă. Avu presentimentul că Sabrina vrea să fugă de el. Numai la gândul acesta se simți sfâșiat.

Cu un gest mașinal, deschise televizorul și se uită distrat la chipul unui cunoscut imitator. Gândurile i se întorceau fără încetare spre Sabrina. Cum ar fi putut s-o rețină? Era ca un animal rănit...

Își mută atenția spre ecran căci auzi genericul emisiunii de informații de la cincisprezece și treizeci.

– Am aflat că Wayne Concklin a fost eliberat chiar în după-amiaza aceasta la ora unu.

Figura radioasă a unui bărbat chel apăru pe ecran. Lângă el se afla cel care probabil era avocatul lui.

– Lipsă de probe. Wayne Concklin nu poate fi acuzat de moartea detectivului Andrew Dawson. Avocatul său se consideră mulțumit de felul în care a procedat poliția din San Diego, care a considerat că nu mai este necesară reținerea clientului său.

James stinse televizorul și se-ntoarse spre Carlo.

– Am intrat într-o fundătură, murmură el.

Hannah nu-și mai găsea locul. Când încercase să-l sune pe Murray îi răspunse o doamnă drăguță. Da, o doamnă foarte drăguță. Dar nu putea s-o ajute. Numai William putea. După ce o să se-ntunece, o să plece să-l caute. Începu să se-nvârtă în jurul camerei. Paltonul îi era sfâșiat. Se uită o clipă la țesătura roșie și la gaura de lângă tiv. „Un palton atât de frumos, ce păcat“... se gândi.

Se așează pe pat. Nu, n-are nici un rost să plângă. Totuși, simțea un nod în gât. Inspiră adânc și lacrimi ușoare porniră să-i lucească pe obraji. Îi era frică. Bărbatul acela, cu siguranță îl găsisese pe William.

Când Roy Lester îl văzu pe ziarist părăsind restaurantul, nu ezită nici o secundă. Cu precauții infinite începu să-l urmărească de la distanță.

Deodată, Roy avu impresia că Chapman nu știe încotro s-o apuce. Își continuă totuși filajul. James Chapman era singura persoană care l-ar fi putut conduce la bătrână. Și trebuia, cu orice preț, s-o găsească.

„Când își dădu seama că Chapman se întoarce la Flaunder's“, se opri sub o ștreasăină. Apoi se-ndreptă spre mașina pe care o parcase lângă intrarea de serviciu a restaurantului. Nu putea decât să aștepte ca ziaristul să iasă iar.

James se lupta cu dezamăgirea imensă care-l cuprindea. Făcuse un tur al cartierului și nu reușise nimic. Descurajat, intră în bucătăria restaurantului. Sabrina îl aștepta, cu surâsul pe buze.

– Sunt atât de fericit că te găsesc aici, murmură el.

– Ce ți se-ntâmplă? Întrebă ea, examinându-l atent.

James scutură din cap.

– Nimic... Cred că sunt pur și simplu obosit. Dar mintea mi-a rămas limpede!

Sabrina râse scurt. Se pregătea să-i răspundă, dar telefonul prinse să sune. Se duse și ridică receptorul.

– Restaurantul Flaunder's, bună seara... A, tu erai Murray? De acord. Cum îi merge lui William? Ți-a spus ceva de Hannah?

James o văzu pe tânără că ciocănește nerăbdătoare în telefon.

– Da, bine. În orice caz, o veste bună. Ne vedem mai târziu, Murray, spuse ea și închise.

– Ce ți-a spus? întrebă James.

– Lui William îi merge mai bine. Dar Murray crede că delirează. Tot vorbește de Moș Crăciun și prințese... e genul de poveste pe care o spunea Hannah, nu-i așa?

James ridică privirea.

– Sper că o să-și revină. Bietul bătrân...

Telefonul sună din nou.

– Alo? Da, Sabrina MacFarland la telefon. Ați primit mesajul meu. Voiam să știu doar dacă societatea dumneavoastră este cea care a tipărit niște cutii de chibrituri argintate, cu un F stilizat... Da, cutii de chibrituri argintii.

Tânăra rămase tăcută un moment.

– Da, înțeleg, spuse ea în cele din urmă. Vă mulțumesc că m-ați sunat atât de repede.

Sabrina puse încet receptorul în furcă. Când ridică privirea, avea un surâs triumfător pe chip.

– Știu unde se află Hannah, spuse ea, dintr-o suflare.

Capitolul 15

James o privi umit.

– Știi unde e?

– Da. La teatrul Fenwick.

– Cum ai putut...

Cuvintele dădură buzna pe buzele Sabrinei.

– Chiar înainte să vin aici, am primit un apel la Canalul Trei.

Un bărbat mi-a spus că a zărit o bătrână îmbrăcată în roșu, în apropierea teatrului, acum câteva săptămâni. În plus, Hannah povestea întotdeauna istorii abracadabrate, iar acum William vorbește de prințese... În sfârșit, firma de tipografie a imprimat efectiv o serie de cutii de chibrituri cu F... de la Fenwick! E vorba de o comandă pentru ceremonia de inaugurare, prevăzută pe 31 decembrie. Cei de la tipografie spuneau că aceste cutii sunt depozitate în subsolul teatrului.

James nu-și credea urechilor. Dacă Sabrina avea dreptate, Hannah se găsea la doi pași de restaurant.

– Tot ce spui este logic, recunosc el. Hai să mergem s-o căutăm imediat.

Acum, că șeful fusese anunțat, lui Roy nu-i rămânea decât să-l aștepte. Numai Chapman să nu plece înainte de sosirea lui...

Se sui în mașina parcată lângă restaurant și își concentra atenția asupra ușii din spate. Imediat ce Chapman o s-o găsească pe bătrână, afacerea o să fie ca și făcută.

Zgomotul portierei din spate îl scoase brusc din gândurile sale.

– Ei? întrebă bărbatul care se așezase pe banchetă.

– S-a făcut, îi răspunse celălalt.

Apoi își aprinse o țigară și arătă spre restaurant.

– Ce se-ntâmplă acolo?

– Cred că am picat la țanc, răspunse Roy.

Ușa restaurantului se deschise.

– Azi e ziua când o să trag lozul câștigător, murmură celălalt bărbat, trăgând un fum din țigară. N-o să fiu liniștit până ce sârmana bătrână n-o să dea ortul popii.

Cu mulțimea care se năpustea în magazin ca să-și facă ultimele cumpărături, cu vânzătorii ambulanți și mașinile care claxonau într-una, strada părea un adevărat furnicar. Soarele era spre asfințit și Sabrina simțea cum o cuprinde un soi de exaltare ciudată. Hannah era la teatru, era sigură de asta. Intuiția o trăda rareori.

Un scurt moment își aminti sărbătorile vesele petrecute în familie: masa aranjată cu grijă și dragoste, bradul împodobit lângă semineu și foșnetul hârtiei de la pachetele cu cadouri... Alungă cu hotărâre valul de tristețe care stătea s-o cuprindă și grăbi pasul. Se făcea frig.

În momentul când ajunseră în parcajul situat lângă teatrul Fenwick, James se opri brusc și o privi drept în ochi.

– Pot să te întreb ceva? întrebă el.

Ea îl privi mirată.

– Desigur.

– L-ai iubit cu adevărat pe Dean?

Sabrina păru că a amuțit pentru câteva clipe. Apoi ridică ușor din sprâncene.

– Da, îi răspunse simplu. Dar de ce întrebî?

– Pentru că nu mi te pot închipui măritată cu cineva pe care să nu-l iubești cu pasiune.

„Așa a fost la început, se gândi Sabrina, dar după aceea“?

– ... Și fiindcă simt o mulțime de lucruri în legătură cu tine. Dar nu e momentul unei declarații.

Fără să-i răspundă, tânăra femeie îl urmări până la intrarea principală. Cele două uși erau închise. Se putea zări prin geam holul de la intrare și scara maiestuoasă, tapetată cu pluș roșu.

– Trebuie să găsim o cale de a intra, spuse James. O să-i telefonez lui Cal Browski să ne deschidă ușa.

– Am văzut din parcaj o cabină telefonică, spuse Sabrina.

– Parcajul nu este încă deschis pentru public. M-ar mira ca telefonul să funcționeze.

– Atunci, hai să vedem.

Spunând aceasta, Sabrina se-ndreptă cu pași hotărâți spre intrarea în parcaj. James intră în cabină să-i telefoneze lui Cal, iar Sabrina aruncă o privire prin împrejurimi. În mod evident, construcția clădirii abia se terminase, căci se simțea mirosul de vopsea proaspătă. James ieși din cabină după câteva secunde.

– Cal tocmai a plecat. Trebuie să găsim o altă soluție, spuse el. Sabrina ridică din umeri.

– Sunt convinsă că Hannah nu este prea departe. În subsol, poate?

De comun acord, ocoliră teatrul ca să găsească altă intrare. Dar în afară de intrarea rezervată intrării actorilor, nu găsiră nici o altă intrare. Deprimată, Sabrina continuă să meargă până la capătul străduței care devenea din ce în ce mai întunecată pe măsură ce înainta. Până la urmă se trezi într-o fundătură și se pregătea să se-ntoarcă.

Atunci, avu sentimentul că este urmărită. Se uită grăbită împrejur, dar nu văzu nimic. Ridică din umeri și își alungă temerile.

– Sabrina! Vino să vezi! strigă James.

Se îndreptă grăbită spre el și făcu ochii mari. Între ușa de serviciu și cea de la intrarea actorilor se afla un panou mare lipit de perete. Îndepărtându-l, ziaristul descoperise o altă ușă, de lemn vopsit.

– E o intrare secretă? întrebă tânăra femeie uimită.

James se uită pe gaura cheii.

– Evident, nu se vede nimic, spuse înainte să încerce să intre.

Nu era nevoie să forțeze. Clanța îi rămase în mână. Și ușa se deschise singură, scârțâind din balamale.

– Panoul o ținea închisă, șopti Sabrina, ca și când s-ar fi temut să nu fie auziți.

Starea de teamă care o simțise ușor înainte era pe cale s-o stăpânească din nou. Dar preferă să-și ascundă temerile.

James împinse ușa, se împiedică și se opri lângă muchea unui zid din stânga lui.

– Fii atentă Sabrina, spuse el tinerei femei, care-l urma de aproape.

Descoperiră o încăpere boltită, slab luminată de lumina zilei. Un miros de umezeală și mucegai umplea atmosfera.

– Ai o brichetă? întrebă James.

Tânăra căută prin geantă.

– Ar fi trebuit să am una, murmură ea. Da, avem nevoie...

James aprinse bricheta și plimbă flacăra de jur-împrejur. Zări imediat urme de pași care duceau spre un dulap mare răsturnat lângă un perete. Se apropie și împinse dulapul. Cu răsuflarea tăiată, zări o deschizătură îngustă, dar suficient de largă pentru ca un om să poată să se strecoare.

Îi făcu semn Sabrinei să-l urmeze și se aplecă pentru a putea intra într-un soi de gang întunecos. Deodată, încremeni. Ghemuită într-un colț, o bătrână îi privea cu spaimă, strângându-și convulsiv pulpanele mantoului său roșu.

– Cine sunteți? bâigui ea. Sunteți ca celălalt bărbat? Spuneți-i vă rog că n-am văzut nimic.

Sabrina se apropie încet, cu mâna întinsă.

– Hannah? Îmi recunoști vocea? Am vorbit azi la telefon. Eu sunt Sabrina. Murray ne-a trimis ca să avem grijă de tine...

Hannah făcu ochii mari și arătă spre James cu degetul.

– Din cauza ta nu vine William, nu-i așa?

– Nu, James este un prieten de-al lui Murray, răspunse blând tânăra.

– Este un om rău. Întâi l-a rănit pe Moș Crăciun și acum vrea să-mi facă rău. O să mă omoare, sunt sigură!

Cu un gest liniștitor, Sabrina luă mâna bătrânei în a sa. Dar aceasta și-o trase brusc. Deodată, tinerei îi veni o idee.

– Hannah știi ce am la mine?

Hannah dădu din cap și o șuviță albă îi căzu pe frunte. Chipul îi era livid și teribil de amărât.

– Am mica ta iesle. Ca și fotografia cu Bill. Le-am aranjat frumos ca să ți le pot da atunci când o să te întâlnești.

Hannah rămase tăcută un moment și apoi întrebă plină de speranță:

– Aveți fotografia pe care mi-a dat-o Bill?

– Da. Fotografia pe care el i-a dat-o micuței lui Hannah.

– Dumnezeu meu, murmură bătrâna. Bill... este atât de drăguț. Oh, Bill... de ce nu mă aperi de acest oribil... acest monstru...

Apoi de pe buze îi scăpară cuvinte spuse atât de încet încât nici nu se auzeau. Evident, nu mai era întreagă la minte.

– Mă duc să-l caut pe Murray, zise James care stătea mai deoparte.

– E o idee bună, răspunse Sabrina.

Simți deodată că o cuprinde spaima, la gândul că o să rămână singură cu Hannah. Se uită în văgăună cu o privire nehotărâtă. Locul acela sumbru și umed îi făcea pielea ca de găină.

– E în regulă, Sabrina? o întrebă James.

– Da, du-te! Nu-ți face probleme.

După ce ieși James, tânăra se întoarce spre bătrână.

– O să ieșim și o să-l așteptăm pe Murray la ușă, spuse ea oferindu-i brațul ca s-o ajute.

Dar bătrâna se încordă.

– Nu! Genu ea. Nu vreau să ies. Mi-e frică afară...

– Haide, Hannah! Ai încredere. Nu mai ești în pericol, îi replică Sabrina hotărâtă.

O prinse pe bătrână de talie și o duse cu blândețe spre pasaj. Deodată, se auziră zgomote de geamuri.

– Lasă-mă să trec, tot ce vreau e baba aia, scârțâi o voce masculină.

Sabrina simți cum unghiile bătrânei i se înfig în braț.

– Bărbatul! El e. Mi-ai promis...

Bărbatul? Tânăra nu înțelese pe de-antregul ce vroia să spună, dar instinctiv o strânse lângă ea pe bătrână.

– Nu te speria, îi șopti ea la ureche. James e aici. Și suntem bine ascunse.

O duse încet la micul ei culcuș și o făcu să se așeze.

– Stai aici, mă duc să văd ce se întâmplă, adăugă Sabrina încet.

Pe când se pregătea să iasă prin deschizătura îngustă, ajunseră până la ea frânturi de conversație.

– Chapman, știu că bătrâna Vickers este aici. Lasă-ne să trecem, comanda o voce de bărbat.

Sabrina aruncă o privire fugară prin încăpere. Lângă ușă, doi bărbați îl încadrau pe James. În penumbră, nu reușea să le vadă trăsăturile. Unul dintre ei îl trase pe James de guler.

– Ei? Unde e?

James se zbătu cu putere.

– Lasă-mă în pace, animalule. Ți-am spus că nu e nimeni aici.

Când îl auzi pe tip râzând batjocoritor, Sabrina se simți cuprinsă de fiori. Se ascunse după panou și deschise geanta cu precauție. Nu avea decât o singură soluție: revolverul! Ce bine că îl avea la ea. Bătăile inimii i se accelerară când atinse patul de plastic a revolverului.

– După cum vezi, Chapman, aici nu e televiziune. Ne spui ce știi, sau...

Agresorul îl strânse mai tare de gât pe ziarist și își lăsă fraza neterminată.

– Ei, Concklin fii atent cu el, mormăi celălalt individ.

Concklin? Într-o străfulgerare, Sabrina înțelese situația. Concklin îl omorâse pe detectiv, iar martor la crimă fusese Hannah!

– Dă-mi drumul, spuse James eliberându-se cu un gest sec.

– Roy! Dă-mi. . .

Dar nu avu timp să-și termine vorba pentru că Sabrina dădu buzna în încăpere.

– Ia te uită, Roy Lester! Cum se mai potrivește, spuse ea ridicând revolverul cu toată siguranța de care era în stare.

„Dumnezeule, fă să nu observe că e un pistol de jucărie“ se gândi ea cu disperare.

Surprinși, Concklin și Lester ridicară mâinile. James profită și se agăță de revolverul fetei. Privirile li se-ntâlniră. Știau amândoi cât de eficace putea fi arma de care dispuneau. . .

– Mâinile sus! spuse James, spre cei doi.

Îi întoarse cu fața la zid și după aceea îi spuse Sabrinei:

– Du-te și anunță poliția.

Sabrina confirmă cu o mișcare a capului și se-ndreptă spre ușă, ținându-se cât mai departe posibil de cei doi bărbați. Dar când să treacă pragul, Concklin întinse mâinile și o trase spre el. O prinse de gât și scoase un cuțit. Un surâs rău i se ivi pe buze:

– Chapman, lasă arma, șuieră el, sau micuța ta face buba. . .

Simțind lama rece pe piept, Sabrina își înăbuși un geamăt.

În ochii lui James se aprinse o lumină turbată.

– Te previn, Concklin, spuse el cu o voce surdă. Dacă te atingi de ea, îți trimit un glonț între ochi, și ție și prietenului tău.

Capitolul 16

Concklin se uită nehotărât la țeava revolverului îndreptată spre el și rânji larg.

– N-ai curajul, spuse el.

Nu apucă să-și sfârșească fraza că un zgomot metalic se auzi de afară. În secunda următoare, Concklin se prăbuși la pământ cu un horcăit. În deschizătura ușii se ivi Murray cu o bară de fier în mână. În continuare, totul se întâmplă atât de repede încât Sabrina avu impresia că visează. Lester se năpusti spre James, să-i smulgă pistolul. Surprins, acesta își pierdu echilibrul și scăpă arma din mână.

– Aha! Credeați că ne-ați dat gata! spuse Lester apăsând pe trăgaci.

Fața i se schimonosi când auzi zgomotul sec făcut de jucărie. Aruncă pistolul cu furie și tânăra femeie îl văzu pregătindu-se să se arunce asupra ei, când o voce îi tăie elanul.

– Nu mișcă nimeni!

Uluită, Sabrina îl văzu pe Cal în pragul ușii, cu pistolul îndreptat spre Lester.

– Ai picat la țanc, îi spuse James ridicându-se. Își scutură hainele și se apropie de detectiv.

– Te-a trimis Moș Crăciun? îl întrebă surâzând

– Murray Landers a telefonat la comisariat acum vreo oră. Mi-a spus că v-ați dus s-o căutați pe Hannah la teatru și, cum era în drumul meu, mi-am zis că aş putea să arunc o privire pe aici. Când am ajuns pe stradă, l-am văzut cu o bară de fier în mână și asta mi s-a părut ciudat! adăugă el surâzându-i lui Murray.

– Sincronizarea a fost perfectă... de data asta! spuse James.

– Murray, se auzi o voce înăbușită.

Patronul restaurantului se întoarse spre bătrâna care stătea timidă în fundul încăperii.

– Hannah?

Se repezi spre ea și o prinse în brațe.

– Hannah? Trăiești? Doamne... cât sunt de fericit! se bălbâi bărbatul.

În timp ce Sabrina și James păreau emoționați de regăsirea celor doi, Cal îi puse cătușele lui Lester. Apoi aruncă o privire spre Concklin, care zăcea la pământ fără cunoștință.

– O să chem o ambulanță, spuse împingându-l pe Lester spre ușă. Mă întorc imediat.

Hannah, fericită că-l revăzuse pe Murray, părea că nici nu-l aude. Un surâs luminos îi strălucea pe chip. Același surâs din fotografie.

– O să te duc la William, spuse Murray. După aceea, o să te muți la restaurant. Am niște camere deasupra. Poți locui acolo cât timp dorești, dacă nu cumva vrei să te întorci la Los Angeles.

– La los Angeles? murmură Hannah. Oh, nu... Se agăță de brațul lui Murray.

– Am trăit prin atâtea locuri... Știu că o să rămân aici, adăugă ea cu o voce tremurată.

Apoi se uită la James și Sabrina.

– Cum aş putea să vă mulţumesc?

Ziaristul îi răspunse cu un surâs.

– Hannah, aş vrea să povesteşti din viaţa ta... dacă nu îţi e prea greu.

Bătrâna surâse şi ea.

– E o poveste lungă. Ştii, înveţi să accepţi durerea. Asta te ajută să înţelegi mai bine fericirea, atunci când o găseşti.

Dar surâsul îi încremeni când văzu intrând în încăpere doi poliţişti urmaţi de Cal. Deveni tăcută şi se uită cum se aplecau asupra lui Concklin şi cum îşi notară ceva într-un carnet.

– Ce ticălos îngrozitor, murmură Hannah privind la Concklin. Auzindu-i cuvintele, Cal îşi îndreptă privirea spre ea.

– Aveţi ceva de declarat? o întrebă el pe bătrână. Sunt detectivul Cal Browsey şi dacă doriţi...

Dar Hannah nu-l lăsa să termine.

– L-am văzut cum l-a omorât pe Moş Crăciun. L-a înjunghiat... Lumea a început să tipe... Moş Crăciun avea şi el un pistol. Apoi bărbatul ăsta s-a aruncat asupra lui cu un cuţit. Am fugit. A fost oribil. El a luat-o la fugă după mine, William... William mi-a cerut să mă ascund aici.

Cal ridică privirea.

– Spune-mi, Hannah, vrei să dai o declaraţie la comisariat?

Hannah se crispă.

– Desigur. E de datoria mea. N-am făcut-o mai înainte fiindcă mi-a fost frică de bărbatul ăsta. William mi-a promis că o să discute cu el, dar cred că n-a putut. Poate fiindcă n-a ştiut ce să-i spună.

– Acum nu trebuie să-ţi mai fie frică, îi spuse Murray.

Apoi se uită la Cal.

– O duc să-l vadă pe William. Şi după aceea ne întoarcem la restaurant. Oh, Dumnezeuul meu... aţi fost grozavi amândoi, adăugă el întorcându-se spre James şi Sabrina.

– E mai mult meritul tău, observă James, cu voce blândă.

Hannah îndreptă o privire admirativă spre Murray.

– Murray, n-ai observat... Mama spunea că un adevărat gentelman face orice pentru o femeie. Tu ești...

Murray o conduse spre ușă și ultimele cuvinte nu se mai auziră.

James o strânse la piept pe Sabrina, cu chipul luminat de bucurie. Ea nu încercă să se împotrivească. Când simțise cuțitul la gât, se gândise în primul rând la el. Era oare nevoie să înfrunte moartea pentru a înțelege puterea dragostei?

Cal îi întrerupse șirul gândurilor.

– Chiar dacă pistolul ăsta e de jucărie, este ilegal, observă el surâzând glumeț. James vrei s-arunci chestia asta în primul coș de gunoi pe care-l întâlnești?

James aprobă din cap și vârî jucăria în buzunarul canadienei.

– Trebuie să dăm declarațiile în seara asta? întrebă el.

Cal ridică din sprâncene.

– În ziua de revelion? Nici nu se pune problema, zise detectivul pregătindu-se să iasă.

Se opri și se-ntoarse spre cei doi.

– Plouă torențial! Vă pot duce undeva?

– Da. La Flaunder's, răspunse James.

O luă pe Sabrina de mână și porniră grăbiți prin ploaia în rafale. Se făcea deja noapte.

James conducea fluierând vesel. Se aflau la câteva minute de locuința Sabine și ea se gândea la liniștea pe care o va găsi în casa aceea imensă. Cuvintele bătrânei încă îi mai răsunau în minte: „Trebuie să accepți durerea. Asta te ajută să înțelegi mai bine fericirea, atunci când o întâlnești“.

Sabrina înțelese că bătrâna îi dăduse o lecție de viață. Trăise aproape optzeci de ani și mai era încă dispusă să lupte cu surâsul pe buze... Își dădu seama că se închisese în ea însăși, după moartea lui Dean. Nu mai putea crede în nimic. Și înainte de toate îi era frică să iubească din nou, îi era frică să nu sufere...

– Sabrina? La ce te gândești?

– La dragoste, murmură ea.

El privi înainte și încetini puțin. Vizibilitatea era din ce în ce mai proastă, din cauza ploii.

– La dragoste... Sper că putem discuta din nou despre asta, adăugă el oprindu-se în fața casei Sabrinei. Ești singurul la care mă gândesc atunci când te văd. Pot să trec pe la tine, mai târziu?

Tânăra femeie rămase tăcută o clipă.

– Da, aș vrea foarte mult, murmură ea.

– Trebuie să mă întorc la studio pentru a înregistra „Drept la inimă” care se va difuza în jurnalul de la ora unsprezece. Cred că-i vom da recompensa lui William și Murray. Ce zici?

– Da, e o idee excelentă, răspunse Sabrina, fără ezitare. O merită cu prisosință.

– Nu pot să vin înainte de miezul nopții, dar am să vin precis.

– Atunci, te aștept, spuse ea deschizând portiera.

Se avântă prin ploaie. Când ajunse sub acoperișul de la intrare, căută cheile în sacoșă și se trezi deodată cu James lângă ea, cu părul ud și ochii strălucitori.

– Sabrina, acum pot să-ți spun.... Te iubesc, te iubesc la nebunie. Dar sunt dispus să te aștept, atât timp cât va fi nevoie.

Cuvintele acestea picurară un elixir magic în sufletul fetei. Închise ochii și își simți gura mângâiată de buzele lui James.

– Nu vei avea de așteptat, murmură ea.

Bărbatul o privi cu intensitate. Apoi fără să mai zică nimic se întoarse și alergă spre mașină.

Sabrina răsuci cheia în broască cu mâna tremurândă. Aprinse întrerupătorul și închise ușa. Apoi se sprijini de zid și izbucni în hohote de plâns. În sfârșit, viața îi acordase o nouă șansă.

Era puțin după miezul nopții când James se așază la volanul Fordului său. Ploaia cădea în rafale și o porni la drum rugându-se ca nici un incident să nu-i tulbure fericirea.

Îl convinsese pe Carson să trimită o echipă de filmare, la prima oră la Flaunder's. Emisiunea „Drept la inimă“ era programată în ziua de inaugurare a teatrului Fenwick, 31 Decembrie, iar Hannah, invitata de onoare a programului din San Diego, urma să fie vedeta evenimentului.

– Totul e bine când se sfârșește cu bine, murmură el când parca mașina în fața casei Sabrinei. Nu-și mai dorea decât un singur lucru: s-o țină în brațe pe tânăra femeie. Își ridică gulerul canadienei și țâșni spre intrarea casei. Sabrina îi deschise imediat.

– Intră repede.

James intră în hol și observă cu plăcere că aprinsese focul în semineu. Sabrina îi urmări privirea și surâse. El își scoase canadiana și o agăță în cuier. Apoi ea îl invită să se așeze pe canapea.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă.

James dădu din cap.

– Lasă-mă doar să mă uit la tine, murmură.

Sabrina se îmbrăcase cu o rochie violacee care i se mula pe formele armonioase.

– Vino lângă mine, mai adăugă el.

Un pic emoționată, Sabrina îi aruncă o privire timidă înainte să se așeze alături de el.

– Totul a fost în regulă? îl întrebă.

El încuviință din cap și privirea i se opri asupra cutiei în care se afla ieslea lui Hannah. Sabrina o pusese pe televizor. I-o luă înainte cu răspunsul.

– N-ar fi trebuit s-o păstrez, nu-i așa? îi spuse râzând ușor.

James rămase tăcut o clipă. Se uita la cutie cu un aer absent.

– Îmi închipui că ieslea asta simbolizează pentru Hannah toată fericirea de care n-a avut parte, spuse el în cele din urmă.

– Așa cred... James, îți mulțumesc că ai venit.

El își întoarse privirea spre ea. O lucire de încredere îi traversă privirea.

– Ți-am promis că o să vin, îi spuse el luând-o de mână. N-ai avut încredere în mine?

– Ba da, bineînțeles... În sfârșit, vreau să-ți spun că tu și Hannah ați avut dreptate.

– În legătură cu ce? întrebă James, surprins.

– Cu momentele grele din viață. Și că există bucurie și fericire. Aș fi putut să uit asta, dacă nu te întâlneam.

James o privi cu intensitate, refuzând parcă să-și creadă urechilor.

– Și acum?

– Datorită ție și lui Hannah, am înțeles că trebuie să încep un nou capitol de viață, altfel totul este pierdut.

– Te mai simți prizoniera trecutului tău?

– Am fost multă vreme... James, ești primul bărbat care mi-a redat dorința de a crede în fericire. Te iubesc, James, te iubesc.

Fără a o mai lăsa să sfârșească, o luă în brațe.

– Mi-a fost atât de teamă, îi șopti ea la ureche.

– Sunt aici, lângă tine, cu tine! îi răspunse el. Și te iubesc.

O mângâie pe buclele-i prelungi. Părea atât de fragilă. Și totuși, simțea că o forță formidabilă iradia din interiorul ei. Se gândi că în sfârșit viața-i oferise cel mai prețios cadou: dragostea.

– Sabrina, te aștept de o viață, murmură el. Vreau să fii soția mea.
În loc de răspuns, se strânse la pieptul lui.

– Crăciunul este un moment magic, nu-i așa? adăugă el strângând-o mai tare.

Ea își ridică ochii spre el.

– Nu credeam în așa ceva până să te întâlnesc, îi spuse dintr-o suflare.

Strâns lipiți unul de altul, ascultau ropotul ploii pe caldarâm și trosnetul vesel al focului în șemineu. Nu mai conta nimic în afară de fericirea pe care o descoperiseră împreună.

Sfârșit